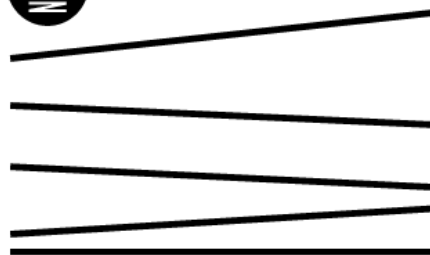

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Alternativ titel | Alternative title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Rahbek, Knud Lyne.; af K.L. Rahbek.

Poetiske Forsøg

Samlede Digte.

København : Joh. Fr. Schultz, 1802-1803

1-2 i 1 bd.

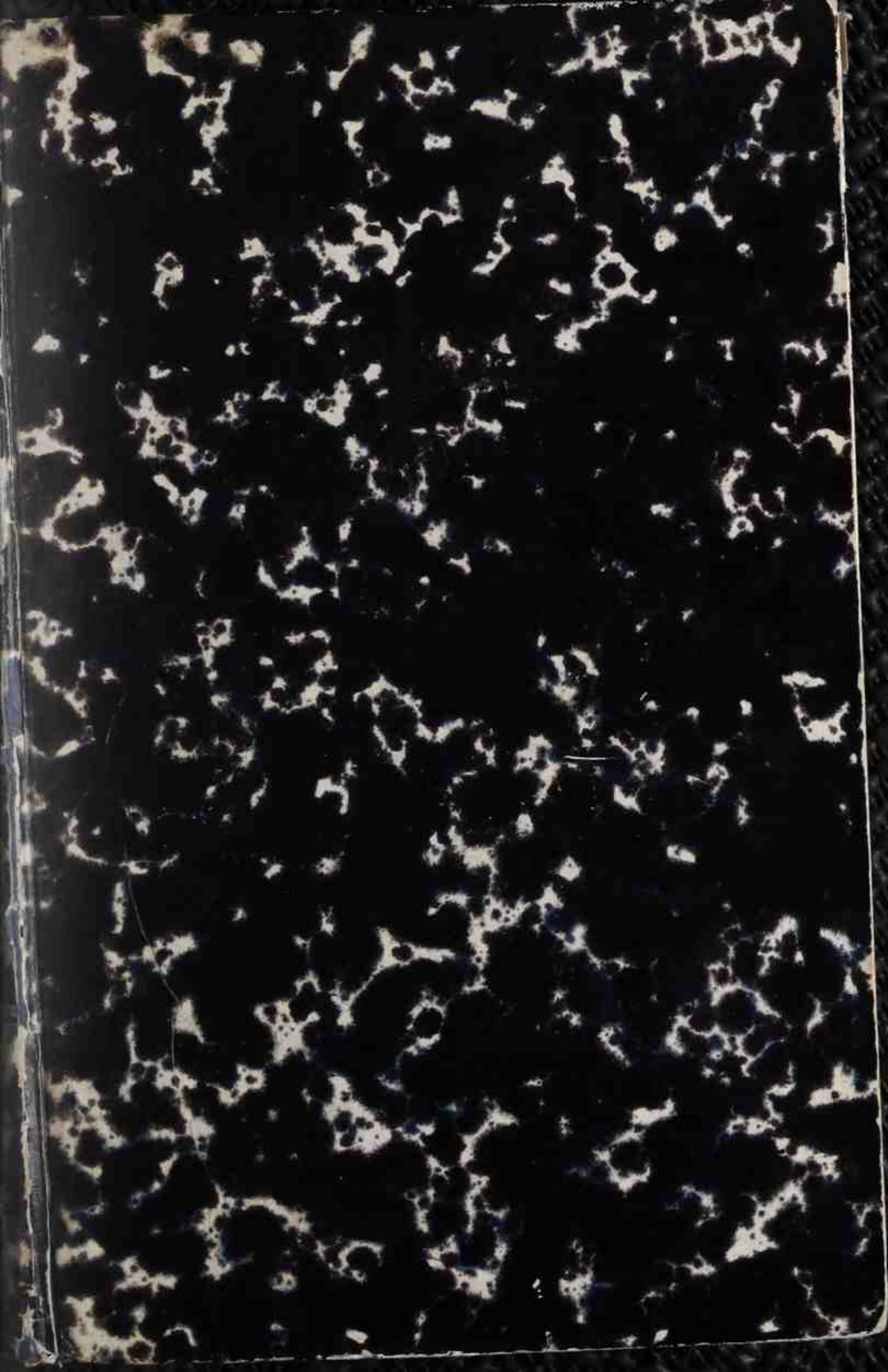
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

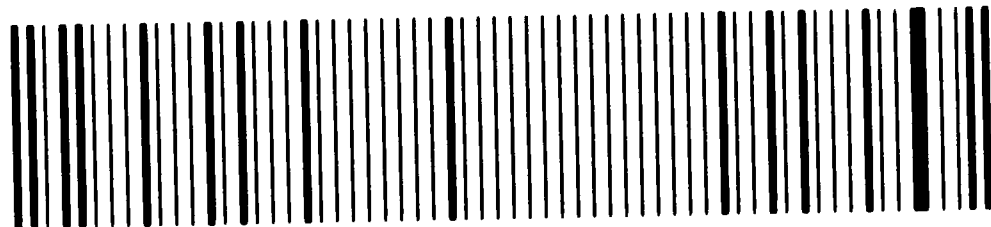

54-4.

DA BOX

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 00009 4

ex. 2

+ Box

Poetiske Forsøg.

af

A. L. N a h b e k.

Professor.

Første Deel. Anden Udgave.

K i ø b e n h a v n, 1803.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schulk,
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

Samlede Digte.

Af

K. L. N a h b e r.

Professor.

Anden Udgave.

K i ø b e n h a v n, 1803.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schulk.
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

Sin fem og tyveaarige

Ven, Opmuntret og Veileder,

M a g d a l u s C o l d

helliger

diffe Sanges Camene

nærværende Forsøg.

Ihr Kleines Lied wird nicht empor
Verwegen fliegen an des Donners Wagen.
Es säuselt um der Freundschaft Ohr.
G o t t e r.

7-10-68

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

CONFIDENTIAL

10-10-68

100-443887-100

100-44361-100

30301

10-10-68

1990-1991

F o r e r i n d r i n g

til

første Udgave.

Af de her fremlagte Stykker er en betydelig Deel ikke tilforn offentlig trykt, og af de øvrige er neppe eet eeneste meddeelt gandske uforandret; ja adskillige endog aldeles omarbejdede. Har jeg i disse Forandringer ikke været gandske uheldig, er det min Pligt at tilstaae, dette skyldes de rigtigere og fuldstændigere Begreber om Sangdigtets Natur, jeg i den til den ny Psalmebogs Udgave nedsatte Commission har erholdt, ved at arbeide i Forening med Mand, som jeg høilig havde været fristet at tilegne nærværende Samling, hvis jeg ikke havde

felt, at flige Smaating ikke uden Uforfammenhed kunne hydes, undtagen næie og mangeaarigt Ven-
skab. Jeg henguede dem da til den Mand, der
ved min første Indtrædelse paa den litterariske
Bane rakte mig broderlig Haand, i mange Aar
var min troefaste Ledfager, og selv nu, da hans
andre mange og vigtigere Syer ikke tillade mig
at giøre Fordring paa hans Veiledelse, endnu ofte
tilvinker mig gavnlig Varsel, og styrkende Opmun-
tring paa Banen.

Hvad Stykkerne's Valg angaaer, da tilstaaer
jeg, at jeg ofte har været forlegen mellem min egen
Overtydning og den offentlige Stemme; Sangdig-
tes Held beroer maaskee mindre end nogen anden
Digtearts paa deres egen Værd; en skøn Melodie,
en yndet Sangers eller Sangerindes formaaende
Anbefaling skaffer disse ofte et Bisald, hvorpaa de
ellers havde liden eller ingen Fordring. Værlig er-
kiender jeg, at det ofte har været Tilfældet med
mine, især med dem, som vor Schulzes fortryl-

lende Camene har taget under sin mægtige Beskyttelse. Men er Fadersiet altid upartisk nok til at skønne, om hans Barn har gjort Lykke, eller blot er skeet sin Ret? nogle har jeg opofret; meget frygter jeg imidlertid for, flere burde have samme Dom.

Man har undertiden gjort mig den Ære at nævne mig blandt Fædrelandets Digtere; endnu for ikke længe siden er dette skeet af*) en Mand, hvis Bisald altid bliver mig en sand Ære, om endog personligt Venskab her havde forledet ham fra hans sædvanlige Sanddruehed. Men heilig frygter jeg, at denne Samling af idel Smaating vil blive et vigtigt Document for dem, der nægte mig hiin hæderfulde Titel. Jeg vil ikke nægte, at jeg engang har drømt om at vinde Adkomst dertil; men-hvo der først faaer Smag paa at dvæle under Lycæets Planter, bestiger sjælden Parnasset siden med den Gyrrighed og Kraft, som er fornøden, hvis man vil naae dets laurbærskyggede Top.

*) P. A. Heiberg.

Man venter maaskee en Undskyldning; fordi
disse Forsøg ere udeblevne; men det er Forsatte-
rens høieste Ønske, at man ikke maae finde, de end-
nu ere komne for snart, og at han burde holdt dem
længere inde, for at give dem mere Fuldending og
indvortes Værd.

Den 5 Februari 1794.

K. L. Rahbek.

F o r e r i n d r i n g

til

denne nye Udgave.

Med atter at tage disse Digte ihænde, for at besørge et nyt Dplag deraf, da største Deelen af det første forgik i Ildbranden 1795, var jeg ikke lidet fristet til at foretage betydelige Forandringer dermed, undertrykke adskillige, og høiligen omstøbe andre. Men i den Overbeviisning, at en saadan Om-dannelse vilde være aabenbar Uret mod Ejerne af den ældre Udgave, har jeg troet at burde indskrænke mig til de Smaaforandringer, som under Correcturen saa at sige paansøde sig selv; og kan altsaa blot ledsage disse Digte med det Ønske, at den Godhed, hvor-

med en Deel af dem i deres fersie Nyhed blev mod-
taget, ikke reent maatte være forsvundet, og at man
ikke vilde forsmaae at læse, hvad man stundum end-
nu synes at finde nogen Fornøielse i at synge.

Ballehuset, den 31 December 1802.

L y r i s t e D i g t e .

L y r i s k e D i g t e.

Til Fædrelandet.

Da du fremsteeg af Havets Skød,
O Danmark! i din Ynde,
Fra Elverne en Stemme led,
Dig Lykke at forkynde:
Held dig, nyskabte Danmark! Held!
Du aldrig, aldrig vorde Træl!
Dig være Frihed Lyffens Væld!
Og aldrig det hentørres!

Og skøn vi Friheds ædle Aand
Hos vore Fædre spore;
Den halve Jord bar Romerbaand,
Men stolte Rom bar vore;

Til Krig stod Fædrenes Attraae,
 De lagde andre Lænker paa;
 Men aldrig fremmed Nag man saae
 Paa danske Skuldre hvile!

En Tidspunkt mørk og sørgelig
 Dog kom til Hovmod's Glæde;
 Den sine Brødre fik ved Eviig
 Paalisted Trældomsfæde.

Da væbned' Danmarks gode Mand
 En Nansens og en Svanes Haand,
 De knuste hine Trældomsbaand,
 Og fri blev danske Borger.

Dog flirred' end om Bondens Fod
 Den tunge Slavefæde;
 Men manges ædel Mand freimstod
 Fra Trældom ham at redde;
 Til Landets fromme Fader lød
 Det høie Raad om Bondens Nød,

Dg Christian Bondens Lærker brød,
 Dg Danmarks Skytsaand smilte.

Dg ofte, ofte smiler han
 I Fader Christians Dage,
 Han ofte høres til sit Land
 Den Barsel froe gientage:
 Fortien, mit Danmark! o fortien
 Din Frihed ved at sette den,
 Dg elske hver dens sande Ven,
 Din Prinds, din gode Konge!

M u r e r s a n g

for Kongen og Kronprindsen.

Held Fyrsten, som er Lysets Ven,
Dg elsker Sandheds Fremme,
Som nidtær jager Mørket hen,
Dg hædrer Folkets Stemme.
Den gode Fyrste hædrer den,
Kun han, kun han er Sandheds Ven,
Derfor skal Sandhed og igien
Hans Lovsang froe istemme.

O leve Danmarks Christian!

Vor gode Konge leve!

I dit det lykkelige Land

Lør Lyset frit omsørve;

Vel maae du dette have kjær,
 Det viiser dine Børn dit Værd!
 Og alles, alles Bøn det er:
 Vor gode Konge leve!

Og leve, leve Frederik!
 Hans Søn-, hans Ven, hans Støtte!
 Hvert Held, af Christians Haand vi fik,
 Vi see hans Søn beskytte!
 Ham Sandhed har til nidkiær Ven,
 Thi elsker den ham troe igien.
 O leve, leve Folkets Ven,
 Og Thronens første Støtte!

I disses Lys vort Lys sig her
 Saa frit og trygt udbreder;
 I deres Børn vort Arbeid er,
 De frede vore Glæder.
 Hver Gang vort Lys vi tænde her,
 Det klart bestraaler disses Værd!

Dg Brødre's første Puske er
 For deres Held og Hæder.

Naturens Mester! Lysets Ven!
 Som dig i Sandhed glæder,
 Med Velbehag du skuer den,
 Der dine Spor betræder!

Hør da vor Bøn, gør disse to,
 Som Fyrster og som Fædre frøe!
 Sign dem med Landefred og Røe,
 Med Danmarks Held og Hæder!

V e n n e s a n g.

Barndoms Lyst, og Barndoms Smerte,
Som en Taage svinde hen,
Lidlig trænger Barnets Hierte
Dog til ligeaartig Ven!
Tomme er udeelte Glæder,
Beedst den Graad, man eensom græder,
Livet øde uden Ven!

Andre Sorgen, andre Glæder
Rive muntre Yndling hen;
Elfskovs mange Bitterheder
Lindres deelte af en Ven;

Selv den elskte Lykkelige
 Maae en Ven sin Lykke sige,
 Hvis han ret skal nyde den.

O! men Ungdoms Sorg er Glæde
 Mod den Lod, som forestaaer;
 Dagens Byrde, Dagens Heede
 Føles først i Manddoms Aar;
 Men hvad Modgang, Sorg, og Møie,
 Magte vel den Mand at bære,
 Ved hvis Side Venkab gaaer?

Tung paa trætte Olding hviler
 Alderdommens folde Haand,
 O men ogsaa ham tilsmiler
 Venkab Mod, og Kraft, og Aand;
 I jævnnaarig Kreds oprinde
 Med forgangne Dages Minde
 Gienstien af hiin Fordums Aand

Du, som gav vor Barndom Glæder,
Du vor muntre Ungdoms Lyst,
Du vor raske Manddoms Hæder,
Bliv vor svage Eldes Trøst!
Venskab! sank os tit at drage
Mindet af din Baar tilbage,
Og fornye dens skyldfrie Lyst.

Til
 det norske litteraire Selskabs
 tyvende Stiftelses-Dag den 30 April 1792.

D Norges Ehtsaand! ynd vor Glæde!
 Selv stifted du vort Broderlag;
 Selv bygged du dig her et Eæde,
 Beskyt det til dets sidste Dag!
 D see vor Fryd, og hav den fiær,
 Og evig vor Beskytter vær!

Da du vort Selskabs Grundsteen lagde,
 Stod Venkabs Ehtsaand froe derhos,
 Og Haand i Haand han dig tilfagde,
 Saa ømt, som du, at elske os.
 Du vor Beskytter evig vær!
 Dit Tempel trosast Venkabs er!

Hans Ord de hulde Muser herte,
 Og gientog det med freidigt Smil;
 Tit her Pierisk Luth de rørte,
 Og norske Sønner sang dertil;
 Du vor Beskytter evig vær,
 Og Norden faae sit Pindus her!

Du vinkede, og Skiemt, og Glæde
 Strax paa dit Vink fremiulte da,
 Her bygged begge sig et Ede,
 Og Sorger flygted bort herfra;
 Du vor Beskytter evig vær,
 Og Skiemt og Glæde throne her!

Her saae du Norges Sønner brænde
 For Norges Ære, Norges Held.
 Her gav du Sangen Kraft at tænde
 Fordoblet Ild i Nordmands Siæl.
 Du vor Beskytter evig vær,
 Og ægte Nordmænd samles her!

Bliid du modtog med aabne Arme
 Hver Broderrigets ædle Søn;
 Der elskte dig med Nordmands Varme,
 Og fandt i Nordmænds Agt sin Løn.
 Du vor Beskytter evig vær,
 Og dans og Nordmand Brødre her!

Vor Skjtsaand! elsk dit gamle Sæde!
 Viig aldrig fra vort Broderlag!
 Lit lad os hylde dig med Glæde,
 Saa sand, saa reen, som denne Dag.
 O see vor Fryd, og hav den fiær,
 Og evig vor Beskytter vær!

Sang til Søstrene.

Vore elskte Søstre leve!

Brødre! stemmer i med mig!

For enhver den ædle svæve,

Som han har udkaaret sig!

Ingen dermed sig undskyld,

At hans Tid ei kommen er!

Hver, som Venskabs Lov kan hylde,

Elske, thi han er det værd!

Bort fra os, hvo grusom krænker

Den, ham Haand og Hjerte gav!

Han gjør Hymens Bånd til Rænker,

Egteskab til Elskovs Grav.

Bort med hver, som falsk kan svige

Den, der var ham kjær, og huld,

Hvo bedrage kan sin Pige,
Er som Ven ei prøvet Guld!

Leve hver en ædel Mage,
Som sin Mand er huld og troe!
Lindrer ham de mørke Dage,
Dg forsøder ham de fro.
Hvem en saadan Viv er worden,
Dg der føler hendes Værd,
Han har Himlen her paa Jorden,
Han er Glædens Giver kjær!

Leve Pigen, som indtager
Omme Ungling uden Evig,
Dg hans Siæl til Dyden drager,
Ved at drage den til sig!
Mangen Unglings Skætsgudinde
En elskværdig Pige var;
Hvo kan blive Dyders Fiende,
Som hun elsker, og hun har?

Lever længe lykkelige,
 Elskte Koners ømme Mænd!
 Hver, som sukker for en Pige,
 Vorde elsket ømt igien!
 Hver, hvis Blik end frie onseæve,
 Enart i Amors Lænker gaae!
 Alle vore Søstre leve,
 De, vi har, og end kan faae!

S a n g.

(Efter Eschenburg.)

Stille Veemods søde Taarer rinde,
 Laura, disse offerer Elskov dig.
 Levende omsvæver mig dit Minde,
 Siælden, siælden undes dette mig!
 Føl, o føl, med hvilken grusom Kulde
 Mismod hviler paa din arme Ven!
 Dieblig hensnige kummerfulde,
 Glædens Dage, som et Lyn, svandt hen.

Dog anflag dig ei; thi før jeg lærte
 Først at kende Siærlighed og dig,
 Venskab længe alt til grusom Smerte
 Troeløs smilende indvied mig.

Mangen Taare randt ved Venners Grave,
 Fleer aftrang mig falske Venners Evig;
 Venſkab, Himlens allerbedſte Gave,
 Kun til grufom Marter ſendtes mig.

Du min Lod ei over dig maae drage,
 Ei dig græmme med og over mig; -
 Ei til Sorg, ei til miſmodig Klage,
 Nei til Glæde ſkabte Himlen dig.
 O forglem, forglem, hvor tit mit Hierte
 Har i Blik og Ord forraadet ſig.
 Villig vil jeg bære al min Smerte!
 O kun ei! kun ei bedrøve dig.

”Grædende du Graad mig vil forbyde!
 Svarer du, og græder ømt for mig:
 Græd ei ſelv, og jeg dig fro ſkal lyde,
 Vær du glad, da er jeg glad med dig!”
 Laura! lad kun diſſe Taare rinde,
 De huſvale, trøſte, muntre mig!

O! og tænk, og tænk dig selv, Veninde:
Om de eengang lønnedes med dig!

Før jeg vilde mindes dem, og male
For min Laura, hvad jeg fordum leed,
Du hver Sorg med syvfold Fryd betale,
Give Kiærlighed for Kiærlighed;
Men forskyder Skæbnen Vilhelms Klage,
Følg dens Vink, forglem min Sorg, min Ild!
Før jeg skulde mærke dine Dage,
Laura! før forglem, at jeg er til!

Til

en ædel Læges Bryllupsfest.

Dg er vor Jord end fuld af Plager,
De glemmes let ved elsket Bryst,
Den Mand, en kærslig Viv ledsager,
Gaaer Livets tunge Vej med Lyst;
Da Herren i retfærdig Harm
Jog Adam ud af Paradiis,
Vor Fader i sin Evas Arme
Fandt Trøst, og glemte sit Forliis.

Din Kunst, dit Kald, dit æmme Hjerte
Dig aabne Sorgescener, Ven!
Thi for at lindre Brødres Smerte,
Du søger, skuer, deler den.

Dg stor er ædel Læges Glæde,
 — O den har oft lønnet dig —
 Naar frelste Broders Liv og Sperde
 Omringe ham med Glædesfriig.

Men stundom saae du Frødre lide,
 Hvis Nedning Skæbnen nægted' dig;
 Saae maalles Hustrue Hænder vride,
 Og herte Børns forgiæves Skriig,
 Med blødende, med martret Hierte
 Du sled dig sorgfuld bort fra dem,
 Af uforkyndt og ædel Smerte
 Nedtrykt at flye til eensomt Hiem.

Men Himlen elsker sligt et Hierte,
 Du fik en Liv til Løn og Trøst;
 Om hun udlokke vil hver Smerte,
 Og deele den med færligt Bryst;
 I Diet ædel Graad skal tindre
 Ved Brødres tunge Lidelser,

Dg sødt det skal din Emerte lindre,
 At see, at føle hendes Værd.

Dg naar det undes dig at redde
 En elsket Fader eller Mand,
 Hun deler ikke blot din Glæde,
 Dg stolt sig fryder ved sin Mand;
 Nei, hines Lykke frøe hun nyder,
 Hvis Dages Lyst du reddet har,
 Dg henrykt i din Arm sig fryder,
 Som om du selv den frelste var.

Føel, Broder! føel din fulde Lykke!
 Fortien den, ved at føle den!
 Sand Elskovs Fryd kan intet rygge,
 Selv Liden kun forøger den.
 Nyd, elskte Broder! dine Dage
 I Kiærligheds og Venskabs Lyst!
 Du al din Stræbens Løn modtage
 Ved din Elises sømme Bryst!

S a n g.

(Efter Kelgreen.)

Hver, som hylder muntre Glæder,
 Holde deres Fæst i Dag;
 I vor Wiin boer Held og Hæder,
 Wiisdom, Mod, og Vid og Smag!
 Helte der maae Manddom hente;
 Skjaldens Aand boer i hans Glas;
 Gamle Odin selv erkjændte,
 Valhal uden Wiin var Fias.

Dog, som Vand mod Bacchi Gave,
 Vinen er mod Kiærlighed;
 Skionheds Læber Nectar have,
 Som vi meer beruses ved.

Daarlig den sit Liv forøder,
 For at opnaae frugtlost Navn,
 Hvo dets Rummer ei forsøder
 I en elsket Skønheds Favn.

Bacchus selv med Lyst erkender,
 Elskov meer end han formaaer;
 Skænket os af Skønheds Hænder
 Vinen dobbelt Egdhed faaer.
 Elskov Glædens Moder være,
 Glædens muntre Børn er vi!
 Naar vi Bacchi Krandsø bære,
 Myrther flette vi deri.

Snart maaskee vor Stjerne iiser
 Ned ad Vesterhimmelen,
 Snart sit Afskeds-smil den smiler,
 Snart for evig slukkes den.
 Troe derfor ei Haabets Morgen,
 Nyd den Dag, der til dig leer,

Ingen, ingen er dig Borgen,
 Elig en Dag dig bydes meer.

Hidsset ingen Druer bløde,
 Synge ei i Vennelag;
 Hidsset idel Skygger møde
 Vore ømme Farnetag.

Brødre! lad os da paaskiønne,
 At endnu vi ere her.

Leve alle vore Skiønne!

Leve hver, som har dem kjær!

Trost mod mange Slags Taarer.

(Efter Overbef.)

Brødre! hvorfor flyde
Taarer uden Tal!
Mange Suk frembryde,
Som ei høres skal.
Bort med Alynk og Klage!
Hvor er eders Mod?
Efter bittre Dage
Bliver Enden god.

Mindes eders Fader,
Og hvor god han er,
Aldrig han forlader
Sine Skabninger.

Han i Nød os sender
 Dit uventet Trøst;
 Dit han kærslig vender
 Smerten om til Lyst.

Af! vi blinde, svage
 Kiende ei vort Vel,
 Det, hvorved vi klage,
 Ofte er vort Held.

Meget her i Live
 Ei vort Sind anstaaer;
 Lad os bedre blive,
 Alt da bedre gaaer.

Hvem vor Gud har givet
 Sand Fortrøst til sig,
 Giennemvandrers Livet
 Tryk og lykkelig.
 Jorden og dens Brimmel
 Agter han ei meer,

Naar til Herrens Himmel
Han med Tillid seer.

Er en evig Slummer
Da os falden paa?
Livet, og dets Kummer,
Som en Drøm forgaae.
Natten snart hensvinder,
Drømmen flyer med den,
Og en Dag oprinder
Skjøn, som Himmelen.

Hvo kun denne Morgen
Vente vil med Taal,
Ngte ei paa Sorgen,
Snart han naaer sit Maal!
Der al Sorg vi glemme,
Held os, held os da!
Der vi froe istemme
Et Halleluja.

Afskedsang
til Digteren Rein
i det norske litteraire Selskab.

Forgiæves Glædesfange lyde,
Forgiæves de til Fryd indbyde,
Den smiler ei til dette Lag.
Han, paa hvis Vink den muntre Glæde
Saa ofte tog blandt os sit Erde,
Udrives af vort Favnetag.

Dg du, vort Selskabs Sanggudinde,
I Dag selv dine Taarer rinde;
Selv dig nedbøier Sorgens Vægt.
I Rein du sorgfuld seer bortdrage
Den eeneste, du har tilbage
Af ædle norske Digterlæg.

Saa glad, saa henrykt nys du hørte,
 Hvor sødt hiin Teiers Luth han rørte,
 Som af sin Viibes Haand han tog;
 Og Gratierne om dig iulte,
 Og lyttede paa ham, og smiilte,
 Som da din Viibe Luthen slog.

Og da sit Norges Sag han talte,
 Og for dets unge Fyrste malte
 Dets Bødler og dets Hædersmænd;
 Da steg af Fryd dit store Hierte,
 Af Norges Skytssaand du begiærte
 En Egefrands til eders Ven.

Elion er, o Rein! din Digterære!
 Dog er din sande Noes at være
 En ægte Nordmand, Brødres Ven!
 Thi skal dit dyrebare Minde
 I norske Selskab ei forsvinde,
 Før norske Selskab svinder hen.

Tænk da med Venſkab tit tilbage
Paa os, og paa henſarne Dage
Som her i Glæde ſounde hen!
Gaae, hvor du gaacr, til Held og Glæder!
Vær Muſers Yndling, Norges Hæder,
Vær lykkelig, og vær vor Ven!

S a n g

for det borgerlige Selskab
ved deres nye Klubværelser Indvielse.

Friedes, Venstabs, Glædens Sæde,
Brødre! her skal vies ind.

Det indvies maae med Glæde,
Med oprigtigt Vennesind.

Alle Glas nu fyldte være!

Alle Brødre stemme i!

Denne Skaal er hver til Ære,
Som er Ven, og froe, og frie.

Mangen Aften her bortile

I uskyldigt Vennelag!

Borgeren her finde Hvile

Efter vel anvendte Dag!

Stedsse her et Fristed blive

Mod al falsk og kiedsom Trang!

Skyldfrie Munterhed oplive
 Samqvem, Viin og Spøg og Sang!

Mangt et ærligt Venſkab blive
 Knyttet her paa dette Sted!
 De vort Selſkab Styrke give,
 Og befæſte Eenighed!

Kun den gode Borger finde
 Udgang til vort Vennelag!
 Lit vi da i frydfuldt Minde
 Skal gienſkalde denne Dag.

Frieheds, Venſkabs, Glædens Sæde
 Brødre! nu vi vie ind,
 Vie det med ſkyldfrie Glæde,
 Med oprigtigt Venneſind.
 Alle Glas nu fyldte ere,
 Alle Brødre ſtemme i:
 Denne ſkaal er os til Ære,
 Vi er Venner, froe, og frie!

Til
min Faders Fødselsdag
den 17 September 1791.

Bedste mellem alle Fædre!
See vor Fryd, og hav den kjær!
For din Fødselsdag at hædre
Den vor bedste Høitid er!
Længe, længe, længe være
Du din sømme Mages Fryd,
Venners Glæde, Dines Ære,
Og vort Mynster ved Din Dyd.

Tak for hver en Times Nøie,
Du for os opofret har,
For hver Gang Dit skarpe Pie
Paa vor Vandring hæftet var!
For hver Gang Dit sømme Hierte
Ved vor Glæde glædde sig,

For hver Fare, for hver Smerte,
Som du deelte faderlig.

Han, som slige Fædre lønner,
Alles Fader lønne Dig!

Gid enhver af Dine Sønner
Dig maae vorde værd og liig!

Dine Døttre ligne hende,
Som er Dine Dages Fryd.

Verden med Beundring kiende
Eders Børn paa arvet Dyd!

Da skal ingen Adel være
Hæderlig og skøn som vor!
Dydens skønne Vej til Ære
Vandre vi i Eders Spor!
Mangen, mangen Dag skal være
Eder skøn, som denne nu!
Ingen, ingen Fader være
Lyffelig og glad som Du!

L a l a g e .

(Efter Mårger.)

D Lalage! hvo danned' dig,
 Saa huld, saa skøn, saa elskelig?
 Den Gud, der eene frembragt har,
 Hvad skönt der bliver, er, og var.
 D Lalage! han danned' dig
 Saa huld, saa skøn, saa elskelig!

Hvo gav dig Diet blaat og lyst?
 Hvo hvælvede det hvide Bryst?
 Den Gud, der hvælved' Himmelen,
 Og Lys og Skønhed skænkte den;
 Han gav dig Diet blaat og lyst,
 Han hvælvede det hvide Bryst.

Hvo farvede din Kind saa bliid
 Som Rosen rød, som Lilien hvid;
 Den Gud, der mestred Rosen af,
 Og Lilien Sneens Hvidhed gav.
 Han farvede din Kind saa bliid
 Som Rosen rød, som Lilien hvid.

Hvo gav din Tale og din Sang
 Den underlige Trylleklang?
 Han, som gav Philomeles Nøst
 At skænke veemodblandet Lyst!
 Han gav din Tale og din Sang
 Den underlige Trylleklang.

Hvo dannede dit skønne Liv
 Saa rankt, som Rør, saa mygt, som Siv?
 Han, han, for hvem i Ydmyghed
 Hver Phidias maae knæle ned!
 Han dannede dit skønne Liv
 Saa rankt, som Rør, saa mygt, som Siv.

Hvo har nedlagt med kærlig Haand
 I skønne Krop den skønne Aand?
 O hvo har gjort det, uden han,
 Som Himlens Engle skabe kan?
 Han har nedlagt med kærlig Haand
 I skønne Krop den skønne Aand.

Hvo gav den Vndige til mig,
 Hvo gjorde mig saa lykkelig?
 Han. han, hvis store Jdr  t er
 At signe sine Skabninger;
 Han gav den Vndige til mig,
 Han gjorde mig saa lykkelig.

Til
en Ven,
som reiste til Indien.

Saa iler du bort fra vort sukkende Bryst;
Dg følger din Lykkes befalende Røst!
Paa første Befaling adlyde man den;
Thi ellers maaskee den ei kalder igien!

Vi Hastingsers Rigdomme ønske dig ei,
Din Ærlighed afkøyer Hastingsers Wei;
Men skønner Fortuna paa rebelig Flid!
Du hende vil tvinge at vorde dig blid.

Weldædigt skal Vennekab omsørve dig der,
Dg lænne med retskafne Venner dit Værd;
Hun allesteds throner, hvor Mennesker boe,
Dg aldrig hun skuffer, hvo hende var troe.

Maaskee ogsaa Himlen der gienste til dig
 En Pige, hvis Hierte skal gjøre dig riig;
 Thi Gode og Dyd har Naturen udspreed
 Fra Pol, og til Pol i sit signede Fied.

O bliv da, bliv yndet, og elsket, og riig,
 Men tænk dog paa os, som tit tænke paa dig!
 Til Venfæb iblandt os har mistet sit Værd,
 O Ven! din Erindring vil blive os kjær!

Til
en Mens Bryllup.

Næle, hvo lyster for Lyffens Gudinde,
 Erge Lyfsalighed fra hendes Haand!
 Alt, hvad saaledes bortkastes i Blinde,
 Grislede aldrig den Tænkendes Aand,
 Og Dydens og Venſkabs og Kiærligheds Fryd
 Bortſiænte kun Kiærlighed, Venſkab, og Dyd.

Daarlige Niigmand ſit Mammon udspreder;
 Phryner og Mundvenner fylde hans Sal;
 Etormanden ædſler med Høihed og Hæder,
 Sig at tilkiøbe, hvad ikke er fal.
 Vor Skytſaand til Være den Sandhed ſkal ſtaae,
 Hvo Venſkab vil høſte, han Venſkab maae ſaae.

Broder du saaede med gavmilde Hænder

Broderligt Venſkab i Brødrenes Bryſt,

Dg i vor Glæde i Dag du erkiender,

Venſkabets Skytſaand velſignte din Hæſt;

Dog ofte og længe det var jo din Noeſ,

Vi alle dig elſkte, ſom du elſker os.

Dg ſom du vidſte vort Venſkab at vinde,

Vandt du og Kiærligheds herligſte Løn;

Blidt, ſom en Maidag, dit Liv ſkal henrinde,

Eden ved Eva førſt Adam blev ſiøn.

Com Stiernenats Skumring mod Middagens Lys

Er Venſkabets Favntag mod Kiærligheds Kys.

Held den, der eier en troeſt Veninde,

Dg der forſtaaer ſin Lykſaligheds Værd!

Sorgerne for ham ſom Drømme henſvinde,

Daarernes Glæde ham Eſtyggeværk er.

O Ven! ſom dit Hierte din Lykke er ſiøn,

Nyd længe dit Venſkabs, din Kiærligheds Løn!

L i n a.

(Eildeel3 efter det tydske.)

Min Sang, min Lina! er for dig!
Min Musa er mit Hierte,
Du selv at synge lærte mig,
Da du mig elske lærte;
Ehi er og du og Kiærlighed
Alt det, din Ven at synge veed!

Eaa mangen Sang jeg bragde dig,
Og saae dig huld den tage!
O hvor jeg da var lykkelig!
Men nu min Sang er Klage!
Ei meer skal Emil og Laf fra dig
Mig gjøre stolt, og glad, og riig.

Du reves bort fra dette Bryst,
 Og intet meer mig glæder;
 Naturen al sin rige Lyst
 Forgæves om mig spreder;
 Al i dens moderlige Favn
 Jeg dobbelt føler Linas Savn.

Hvorhen mit Qie vender sig,
 Det møder Linas Minde,
 Strax flyer det Alt, og søger dig;
 Al dig, det ei kan finde!
 Og naar jeg mindes, savner dig,
 O hvad! hvad kan da fryde mig?

O skienne Lina! hvo dig saae,
 Hvad Syn kan ham fornøie?
 Er blideft Maidags Himmel blaa,
 Da venlig, som dit Qie?
 Er Rosens Rødme halv saa fæn
 Saa stær, saa huld, saa skøn, som din?

Saa skøn I finde Lilien,
 I Lina skulde kiende!
 Forvoren, skrumpen, sort er den,
 Og grim og leed mod hende!
 Og hæs er Nattergalens Sang
 Mod hendes Lales Trylleklang!

O hver en Sorg forsvandt for den,
 Som Snee for Solen svinder;
 Men nu, hvor jeg mig vender hen,
 Ny Sorg for mig oprinder;
 Selv ærligt Venstabs sømme Trøst
 Opriver Saaret i mit Bryst;

Har den for Jordens Glæder Smag,
 Der Himlens fik at kiende?
 Hvad ere Venstabs Farnetag
 For den, der favned hende?
 Og naar jeg Dyb og Dmhed seer,
 Jeg mindes, savner Lina meer!

O kom! o kom igien til mig!
Jeg atter Fryd, skal finde!
See! Glæderne omsvæve dig,
Som deres Herferinde!
Alt, alt jeg har, naar du er her!
Alt savner jeg, du borte er!

Men skal jeg, skal jeg savne dig,
Og med dig al min Glæde,
Den Trøst skal intet røve mig,
Min Lina! dig at gælde!
Ei meer du hører, lønner mig!
Men evig skal jeg synge dig.

W e n s k a b s b a a n d.

(Efter Bosc.)

Den første Sang i Vennelag
Forkynde Venkabs Værd!
En Venkab uindviet Dag
Forloren, misbrugt er;
Og medynkværdig er den Mand,
Som Venkabs Fryd ei føle kan.

Med ynksomt Blik saae Godheds Guld
Til Støvets tunge Lod;
Men Venkab af hans Haand gik ud,
Da steeg vor Kraft, vort Mod;
I Glædens Vægtfaal lagdes det,
Og strax blev Sorgens Ekkaal saa let.

At elske, og at elses, er
 Det skabtes store Baand,
 Den tamme Fugl vi have kjær,
 Der pikker af vor Haand;
 En troefast Hund er Hyrdens Lyst,
 En Vedderkop den Fangnes Trøst.

Men syvfold lykkelig er den,
 Der føler Venstabs Værd,
 Og der velsigtes med en Ven,
 Som har ham ærlig kjær;
 Som troefast deler Sorg og Fryd,
 Undskylder Feil, og elsker Dyd.

Selv Eden frydløs var og merke,
 Da Adam eene var!
 Men Himlen boer i hver en Drø,
 Hvor Venstab Tempel har.
 Og Vand og Brød er Herreret,
 Naar Venstabs Fryd forsøder det.

Rabbe's Poesier. 1 Deel. D

Hver Daad, og Tanke, Vee, og Vel,
 Hvert Glimt af Sorg og Lyst,
 Hvad der oprinder i vor Siæl,
 Betroes Vennebryst.

Da vorte Fryd, og Sorg svandt hen,
 Naar troefast Venfkab deelte den.

Nu Venner! det er Venfkabs Staal!

Det Venfkabs Høitid er!

Det give Fryd, og Trøst, og Taal

Til hver, som er det værd!

O gid vi i dets Rosenbaand

Maae vandre evig Haand i Haand!

M u r e r s a n g
til Søstrene.

Brødre! I, som Viisdom dyrke,
I som have Skønhed kjær,
I, hvis Arbeids Maal er Styrke!
Vore Søstres Skaal det er.
Deres Skønhed os opliver,
Viisdom boer i deres Raad,
Deres Omhed Styrke giver
Til saa mangen ædel Daad.

Held den Yngling, som sit Herte
Til en ædel Pige gav,
Kiærlighed hver Dyd ham lærte,
Som hans Møe besjælted af.

Dobbelt let vi Møien finde
 Med den utilhugne Steen,
 Naar en søsterlig Veninde
 Først har forberedet den.

Mærke, tunge, lidet blide
 Ere tit vor Maanddoms Fied;
 Som en Rosenvei de glide,
 Lettes de ved Kærlighed;
 Aldrig kan den Mand forsage,
 Aldrig finde Pligten svar,
 Som i øm og elsket Mage
 Hver en Dyds Belønning har.

Hvem vor Mester ret vil signe,
 Signer han med Fadersryd,
 Signer han med Børn, der ligne
 Faderen i Værd og Dyd.
 O! men dobbelt, dobbelt glæder
 Disses Værd og Dyd hans Aand,

Naar hans emne Viv dem leder
 Dydens Vei med Moderhaand.

Naar nedbøiet Olding sukker
 Under Lidelser og Mar;
 Naar for ham den Grav sig lukker,
 Hvortil al hans Længsel staaer,
 Held ham, hvis en kjærlig Mage
 Da hans Trøst og Lindring er!
 O! i Sorgs og Sygdoms Dage
 Føles dobbelt hendes Vard.

Venner! Brødre! Mænd, og Fædre!
 Vi som have Skønhed kjær,
 Vi som Styrken søge, hædre,
 Vi, hvis Formaal Wiisdom er.
 Leve vore Dages Lykke,
 Comt forføder Sorg og Fryd,
 Denne skønne Bygningss Smykke,
 Skønhed, Ynde, Aand og Dyd.

W e n n e s a n g.

En Skaal for hver, hvis Hierte og hvis Haand
Paa Broders Vink er altid villig rede;
Der tager Deel med munter skyldfrie Aand
I Vennelags, og Spøgs, og Sangens Glæde;
Han anseer hver Dag for spildt og ed,
Som han ei blandt ædle Venner nød.

En Skaal for den, der deeler Venners Fryd
Og Venners Sorg med lige aabent Hierte;
Der glæder sig ved deres Værd og Dyd,
Og deres Feil bliid at tilgive lærte;
Han, i Spøg og Alvor lige fast,
Ewigter aldrig, om end Himlen brast.

Gid Venſkab huldt nedſmile til enhver,
Som i dets Smil ſin Held og Fryd kan finde!
Det ſikrke ham de Venner, han er værd,
Og meer end alt, en trofaſt om Veninde!
Tag dit Glas, fyld det til bredfuldt Maal,
Det er Venſkabs, det er vores Skaal.

S a n g

i det norske litteraire Selskab
ved Hr. Amtmand Meldahls Bortreise.

Læng er Veien giennem Livet,
Over Klipper løber den;
Ærligt Venfskab os blev givet,
At forsøde Vandringen.
Held, o Held den Lykkelige,
Der kan vandre med en Ven!
Com en-Dands med elsket Pige
Reisen let ham tiler hen!

O! men var en saadan Lykke
Ei for stor for Mennesker?

Venskabs Baand at sønderrykke
 Skæbnen altid reede er.

Brødre! iiler da at nyde
 Hvert et Glimt af Venskabs Fryd!
 Snarlig, snarlig maae vi byde
 Hver en Fryd et tungt Farvel.

Haand i Haand til Fryd at iile
 Venskab her os samlet har,
 Mange alt i Graven hvile,
 Som vort Samfunds Hæder var;
 Mange, mange Savn oprives
 I hver Broders Bryst i Dag;
 Een af vore Første rives
 Bort fra dette Vennelag.

Glad du Brødres Glæde deelte,
 Lindred' deres Sorg med Lyst,
 Trønders gamle Aand besielte
 Med sin ædle Ild dit Bryst.

Gil, og bliv, hvad du fortjener,
Elsket, æret, lykkelig!
Men forglem ei gamle Venner,
Ingen Tid de glemme dig.

M u r e r s a n g

til Slutning.

I elskte Brødres Kredse, blandt festlig høie Glæder
Blev denne Aften endt.

Den høitidsfulde Fryd, vor Orden os bereder,
Har aldrig Dagren kiendt.

Thi ei Bacchanters Larm, ei Daarskabs kaade Latter
Er Fryd for Ordnenes Søn;
Nei! majestætisk mild hans Fryd er Visdoms Datter,
Og som sin Moder stign.

O! gid vi ofte her maane samles dydig glade
I viis Fortroelighed.
Og aldrig dette Sted ubedrede forlade,
Men mindes svorne Tred.

Gid bedre Menneſker, og bedre Statens Sønner
 Vi gaae fra Altret her,
 At hver, ſom ſeer vor Daad, og Dyd og Wiisdom ſiguner
 Maae faae vor Orden kjær!

Og hvis den Time ſlaaer, hver ægte Murer tænker
 Med glad Ærbødighed;
 Hvis Døden een af os ſin Glædes Kælk iſtænker,
 Han dør med Dydens Fred!

Gid da den Evige, vor Meſter i det Høie,
 Ham finde Lyſet værd!
 Han henrykt ſkue da med uformørket Nie,
 Hvad vi kun ſkimte her.

Du, i hvis Navn vort Værk begynder, og fuldender,
 Hør, hvad vi bede her!
 Vi broderligen nu hinanden give Hænder;
 Det høie Midnat er.

E l s k o v s s a n g
for Egtmænd.

(Efter Besø.)

D hvor lykkelig er den,
Der har sig en Liv saa ven;
Elsk, og klog, og uden Svig,
Og i Fromhed Duen lig.

Ham er hver en Møie let;
Frydfuldt er hver Aandedræt,
Al Besvær, og Sorg, og Savn
Glemmer han i hendes Favn.

Kommer end en Vanhelds Stund,
Taarerne bortkysser hun,
Og den Vei, han har at gaae,
Strøer hun kærlig Roser paa.

Stormed' han end stundum vred,
 Og selv Venneraad ei leed,
 Snart med kjærlig Blik og Nøst
 Gød hun Mildhed i hans Bryst.

Englene en Vognborg staae
 Om det Sted, de hvile paa,
 Thi det kydske Egtebaand
 Knytted' Herrens Faderhaand.

Den med Sønner signer, dem,
 Som i Fædres Spor gaae frem,
 Gie Fædrekræft i Arm,
 Fædremod i ædel Barm.

Som de Rosenknoppe smaae
 Om udsprungne Rose staae;
 Man en yndig Døttre-Hær
 Om den hulde Moder seer.

Elig en Vio at være kjær,
Jordens bedste Lykke er,
Og kun den, som Gud har kjær,
Finder han sig Lykke værd.

S a n g

til

29 Januar 1793.

Der er paa Jorden knap et Sted,
Man drikke kan sit Glas i Fred,
Hvor Folk ei nappes, eller slaes,
Undtagen her hos os.

Dg slaes man ei, saa spytter man
I Næverne i mangt et Land,
Dg det er næsten nok saa galt,
Som om man sloges alt.

I Sommer i Champagne fik
Sig Tydsken ret en deilig Dril,
Dg manges Tydsker drak saa stivt,
At Vinen blev ham Gift.

Men Frankrigs Kellerman kom da,
 Og fulgte dem i Hast derfra,
 Og godt og vel, om de og først
 Gik slukket deres Tørst.

Men knap faaer Fransken dem paa Dør,
 Før han sit Gienbesøg dem gjør,
 Og gjør sig selv betalt ved Rhin
 For sin Champagnevin.

I Klosterkielderne var der
 En deilig Mængde Sechziger,
 Da tyske Munke denne Skat
 Med Smerte bad god Nat.

Dog at de Francke Vinen drak
 Fra Hochheim og fra Bacharach,
 Det havde jeg i deres Sted
 Nok uden Tvivl gjort med.

Men at de lugge Rauber om,
 Det synes jeg slet ikke om,

Dg derfor er det dem tilpas,
 Ifald det gaaer dem fias.

Betragt nu dette Orlogsfærd,
 Hvad Lærdom kan du finde der?
 At du skal passe paa din Wiin,
 Tmedens den er din!

Thi mon ei Tydslands Munke fandt
 Det gamle Ordsprog alt for sandt?
 Heel ofte giemmer den til Kat,
 Der giemme vil til Nat.

Dog vi, som sidde her saa trygt,
 Og nyde Vinen uden Frygt,
 Endnu en Lærdom faae vi her;
 Dog den veed alt enhver:
 Den Mand, vi skyldte denne Fred,
 Og heele vor Lyksalighed,
 Erindres maae med bredfuldt Maal!
 Vor gode Konges Staal.

V e n n e s a n g.

Lad os drikke
 Vinen, vi som kan;
 Mangen Stakkel har den ikke,
 Men maae drikke Vand.

Værrer glade!
 Venner samles her;
 Vnser den, som maae forlade
 Hver, som er ham kjær.

Nyd hver Glæde,
 Før den svinder hen!
 Du for seent da maae begræde,
 Du miskiendte den.

Venskab sanker
Os til Glæde her;
Bort med alle mørke Tanker!
Glæde Maalet er.

Ingen svige
Dette ædle Maal!
For hver Broder og hans Pige
Være denne Skaal.

M i s e

for det norske litteraire Selskab.

Man trættes nu saa meget her,
 Hvad Klub den allerbedste er,
 Og meer end een har sagt paa Sang,
 At hans har første Rang;
 Jeg vil ei dømme mellem dem,
 Men elste Frihed's gamle Hiem,
 Og drikke glad, med bredfuldt Maal,
 Det norske Selskabs Staal.

Vel sidde Damer ei i Ring,
 Som Gætte flane kan omkring,
 Da Nordens ægte Døttre ei
 Vil gaar paa Daarers Bei;
 Og vi fra Loth den Barsel fik,
 At Kvinder due ei ved Drik;

Thi skænker Brødre bredfuldt Maal
Til norske Selskabs Skaal.

Her giælder intet Stammetræ,
Her agtes ei bemidlet Kræ,
Her vrimler ei med Stiernemænd,
Her sidder Ven hos Ven.
Det ene Hjertets Adel er,
Der giver Rang og Udgang her;
Thi temmer Brødre bredfuldt Maal
Til norske Selskabs Skaal.

Den ædle Mand, som samled' os,
Sang nœisom flittig Ringheds Roes,
Og bød os følge Fædres Ekif
I Sind og Sang og Drif.
O lad os iile i hans Spor;
Og samles tit ved dette Bord,
Og glade tømme bredfuldt Maal
Til norske Selskabs Skaal.

S e l f a b s - s a n g .

Der var engang en tapper Mand,
Der Teucer monne hedde,
Han joges af sit Fædreland
Alt ved sin Faders Brede;
Hendrevet til en fremmed Strand
Sit Folk han sammenfaldte;
Og med sit Glas i Haanden han
Saaledes til dem talte.

I Brødre! hidtil meget ondt
Med mig I have døiet;
Og det troeløse Hellespont
Bed Vinterstide pløiet;
Nu teer jer ogsaa her som Mænd,
En Polak lides ikke;

I Morgen seile vi igien,
 I Aften vil vi driffe.

Paa denne Verdens falske Hav
 Vi samtlig is omdrive,
 Det Naad, han sine Brødre gav,
 Jeg vil os alle give!
 Hver Gang man naaer en Ankerplads,
 Hvor deilig Driffe vanke,
 Man hvile her af sin Seilads,
 Og villig kaste Anker.

Og da dog ingen slipper frie
 For samme Hav at pleie,
 Held den, der stundum kan, som vi,
 Forglemme Sorg og Møie;
 Gid hver, som sørger paa vor Jord,
 Og ei sin Sorg fortienet,
 Gad froe, som vi, ved sligt et Bord,
 Og mellem slige Venner.

D r i f t e v i s e.

Vort, I Frihed's Predikanter!
Lader mig engang i Noe;
Hvad skal Frihed til, I Fianter!
Naar man uden den er fro?
I, som mig vil giøre fri,
Geer de Baand, jeg holdes i.

Evan! Evan! er min Fyrste!
Tænge leve Viinens Gud!
Hvo mig tiener, maae ei tørste!
Dette er hans første Bud.
Frihed's Mand! hvad synes I
Om de Baand, jeg lever i?

Eftonne Venus er hans Dronning,
Lange leve hun og han!

Kærlighed er Glædens Konning,
Uden den var Vinen Band!

Troer I, jeg vil være fri
Fra de Baand, jeg lever i?

Saares jeg af Eftbnuens Pile,
Er ei Verden mig tilpas,
Byder hun min Chloris smile,
Og han rækker mig sit Glas.

Daarer, Daarer, synes I,
At jeg vandt, om jeg blev fri?

I hvert Glas lad Druen rinde!
Hvert til Bunde skal tømmes ud!
Leve Kærligheds Gudinde!
Leve, leve Vinens Gud!
Dises Baand velsigne vi!
Lad os leve, dæ deri.

D r i f k e v i s e.

Kom Brødre! lad os drikke!

Her Sandhed boer!

Vi plage Hiernen ikke

Med tomme Ord.

Nei! uden Tid at spille

Vi gaae til Biledoms Kilde;

Kun der boer sand Philosophie,

Alt andet er kun Narrerie!

Chi drikke vi!

At vi er fæbt til Glæde,

Vi lære her;

At Løffen kun ber græde,

Staaer ogsaa der.

Al Wiisdom er in Nuce
 I vore Glas til Huse
 Kun der boer sand Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie!
 Thi drikke vi!

Enhver, som sig vil plage
 Med Politik,
 Maae som en Nar forfage
 Den ædle Drik.
 Men vore Glas os lære,
 At lade saadant være;
 Kun der boer sand Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie!
 Thi drikke vi!

Mon Jacobiner ere
 Alt frngte her?
 Det vore Glas os lære;
 Hvad see vi der?

Hver Klub, hvori man drikker,
Er for sligt Galsskab sikker.

Kun der boer sand Philosophie,
Alt andet er kun Narrerie!

Thi drikke vi!

S e l f a b s s a n g.

De Menneſker vide ſaa lidt, hvad de vil;
 Den blinde Gudiude den veile de til;
 Een ænſter ſig riig, og en anden ſig ſtor;
 Mon Niigdom og Høihed har ſaadant et Bord?

Den Riige forſkriver ſig dyrere Wiin,
 Men drikker den aldrig ſaa glad, ſom jeg min;
 Paa Bordet hans Kof Sneefe Netter har ſlæbt,
 Men hos ſtaaer hans Doctor, og ſkriver Recept.

De Hyflere myltre ſom Myrer om ham,
 Og mungen en Maade, ſaa ſtolt og ſaa ſtram;
 De ſege om Glæde, men finde den ei;
 Thi Riedſomhed ſtaaer bag hver Stoel, ſom Laſei!

Til blinde Gudinder lad beile, hvo vil,
Den, jeg skal tilbede, maae see; og see mild.
Min Vijn er min Niigdom, vort Venſkab min Sang,
Mit Maaltiid maae frydres med Spøg og med Sang.

Til Glæde, til Glæde, er Løſenet her,
Den Gladeste altid den Viſeſte er!
Saa fylder da Glasſet til ſtumrende Maal;
Vi Glade, vi Viſe, vi Venner! vor ſkaal!

C a n d i d a t - V i s e.

For Studiegaardens Dogmatik

Laudabilem i Dag du fik;

Nu, Broder! maa du lade see,

Hvor du dig her kan tee.

Men den Examen practisk er,

Du dig maae underkaste her;

Hvad lærer da vor Dogmatik?

Vær troe i Ord og Drik!

Quid profiteris i Moral?

Kan du i Tide være gal?

Ei er dens Wiisdom meget værd,

Der ikke det har lært.

Kom, lee, og syng, og spørg med mig,

I Morgen er jeg flog med dig;

Saa Fader Hagedorn har sagt;

Hav dette vel i Aigt.

Nu, Domini Collegæ, vi

Han prøve in Exegesi,

Om han har læst Anacreon,

Og fattet Mandens Aand.

Dog han og Wibe og Horaz

Fortolkes bedst ved fulde Glas,

Ehi viis paa det, som hos dig staaer,

Om du de tre forstaaer.

Nu Reverendi Patres, I,

Et docti Assessores, vi,

Vil letteligen eenes om

Herr Candidatus Dom.

Det heele Facultet istem:

Laudabilem! Laudabilem!

Og tømme derpaa bredfuldt Maal

Til Candidatus Skaal.

Drift evise.

Der var en Lov i Grækenland,
 Som gier sin Autor Ære,
 Og det er ilde, den og han
 Saa reent forglemnit skal være!
 Hvo kommer i Symposia,
 Skal drikke, eller gaae derfra.

Dog naar man grant beseer den Sag,
 Den vidner dog tillige,
 At mangen een i deres Lag
 Har havt for Skik at svige;
 Thi hvortil var et saadant Bud,
 Naar hver sit Glas drak villig ud?

Vi have ingen saadan Lov,
Deraf vi os berømme.
Den har ei Folk som vi behov,
Der ei sin Pligt forsømme; —
Med al Respekt for Grækerne
Er vi dog meget viisere.

D r i t t e v i s e

for et Mandfolkelag.

Skal den hedde viis, som det ei rører,
Der behersker Daarers tomme Sind,
Mig fremfor de Gys det Navn tilhører,
Mig er Guldets Muld, og Vrens Vind;
Lykken mig ei Rang, ei Penge gav;
Jeg er lige glad, jeg leer deraf.

Jeg har seet den Riige blegne, bære,
Naar hans Actiebreve steeg, og faldt,
Skulde jeg i slig en Angest svære,
Var min Riigdom lidt for dyrt betalt;
Nei min Skat, min Viin, har stadigt Værd,
Den er evig god, mig evig kær.

Skulde jeg mig bukke og credentse,
 For at faae mig gjort til fornem Mand?
 Jeg misunder ingen Excellence,
 Han maae mellem Fiender drikke Vand;
 Og jeg sidder her i Vennekreds
 Ved et godt Glas Wiin, og vel tilfreds.

Bacchus fra de Stores Tasler jages,
 Da man veed, han aabner Hierterne,
 Og der vilde smukke Ting opdages,
 Kunde man i somme Stores see;
 Gæne den, hvis Siæl er reen og fri,
 Den bør drikke Wiin, thi drikke vi.

En Ting fattes kun i vores Glæde,
 Saa bød den al Jordens Glæde trods,
 Være vore Skjønne her tilstæde,
 Klinkede, drak med, og kyste os.
 De erindres maae med bredfuldt Maal,
 Skænk, og klink, og drik din Donnas Skaal.

S e l s k a b s s a n g

i det nye Aar 1794.

De Dage bortile med Lynildens Fart;
Men Daaren kun finder, de flygte for snart:
Den Stakket og klager saa mangen en Gang,
At Tiden ham falder saa græffelig lang.
O Venner! o Venner! vi kiende dens Værd,
Og hverken for kort eller lang den os er.

Lad Glædskabens Dage, som Nieblif flye;
De iile kun bort at afverle med ny;
Og du, som den Flygtendes Vortgang fortred,
Veed du, hvad den Kommende har i sit Skied.
Hver Time, hver Time er Glædernes Væld,
For hver, som dem søger med redelig Siæl.

Een Time forsødes ved vel fortient Noe,
 Een er os ved veldædig Virksomhed froe,
 Een flyer i tillokkende Censomhed hen,
 Een svinder saa sødt hos en udkaaren Ven;
 Og denne, og denne os lønner vor Dag
 Ved Spøg, og ved Sang, og ved vennehusdt Lag.

Saa flyer da I Timer, og Dage, og Aar,
 Den Fryd, I os skænkte, os Fremtiden spaaer,
 Det Glædernes Bæger, som Venskab os gav,
 Det fyldes kun meer, naar man drikker deraf.
 O Venskab! o Venskab! med skummende Maal
 Erkiændtlige drikke vi samtlig din Staal-

D r i f f e s a n g .

Winen er i Fryd og Smerte
Stedse en oprigtig Ven ;
Det mig lang Erfaring lærte ;
Ofte jeg har prøvet den ;
Herlig trøster den i Nød ,
Og gjør Glæden dobbelt sød.

Elste Flaske , hvis du kunde
Ewig være lige fuld ,
O hvor var jeg at misunde !
Jeg dig solgte ei for Guld.
Dog den Tanke trøster mig ,
Man paa ny kan fylde dig.

Gid jeg aldrig her i Live
Dig maae savne, ædle Viin!
Du min Ven bestandig blive,
Som jeg evig bliver din.
Glaske! her er bredfuldt Maal,
Det er evigt Venfabs Ekaal.

S e l f a b s s a n g.

Lad miltvige Daarer bagtale vor Jord!

Jeg finder den ikke saa slemt, som man troer;

Thi spire end hist og her Tornene frem,

Da smile de herligste Roser blandt dem,

Og Eagen er kun, som vor Vessel har sagt:

Bryd Rosen, men tag dig for Tornen i Agt!

Alt Hofmænd os svige med flibrige Ord,

Det volder man selv, som de Mærklæppe troer;

En bedre Beskytter jeg mig har udvalgt,

Com aldrig hengivne Klienter undfaldt;

Herr Bacchus, det er min Patron og min Ven,

Han lover mig Fryd, og han skænker mig den.

Basil maae bagtale, det vide vi jo,

Og det er naturligt, at Døsser ham troe;

De Staller maae gierne miskiende mit Værd,
 Naar kun mine Venner beholde mig kjær;
 Alt elkes af dem, er min Stolthed og Lyst,
 Cødt svinder al Kummer ved vennehuldt Bryst.

Naar Lyffens Gudinde er grusom og vred,
 For Kiærligheds Altare knæler jeg ned,
 Og lønner min Donna mig smil med et Smil,
 Saa maae Frue Fortuna see suurt, om hun vil.
 Et Kys gjer mig mægtig, og fornem, og riig,
 Og Jordens Monarker er Smaafolk mod mig.

Det være en Tosse, der laster vor Jord,
 Saa længe den qvægende Drue der groer,
 Saa længe ei Venskab iblandt os dzer ud,
 Og Pigerne lyde den vingede Gud!
 Thi fylder da Glasset til skummende Maal,
 Til Vinens, og Venstabs, og Kiærligheds Staal.

S e l s k a b s s a n g.

Livet man med Grund kan kalde
Lyffens store Lotterie,
Eliendt der mange Nitter falde,
Vindes der og tit deri;
Men de Fleeste slet kun kiende
Nitter fra Gevinsterne,
Ivrig efter hine rende,
Og dem for Gevinst ansee.

Naar han blot kan Penge vinde,
Mangen troer sig lyffelig;
Enart, o! snart han skal befinde,
Penge blot kan giøre riig;
Disse kun et Trilob ere,
Som paa nye indsaettes maae,

Dg da kan det stundum være,
 At man faaer Gevinst derpaa.

Stormands Gunst, og Rang, og Ære,
 Hiin af Hiulet glad uddrog,
 Troede Lykkens Søn at være,
 Lærte snart, han sig bedrog.
 Daarer! J, som deraf bramme,
 J har ifkun faaet en Nit,
 Dg J Stakler med det samme
 Gif de store Lodder qvit.

Han en god Gevinst har vundet,
 Der har faaet en troefast Ven,
 Dg hvo ikke den har fundet,
 Ei alvorlig søgte den.

Men den sande Iyffelige,
 Frue Fortunas Skjædesøn,
 Er den Mand, der vandt en Pige,
 Om og ædel, huld og skøn

Wenner! vi, som sande floge,
Anæled for Gudindens Fod;
Ingen Rytter vi uddroge;
Frilod blev ei vores Lod.
Hvo ei vundet har en Pige,
Han dog vandt en troefast Ven!
Lyffens Staal! vi Lyffelige!
Staal for dem, vi fik af den!

P u n s v i s e .

(Efter Ross.)

Brødre! hører Stormen tude,
 Vintren yder al sin Harm;
 Lad den harme sig derude,
 Her vi os vil drikke varm.
 Den sig ei til os skal nærme!
 Vi med Puns os vil beskærme;
 Liv og Varme boer i Puns;
 Skænk og drik! men drik til Bunds!

Held den Mand, som først optænkte
 Denne skønne Døtgedrik;
 Jorden han en Nectar skænkte,
 Som Olympens overgik.

Om man frydes, eller lider,
 Er den god til alle Tider,
 Trøst og Glæde boer i Puns,
 Skænk og drik! men drik til Bunds.

Hvo kan dens Opfinder nævne,
 Vi hans Skaal vil drikke her.
 Ei en Taar vi ville levne;
 Verlig han den Skaal er værd.
 Ved da ingen, hvad han hedde?
 Vi i vore Glas vil leede;
 Sandhed boer saa tit-i Puns,
 Søg da der, men søg til Bunds.

Dog hans Navn gjør ei til Tingen,
 Skaaalen lige godt er meent;
 Bedre, end aldeles ingen,
 Er den Profit, som kom seent;
 Leve, leve vor Vældæder!
 Han, vi skyldte disse Glæder.

Leve han, der opfandt Puns!

Klink og drik! men drik til Bunds.

Britter! I som altid bramme,

I paaskionne siældent Værd,

Seer, vi eder gjør til Skamme,

Skionne paa Fortienester.

Punsens Fader I forglemte,

Vi hans Lovsang froe istemte;

Vi; kun vi, fortiene Puns!

Klink og drik! men drik til Bunds.

D r i f k e v i s e

I 7 9 0.

Nu bort med alskens Politisk,
Dg lad os passe vores Drik!
Man ærger dog ei Lydsken bort,
Om man sig ærgrer fort;
Ei heller reise vi herfra
Med Nordenstiold til Africa;
Den Reise er os lidt for lang,
Dg her er Viin og Sang.

Skiondt Keiser Joseph nys sov hen,
De vælge dog knap mig igien;

Saa kommer det mig ud paa eet,
Hvo ellers bliver det.

Om Tyrken nu fik Last og Skam,
Saa var det jo tilpas til ham;
Han holder Kiønnen i Arrest,
Og hader Viin, som Pest.

I Brabant er der Borgerkrig,
De nappes tæt i Franckerig;
Det tager jeg mig lidet nær,
Naar vi forliges her.

Men gid den Krig dog ikke naae
Til Medoc, Pontac, og Bourdeaux,
Til Epernan, Chalons, og Rhin,
Hvorfra vi faae vor Viin.

Hvad gaaer os stakkels Polen an?
Vi det dog ikke hielpes kan.
Lad ingen Polak taales her!
Det meget bedre er!

Vær troe i Ord, og troe i Drik!
Var vore Fædres Politik;
Nu vise hver ved dette Bord,
Han gaaer i deres Spor!

S e l f s t a b s s a n g.

Verden er, som man den tager,
Det man af Erfaring seer,
Der, hvor Daaren modløs klager,
Tit den Vise roelig leer.
Jordens meeste Modgang er
Ei en ryuset Pande værd.

Mangen eier Millioner,
Og er dog ei lykkelig;
Mangen en, som bærer Kroner,
Bytted hierteglad med mig.
Jordens meeste Lykke er
Ei eengang et Ønske værd.

Kærlighed og Venſkab eene
 Udgier Livets ſande Lyſt;
 Diſſe tvende kun fortiene.
 Onſker fra den Klogeſ Brøſt.
 O! hvad Lykke ſavner den,
 Der har Pige, der har Ven?

Læt nedſteeg du at oplide
 Vore muntre Vennelag;
 Venſkab! du vor Skytſaand blive
 Til vor allerſidſte Dag!
 Bliid du ſmile til enhver,
 Som er dine Glæder værd.

D r i f f e s a n g.

Al Verden til Feide nu udruster sig,
Blandt Konger og Fyrster og Lærde er Krig;
En strider med Pen, og en anden med Sværd;
Held os, som kan sidde saa fredelig her!

Hvis Kongerne flittig forsamlede sig,
Og drak ved hver Tvist et Glas Viin paa Forlig,
Gik Jorden en evig og ønskelig Fred,
Og Viintapperlauget fløerte derved.

Den Malurt, den Malurt, som kommer i Blæk,
Maae gjøre den Lærde saa stridbar og fiæk,
Men hvis han først Emagen paa Viin kunde faae,
Han holdt sig til den, og lod Blæthornet staae.

Jeg lever i Fred med den samfulde Jord,
 Min eeneste Fiende staaer for mig paa Bord,
 Med Flasken jeg fører evindelig Krig;
 Og var jeg ei stærkest, saa fældte den mig.

Til Vaaben! til Vaaben! og strider som Mand,
 Der frygte ei Fiende, og svige ei Ven!
 Den falder med Ære, som falder i Krig,
 Nu Brødre! nu speiler jer alle i mig.

Sanct Hans Bise.

Vor Frue og Sanct Hans til Priis,
Det var de gamle Fædres Wiis,
At tye til Kirstens Kilde.

Det Vand ansaae de som en Eklat,
Som de Sanct Hans og Frue Nat
Andægtig drak af Haand og Hat,
Det var et maverit Gilde!

I vores lutheraanske Tid
Vi skareviis vel drage did,
Men ei som Pillegriime;
Ei vandre vi paa nøgen Fod,
Og saare sjælden Sindet stod
Til Andagt, Bedring eller Bod,
Naar vi om Kilden stime.

J trængselfuld og støvet Gang
 Vel der tre fire Timer lang
 Sig vore Damer steege;
 Men see kun, see paa deres Færd,
 Naar op og ned de flane der,
 Og let du seer, det ikke er,
 For deres Riød at spørge.

Nu tager man ved Dagen bid,
 Og skulde een ved Nattetid
 Ved Kilden sig indfinde,
 Da kan man lide paa, at han
 Som en oprigtig Lutheran,
 Ei kom der for at drikke Vand,
 I hvad han har i Sinde.

Men Brødre! Natten er os nær,
 Thi maae vi alle vise her,
 Vi Lutheraner ere!

Til Tegn vi hade Pavedom,
 Her intet Band paa Bordet kom,
 I lutter Viin gaaer Slaalen om
 Til Lutherdommens Ære:

D r i f f e s a n g.

Alting paa Jorden er kun Fias,
Wiise Kong Salomon fortæller;
Mig er vel alting ei tilpas,
Men saa forkeert dog ikke heller.
Kiærlighed, Venskab og Munterhed
Giorde jo han til Daarskab med.

Men der har nu hans Majestet
Med andre Jøder holdet Taffel,
Ingen har snakket eller 'leet,
Men ikkun gabt paa Kniv og Gaffel;
Det er jeg lettelig enig med,
Saadant et Lag er Daarlighed.

Venner han og Knap funden har,
 Det gjør jo Konger meget sjælden;
 Venſkab til Hove gierne var
 Mading at lokke Folk i Fælden;
 Hvo ei af andet Venſkab veed,
 Det vel maae kalde Daarlighed.

Viſt nok var Salomon viis og klog,
 Men ikke juſt til alle Tider;
 Tusende Koner han ſig tog,
 Kiærlighed ingen Deeling lider;
 Hvis var da Skylden, om han fandt,
 Kiærlighed og var idel Tant?

Muntre vi dele Venners Løſt,
 Dmme vi dele deres Smerte;
 Gaarer Cupidos Piil vort Brøſt,
 Give vi Hierte bort for Hierte;
 Vi af en glad Erfaring veed,
 Altting er ikke Daarlighed.

Havde blot Salomon giort som vi,
 Drukket sit Glas blandt glade Venner,
 Sikker han havde stemmet i,
 Dersom han Navn af Viis fortæner.
 Alting paa Jorden Daarskab er
 Paa Elskov, Viin og Vensteb nær.

S e l s k a b s s a n g .

Ungdoms Vaar
Groe Roser alle vegne;
Snart den forgaaer,
Og disse hastig blegne.
Lad os da nyde Vaarens Lyst,
Førend dens Dage forsvinde,
Pryde med Roserne vort Bryst,
Før vi dem falmede finde.

En er der kun,
Som visner ingensinde;
Til sidste Stund
Vi lige seig den finde.
Billigst den groer i Ungdoms Vaar,
Hvo da forstaaer den at dyrke;
Den ham i alle Livets Aar
Herlig vil væge og styrke.

Hver troefast Ven
 Maae denne Rose hylde,
 O! det er den,
 Vi vore Glæder skyldte.
 Venfæb den skønne Rose er,
 Den er vor Fryd og vor Lykke;
 Evig den blomstre blandt os her,
 Gengang vor Gravhøi den smykke.

D r i f f e s a n g.

Hvis jeg var riig, saa raabe alle Munde,
 Og saa forstod dog kun at være det;
 Den Kunst, som alle og enhver vil kunde,
 Den kan de fleste gierne meget slet.

Hvis Star var riig, han blæste Staden noget,
 Og købte sig en prægtig Herregaard,
 Det blev da kun en Lykke for hans Foged,
 Der blev hans Eftermand om nogle Aar.

Var Windsak riig, med sex han vilde fiøre,
 Og blev Baron, om ikke Excellents;
 Da maatte vi ham Reverentser giøre,
 Og lee ham ud ved hver en Reverents.

Var Etorhans riig, der skulde ikke være
 Et Slot, som hans i Florents eller Rom!
 Hvad hialp det ham? hvad kan jeg ønske mere,
 Hvor kun min Ven, min Vin, og jeg har Rum?

Hver har sin Drm; som Drager nogle ruge
 Paa det, som andre unydt faste hen;
 Men var jeg riig, jeg vidste det at bruge,
 At være viis, og mine Brødres Ven.

Jeg lod mig da udsøgte Vine komme
 Fra hver en Egn, hvor Druen ægte groer,
 Og store Flasker, som blev aldrig tomme,
 Stod skoffeviis omkring mit gæstfri Bord.

Hver munter Fyr velkommen skulde være,
 Og muntre gaar fra min Gæstefal;
 Den Sørgende indbød jeg did at lære,
 At Verden er dog ei en Jammerdal.

Da skulde Spøg og munter Sang oplive
 De fulde Glas, og Venſkab throne der,
 Mit Huus et Glædens Tempel ſkulde blive,
 Jeg ſkælper imod Befymringer.

O! vilde mig den blinde Gud bønhøre,
 Og gjøre mig ſaa riig, ſom mængden Nar!
 Hvo ſkønſom nød det Smaa, fik tit det Større,
 Kom, lad os drikke op det lidt, vi har.

D r i f f e v i s e .

Paa Frihed høres alle skrige,
Skøndt saa kun veed, hvad det vil sige;
Mit Hierte og for Frihed slaaer;
Men uden Lov og Dom at hænges,
Derefter jeg slet ikke længes,
Min Hu til anden Frihed staaer.

For de fordømte smaae Carasler,
Der herske paa de Stores Tasler
Jeg fremfor alt vil være fri;
Og endnu mindre vil jeg tigge
Hver usel Draabe, jeg skal drikke,
Af en Hansqvast i Liberie.

Frie vil jeg være, mens jeg spiser
 For al den Kiævlens om Aviser,
 Den ny Paskil, og Politik;
 Er det ei nok, at vore Dage
 Er skabt til Arbeid og til Plage?
 Vor Aften er til Røe og Drik.

For Damerne, jeg nægter ikke,
 At i det Lag, hvor jeg skal-drikke,
 Jeg allerhelst befriet er,
 At kiede Damer, lader ilde,
 Og det end værre flæde vilde,
 Hvis de sig kunde more der.

At vore Vægge, vore Dørre
 Er frie for Tunge og for Pre,
 Det er mig og en Hovedsag;
 At Ben kan frit blandt Benner skiemte,
 Da hvert uveiet Ord man glemte,
 Saasnart man gik af Bennelag.

Hver, som vil denne Frihed hylde,
Med mig sit Glas til Nanden fylde,
Og med sin Naboe klinker froe:
I dette deres gamle Ede
Gid Venfæb, Ærlighed, og Glæde,
Og saadan Frihed stedse boe!

A p r i l s v i s e .

Vi April bestandig rende
Fra vor Bugge til vor Grav;
Ofte det, hvorfor vi brænde,
Vi en prægtig Titel gav;
Men see vi lidt nøie til,
Løbe vi dog kun April.

Andre Børn April at sende
Gammelt Barnemoerskab er;
Vi saa nødig vil bekiende,
Det og tit os Gamle skeer;
Ofte, naar vi Børn belee,
Er vi større Børn, end de.

Hvo som alt for sikkert lider
 Paa en Piges Ord og Smil,
 Han erfarer sommetider,
 Han er bleven viist April.
 Elskovs Gud — den Sag er klar —
 Barnet end i Ermet har.

Manden ret April at skikke,
 Er de Stores bedste Leeg;
 Held den Mand, der troer dem ikke,
 Gæne har de aldrig sveeg.
 Andre faae hos dem kun Enak,
 Etundum og en Priis Tobak.

Glde vises stakkels Gamle
 Tit April af Rigdoms Gud;
 Naar de til en Arving samle,
 Der til Giengield leer dem ud.
 Vore Arvinger skal see
 Vi er meget fligere.

Vi som efter Glæde ile,
Vi gif ei April i Dag;
Viin og Ynde os tilsmile,
Krydre vores Vennelag.
Gid vi aldrig gaae April
Ad det Maal, vi sigte til.

D r i f f e s a n g.

De gode Gamle sang saa tit

Om Lethe Flod,

At hvo, som deraf smagte lidt,

Han blev hver Sorg og Grille qvit,

Og mangen Gang min Appetit

Til Lethe stod.

Jeg vidste ikke, hvor den laae,

Jeg ellers did var gaaet paa

Min Fod.

Jeg tænked' da paa denne Lant

Med et Glas Vin,

Og efterhaands, som Vinen raadt,

Hver Smerte og hver Grille svandt,

I Druens ædle Gæst jeg fandt

Min Medicin.

Og tit jeg i den Tanke stod,

At hine Gamles Lethe Flod

Var Viin.

Men nu jeg grant indseer, og veed,

Den var det ei;

Hist druknede ei blot Fortred,

Men alle Livets Glæder med,

Og Venstæb selv og Kierlighed

Gik samme Vej!

Mon den, der ei er Musulman,

Vel sligt om Vinen sige kan?

Jh nei!

Her spiller Viin paa gladen Bord

Al Sorg svandt hen;

Men dobbelt Fryd og Venstæb groer,

Og slog end Evan os til Jord,

Blev dog en Skaal vort sidste Ord

For Mæe og Ven!

Og aldrig før opvaagned' vi,

Før samme Skaal vi stemte i

Igen.

S e l f a b s s a n g.

At vi ere Børn tilsammen,
Naaber mangel Wiismand paa;
At han trænger selv til Animen,
Han dog siælden vil tilstaae;
Vi beskeednere vil være,
Vi vil give Sandhed Ære,
Og vor Barndom selv tilstaae.

Borne Børn vil ogsaa have
Deres Leeg at mores ved;
En har Glæde af at grave
Sig blandt sine Grunker ned;

Guld er Vellyd for hans Dre,
 Jeg vil meget heller høre,
 Fyldte Glasfes muntre Klang.

En maa leege med de Store,
 Dersom han skal være glad;
 Aldrig ham et Lag kan more,
 Hvor ei Excellencer sad.

Bort, langt bort med alle Store,
 Hvor vi Smaafolk os skal more,
 Lige Børn de lege bedst.

Mudre vil igien sca gierne
 Gaae paa hver Mands høire Haand;
 Leege allerhelst med Stierne,
 Ordenstegn, og Ridderbaand.
 Stiernes Glands kun dem fornøie!
 Men min Piges skønne Nie
 Har langt anden Glands for mig.

Bacchus og Cupido ere

Begge Børn, som hver Mand reed;

De vort Leegeselskab være!

Venskab leger ogsaa med.

Naar vor Leeg os bringer Glæde,

Vi jo gierne Børn kan hedde.

Skjal for hver, som leger med!

B a l v i s e.

Naar heele sit Levnet man nøie beseer,
 Er Livet en Dands, og slet ingen Ting meer;
 Lyksalig er den, der kan dandse den ret,
 Der løber ei surr, og der bliver ei træt;
 I Glæde, i Glæde hans Liv svinder bort,
 Og er, som en Dands efter Bordet, ham fort.

Men ene at dandse er ikke saa let,
 Det trætter saa meget, og morer saa slet;
 Hver søge sig derfor en Dame at faae,
 Saa skal han erfare, hvor Dandsen vil gaae!
 Saa freidig, saa freidig man sværver afsted,
 Som Roser fremspirede i hendes Fied.

Men Dandsen sin Art end tilfulde ei har,
 Saa længe man kun er det enkelte Par;
 Det rigtige Liv kommer først i vor Tuur,
 Naar Venner saa glade med os gjør Figur.

O Venner! o Venner! o maatte enhver
 Gaae heele sit Liv figureret, som her!

Her dandse vi samtlig med frydefuld Aand
 Til Glæden ved Skønheds veiledende Haand;
 Saa trolig for os figurerer hver Ven,
 Og selv samme Skiel vi ham gjøre igien.
 Thi skænker! thi skænker til skummende Maal
 De Skønnes, de Venners, de Dandsendes Skaal

D r i f f e v i s e

I 7 8 8.

Sørge, hvo sørge vil!

Jeg har ei Tid dertil;

Jeg veed, man en Comet

Nyelig har seet.

Man siger, den skal spaae,

At Jorden skal forgaae;

Vor Viin da og forgif,

Drik, Naboe! drik!

Skal vi da aldrig meer

Samles til Glæden her,

Frydes ved Spøg og Sang

Og Glassets Klang?

Hvis Jorden vil forgaae,

Vi Tiden bruge maae,

Net nyde denne Dag
 I Vennelag.

Men om og den Comet
 Nu var en falsk Prophet,
 Hvad os i Morgen seer,
 Dog ingen seer.

Spildt er hvert Dieblis,
 Som ei i Fryd hengis,
 Og Livet alt for kort
 At ødsle bort.

Lad os med freidigt Bryst
 Nyde hver skyldfri Lyst,
 Elske hver trofast Ven,
 Som deeler den,
 Brødre! en Skaal for hver,
 Som af min Mening er.
 See! her er bredfuldt Maal!
 Naboe! din Skaal!

S e - l s k a b s s a n g .

At intet er saa sundt, som Glæde,
 Man os har sagt paa godt Latin;
 Og heele Verden, tør jeg vedde,
 Vil hove denne Medicin.
 Det bliver da kun Spørgsmaal her:
 Fra hvilket Apothek den er?

Til Frue Fortuna gaaer jeg ikke;
 Hun er i alt for slemt et Ord;
 Det skal ei siælden Fruen stifte
 At give Godtsfolk Gift derfor.
 Saa mangan fandt sig ilde af
 Den Glæde, ham Fortuna gav.

Hos Plutus jeg den ikke henter;
 Han er jo blind den stakkels Dreng;

Han derfor og til Patienter
 Uddeler ondt og godt i Fleng.
 Tit faaer en Dosmer eller Mar,
 Hvad Gliid og Indsigt tiltænkt var.

Herr Bacchus, og Sieur Amor have
 Den nu og da; at handle med,
 Men Amor er saa tit af Lave,
 Og Bacchus drikker, som man veed;
 Thi har de begge tit for Skik,
 At komme beedst i Glædens Drik.

Nei! kun hos Venstabs Elytsgubinde
 Man Glæden altid ægte faaer;
 Hun, hun bedrager ingensinde,
 Hvo tillidsfuld til hende gaaer.
 Thi fylder alle bredfuldt Maal,
 Til Glædens og til Venstabs Skaal.

B a l v i s e.

Lad andre raabe paa Sommeren,
Langt bedre hove vi Vintrens Dage;
Den Sommer adskiller Ven fra Ven,
Men Vintren bringer dem smukt tilbage,
Og Vise lære,
Det smukt skal være,
At Venner kiærlig forsamled' ere;
Og de har Ret.

Naar Mark og Skov er saa' Insegren,
Dem mangan skuer med megen Gammen,
Men jeg veed den, der er meere skøn,
End Mark og Skov og det alt tiffammen;
Ekiendt jeg saa lige
Det ei vil sige,

Hver fatter dog, at det er min Pige,
 Og han har Ret.

Jeg vil ei nævne iust med Foragt
 De Chor, som Fuglene da opføre,
 Men meget daarlig de holde Takt,
 Og Ordene kan man aldrig høre;
 Dog vil vi regne
 Fra vore egne,
 Vi dette Tab maae for Binding regne;
 Holdt de kun Takt.

I Marken stander en lystig Dands
 Af Kier og Frøer, af Lam og Rædre;
 Men den maae være fra Bid og Sands,
 Der nægte vil, at vi dandse bedre.

Lad dem probere,
 En Dands at lære
 Af vore, og det ei af de svære,
 Saa skal man see.

Om Spraderen med sin Katterng
 Kan plumre Lauget lidt for os andre,
 Saa har jo Sommeren ogsaa Myg;
 Lad dem gaae op da imod hverandre.

Dg vi, som svige
 Ei vore Lige,
 Veed og kun lidt af det Paf at sige,
 Dg det er vel.

Men skændt nu Vintren er mig saa fiær,
 Jeg vil dog ei, vi dens Skaal skal drikke.
 Ei som den jo var det ærlig værd;
 Men af den klinker, og takker ikke;
 Nei Skaalen være
 Det Kiøn til Være,
 Ved hrem os Vintrene blide ere:
 De Skønnes Skaal.

En ringe Tillidsfang

s o m

en Tilegnelse af prosaiske Forsægs anden Deel til
et Selskab 1790.

Utværdige Bog,

Saa længe du dvæled', saa kommer du dog;
Du vist nok en artig Ulykke vil see,
Naar vores Beaumonde først faaer dig at see.
Utværdige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Gensfoldige Bog,

Du fører i vor Tid det gammeldags Eprog,
At Konen fiønt ærbar skal passe sit Huus,
Og ikke omflane i Suus og i Duus.
Gensfoldige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Vanvittige Bog!

Du er jo saa grov, at du paastaer endog,
 At Ægteskabs Brud er hos Liden og Stor...
 Jy! jeg vil ei nævne det heblige Ord.
 Vanvittige Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Skindhellige Bog!

Forgiæves du fører det nidkiære Sprog;
 De Damer, de læse saa lidet deri;
 Men sminkes, og hvidtes, er tamme og frie.
 Skindhellige Bog, o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Euurmulende Bog!

Al Munterhed du jo af Jorden forjog,
 Gif du vore Fruer og Frøkner gjort viis,
 At væmmes ved Giæffes og Spraderes Priis!
 Euurmulende Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Dg, fnarvurne Bog!

Du Daaren Jean Jacques til Mynster dig tog,
 Dg troer, hver Vellystling en Epneflue er,
 Som ublue beklikker, hvad den kommer nær.
 O fnarvurne Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Men narriske Bog!

Men veed du da ikke skændt du er saa klog,
 Med det der skal have den fornemme Emag,
 Maae Flue og Orm have været i Lag.
 O narriske Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Uhøflige Bog!

Det lader jo snart, som du paastod endog:
 En Nar, som var Greve, var ligevel Nar,
 Dg at med en Skurk det det selv samme var.
 Uhøflige Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Og nedrige Bog!

Og om man nu af dig den Lærdom uddrog,
 At Børn, som var lige, de legede bedst,
 At Emaafolk bør undflye de Store som Pest!
 O nedrige Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

O fredløse Bog!

Om mine Par-Benner dit Forsvar end tog,
 Den første Rad Stole dog raabte saa høit,
 At hines Forsvaren ei hialp for en Døit.
 Thi, fredløse Bog! thi belav dig paa Skrub
 I nymodens Klub!

Dog — fattige Bog!

Hvis ikkun eet Selskab til Naade dig tog,
 Hvis Brødrene der kunde mores ved dig,
 Og vilde, som hidindtil, holde af mig.
 Vi agted' saa lidet paa Spradernes Skrub
 I nymodens Klub!

D r i f f e r o m a n e e.

(Efter det svenske.)

Mit Levnet bestandig har sandet,
Hvad Underværk Viinguden gjør;
Jeg drikker, men ikke for andet,
End Sorgen at jage paa Dør.
Jeg eder mit Liv vil berette,
Hvad Fryd og hvad Sorg jeg har havt,
Men først maae vi Sorgerne lette
Ved Druernes muntrende Kraft.

Sin Formue testamenterer
En ældgammel Gnier til mig;
I Tankerne jeg alt fortæller,
Hvad han havde efterladt sig.
Men der kom Jurister, som Fluier,
Og de gif i Arv i mit Sted;

Jeg græd, men i Easten af Druer
 Jeg drukned' min første Fortræd.

Jeg nu ubesindig attraaede
 Ad Høihedens Bane at gaae.
 Jeg beiled til Mægtiges Naade,
 Og evig i Forgema' laae.
 De Store mig lovte saa meget,
 Men al deres Loven var Vind;
 Jeg græd, da jeg saae, jeg var sveget,
 Men Vinen opmuntred' mit Sind.

Saa vilde jeg Skjaldefunst dyrke,
 Og kom i Poeternes Lag;
 Men Tanterne fattedes Etyrke,
 Og Udtrykket savned' Behag;
 Min Smag overalt man fordømte;
 Kritikken slog Brag paa min Sang;
 Jeg græd; men i Harmen jeg tømte
 Enart hundrede Glas paa engang.

Jeg nu til en Skienhed mig vendte ;

Hvor farlig en Tilflugt jeg tog !

Vel hundrede Hierter hun tændte,

Og ligesaa mange bedrog.

Ann Dmhed fremlyste i Minen,

Dog nærte hun Eviig i sin Barm ;

Jeg græd, men jeg drukned' i Vinen

Den skuffede Kiærligheds Harm !

Forsørfte Skienhed ! du ikke

Mit Liv til en Jammerdal giør,

Saa længe man elsker at drikke,

Man aldrig af Kiærlighed døer.

Ei meer skal din Haardhed mig lære,

At ønske mig ned i min Grav,

Og ei skal Fortvivlelse skiare

For Tiden min Levetraad af.

D r a n f e r r o m a n c e.

Det hændte sig engang,
At jeg var stygt i Træng
For Penge,

Den Glemme mig indskied,
At ende al min Nød
Ved mig at hænge.

Jeg i min Lomme greb,
Gav Pigen til et Næeb
Ser Styver.

Kirstine hedder hun,
Udsørger hende kun,
Troer I, jeg lyver.

Jeg om et Søn nu saae,

Jeg kunde hænge paa ;

Hvad seede ?

Vist nok komt unverhøst,

Som Tydsken siger, oft !

Tænk, hvilken Glæde !

Med eet jeg bliver vaer,

En Skat jeg endnu har

Tilbage.

Bag mit Chatol der stod

En Flaske Wiin saa god,

Som een vil smage.

Jeg saae den, og jeg svoer ;

Dig ingen Creditor

Skal drikke.

Alt andet smaat og stort

Kan de kun tage bort,

Min Rhinsviin ikke.

Jeg drak et Glas deraf,
 Og dette Lyst mig gav
 Til mere.

Jeg drak min Chloris Skaal,
 Og gode Venners Skaal,
 Ja endnu mere!

Jeg drak taknemmelig
 Hvers Skaal, som har hos mig
 Tilgode;

Kort sagt, da Pigen kom
 Var Rhinsviinsflasken tom,
 Jeg vel tilmode.

Hver speile sig i mig!
 Og ingen hænge sig,
 Jeg lover,
 Eaasnaart et Glas man faaer,
 Den Hængegrille gaaer
 Paa Timen over.

S a n g

af Comedien aabenbar Krig.

Jeensom Lund en Rose skøn
Med favre Hoved hængte.
Af Sorg henviøned' den i Løn,
Dens Suk til Venus trængte.
"Forgiæves er jeg Lundens Pryd,
"Jeg blomstrer her til Jogens Fryd;"
Saa sukked' den saa saare.

Gudinden hørte huld dens Suk,
De Skønnes Lær hun kiendte,
Og strax en Hyrde ung og smuk
Hun hen til Lunden sendte.
Han Rosen saae, og brød den af,
Og henrykt tusend Kys den gav.
Da sukked' den ei mere.

Saa mange Viger end i Løn
Som Rosen daglig sukke,
Men du, o Venus! og din Søn
Nu Pret grusomt lufke.
Dg er ei Elskov Skønheds Løn,
Hvad gavner da, at man er skøn?
O send dog hver sin Hyrde.

Hymens Fakkell.

(En Romance.)

Hymens Fakkell nu omstunder.

Holdes for en Gøgle-Gld,

Hvo ved den til Lykken stunder,

Eiger man, gaaer altid vild.

Men naar den, som sig beklager,

Eelv har valgt en blind Ledfager,

Hvad kan Hymen vel dertil?

Plutus skal de fleste føre,

Han er blind, som hver Mand veed,

Og hvad skal nu Hymen gjøre,

Naar man gaaer i slige Fied?

Etundum kan hiin blinde Stakkel
 Brænde sig paa Hymens Fakkell,
 Men han aldrig seer derved.

Almordrengen leder andre,
 Han kan gandske rigtig see;
 Men har Løier af at vandre
 Med et Bind for Minene.
 Blindebuk han gierne leger,
 Og for disse Barnestreger
 Lide hans Tilbedere.

Men han har en ældre Broder,
 Ægte, ædel Kiærlighed;
 Ham har Ugtelse, hans Moder,
 Lært at gaae i Dydens Fied.
 Hver, som denne troe Veileder
 Efter Hymens Fakkell leder,
 Farer aldrig vild derved.

Saare, saare faa de ere,
Han faaer Lov at vise Dei;
Men os disses Held kan lære,
Hymens Fattel sviger ei!
Leve, leve de, som vandre
Troe og glade med hverandre
Kiærligheds og Lyffens Dei!

Wise i gammel Stiil

ved min Ven

Pr. Rasmus Nyerups Bryllup.

Herr Rasmus han sidder saa forrigfuld,
 Ad Iyen sig hans Tanker henvende,
 Did reiste den Jomfrue, Herr Rasmus var huld,
 Net aldrig forglemmer han hende.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Blidt smiler til Jorden den yndige Baar,
 Som Moder til nyfødde Børde;
 Men arme Hr. Rasmus saa forrigfuld gaaer,
 Da andser saa lidet dens Glæde.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Stolt hævded' sig Solen, og Himlen blev rød,
 Som Pigen ved Elferens Komme,
 Herr Nasmus ei Morgenens Undighed nød,
 Ham alle dens Glæder var tomme.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Og dalede Solen saa skøn og saa huld,
 Som Brudgommen iler til Senge;
 End mere Herr Nasmus blev takkefuld,
 Saa dybt sig de Sukke fremtrænge.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

De Blomster de myldre paa Marken frem,
 De ere saa farre og spæde,
 Herr Nasmus saa takkefuld nedtræder dem,
 De gjøre ham slet ingen Glæde.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

De Lærker de syngte i Luften klar,
 De Smaafugle quiddre paa Qviste;
 Men forrigfuld stedse Herr Nasimus var,
 Og ingensteds Noe han sig vidste.

Saa lover den Evend sin Jomfrue.

Saa sødelig quæder den Nattergal,
 Ham quæder den Kjærligheds Smerte;
 Saa mangt et Euf da ad Gjen sig stial,
 At lette det ængstede Hjerte.

Saa lover den Evend sin Jomfrue.

Med hende, med hende min Glæde drog hen;
 Hos hende min Uroe kun stilles;
 Gud give, jeg samles med hende igien,
 Det aldrig vi meere skal skilles.

Saa lover den Evend sin Jomfrue.

Saa lader han stande ad frugtbare Jven ;

De Mile de blev ham saa lange ;

Thi foer end en Elsker afsted som et Lyn,

For ham det dog seent monne gange.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Dg da han nu skued' sin Elste igien,

Dg nød hendes færlige Glæde,

Hans brændende Uroe saa snarlig svandt hen,

Hans Smerte omvendtes til Glæde.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Nu hører han Lærkens den liflige Sang,

De Smaafugles Liddren med Glæde,

Dog bliver hans Barm ham saa sær og saa trang,

Seer han dem at samle til Næde.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Ham heele Naturen er ny, og er skøn,
 Thi alting er Fryd for den Glade,
 Hans Jomfrue ham vidste hans varmeste Ven,
 Hun vil ham ret aldrig forlade.

Eaa lover den Svend sin Jomfrue.

Og takket være den Jomfrue saa god,
 De syenske Jomfruers Emykke,
 Som raadede hannem hans Angest Bod,
 Og fødtes Herr Rasmus til Lykke.

Eaa lover den Svend sin Jomfrue.

R o m a n c e.

ved en Vens Bryllup.

Der var en Ekif i Samnien,
Hvoraf du vel har hørt at sige,
Til Løn for Landets unge Mænd,
Som holdt sig tappert i dets Krige;
Hvo der sig vilste kiæk og brav,
Gik den til Kone, han holdt af.

Der var en Feil ved denne Ekif,
Og den var, tykkes mig, ei lille,
Den, han begiærte, Helten fik,
Man spurgde ei, om Pigen vilde;
Ehi hendte det sig tit og let,
At hun just ei var glad ved det.

Jeg hines Skif langt bedre leed,
 Som ei en Piges Haand begiærte;
 Før de ved Mod og Kiærlighed,
 Først havde vundet hendes Hierte;
 Men nu er Verden meer poleert,
 Og sandt at sige, lidt forkeert.

Nu kjøbes Koneerne for Guld,
 Nu tænder Plutus Hymens Fakkell;
 Naar een faaer den, der er ham huld,
 Da er det ret, som et Mirakel;
 Med ham enhver sig glæde maae,
 Som Donna har, har havt, kan faae.

See dine Brødres Fryd, o Ven!
 Og den dit ømme Vensteb lønne!
 Som hine fordums Middermænd
 Ved Troefasthed du vandt din Skønne!
 Lev, elskte Ven! saa lykkelig,
 Som alle, alle ønske dig!

R o m a n c e

funget af Cherubin i Figaros Giftermaal.

Klare Kilde! elſkte Lund!

Eder, eder elſker hun;

Her den Eſſignes Billed' boer,

Eder jeg min Sorg betroer.

Her jeg ſukked' tit i Løn,

Naar hun vandred' her ſaa ſig.

Eder, eder jeg tilſtaer:

Hun var den, jeg ſukked' for.

Nys hun ſad ved Kildens Bred,

Dronningen for Kiærlighed,

Zephyr viſted' Blomſter ned,

At befrandſe hende med.

O hvor hun var huld og ſmuk,

O hvor ſteeg da mangt et Suk!

O enhver, enhver tilstaaer,
 Hun er den, han sukker for.

Naar det lyse Døie tit
 Sviler ømt og huldt paa mit;
 Naar hun smiler blid til mig,
 Vil mit Hjerte røbe sig;
 Men hvis hun min Elskov seer,
 Smiler hun ei til mig meer;
 Nei, jeg ingen Tid tilstaaer,
 Hun er den, jeg sukker for.

Haabløs al min Elskov er,
 O! men daglig jeg dig seer.
 Dit jeg henrykt nyde vil
 Dine Blik og dine Smil,
 Ofte synke hen i Lyst
 Ved din søde Tryllerøst.
 Aldrig, aldrig jeg tilstaaer,
 Du er den, jeg sukker for.

Lalages Flugt.

(Efter Kleist)

Hun borte er! forgiæves er min Klage!
 Af! al min Fryd med hende flygtet er;
 Hun borte er, og kommer ei tilbage!
 Mig fængsler Skæbnen her.

Af havde jeg, o Zephyr! dine Vinger!
 Bestandig jeg omsvæved' Lalage!
 Du mig maaſkee fra hende Helsen bringer,
 Du hende ſaae maaſkee!

O ſig, hvad Bæk den Skønnes Billed ſmykker,
 Paa hvilken Eng omsvæve hendes Fied,
 Hvad ſtille Lund hun med ſin Sang henrykker,
 Og vier ind derved?

Snar er din Fart! du haster efter hende,
 Sølvklare Bæk! vor Sorg til hende før!
 Eiig Lalage, Alt længes efter hende!
 Eiig, hendes Hyrde dør!

Get Emil, eet Blik, eengang min Haand hun trykke!
 Et Kys, kun eet, som de, hun før mig gav;
 Da har Amynt smagt Jordens bedste Lykke,
 Og smiler mod sin Grav.

For Skovene udgiød Amynt sin Klage;
 Der sukked' han hver Dag for Lalage,
 I Hyrdens Sorg de syntes Deel at tage,
 Og sukked' Lalage!

R o m a n c e.

(Efter Gøtthe.)

En Natfiol saa ydmyg stod
 Ukiendt ved andre Blomsters Fod,
 Og man den agted ikke!
 En ung Hyrdinde kom derhid,
 Med flygtigt Fied, af Sind saa blid,
 Derhid,
 Ad Engen hid og sang.

Violen sukked': Var jeg kun
 Saa smuk, kun halv saa smuk, som hun!
 O kun saa smuk, som Rosen!
 Til hun mig havde plukket, og kyst,
 Og ladet mig visne paa sit Bryst,
 Af kun
 En liden, liden Stund.

Men af! Hyrdinden kom derhen,
Og saae den ei, og traadde den,
Den Armé! under Fødder!
Den segned', døde, glædte sig;
Froer dør jeg, thi jeg dør ved dig;
Ved dig
Og for din Fod jeg dør.

B i s. e.

De Stierner, de tindre paa Himmels Blaas,
Dem skuer den Vandrers saa gierne,
Men aldrig saasnart monne Solen opgaas,
Strax flygter, og blegner hver Stjerne.

De Blomster de bramme saa fagre i Vaar,
Dem skuer min Laura med Gammen;
Men hvis paa en Rosenknop Die hun faar,
Hun glemmer de andre tilsammen.

Skønt quiddre i Skoven de Sangfugle smaa;
Saa listig det tykkes at være;
Men aldrig saasnart mon en Nattergal slaas
Før hine man agter ei mere

De Piger, de braske i huld Majestæt,
Saa mængen for dem monne sukke;
Men hvo kun et Glimt af min Laura har seet,
Ei meere han finder dem smukke.

Saa mængen en Herre høibaaren og riig
Sig Lyffens Gæbaarne mon tykke;
O Laura! o dersom du elskede mig,
Jeg støtted' saa lidet hans Lykke.

A f s k e e d s s a n g

til Pyramus.

Den! du venter mig forgiæves,
At see dig var mit sidste Haab;
At see dig, før jeg fra dig reves;
Af! Himlen hører ei vort Naab.

For dig din Elstes Taare flyder,
Af din sig blander ei med den;
En grusom Hindring mig forbyder,
Skiondt ham saa nær, at see min Ven.

Dog Elskovs Stemme Dei skal finde
Til dig, trods alle Hindringer;
Hør sidste Gang din Elskerinde,
Hør sidste Gang, du er mig nær.

Lev vel! Lev vel! jeg skal bortgræde
 Dvalfulde Dage langt fra dig;
 At undtes mig endda den Glæde,
 At du, min Ven! blev lykkelig.

B u g g e v i s e.

(Efter Berquin.)

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
Min vrede Skæbne under mig!

Sov bedste Dreng! hold op at græde!
Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

Da mig din falske Fader lærte,
At kiende Kierlighed og sig,
Hvo kunde nægte ham sit Hierte,
Han dig i Uskyld syntes liig!
Jeg troede ham, af mig til Smerte!
Han har forglemt sin Søn og mig.

Sov bedste Dreng, du sidste Glæde,
Min vrede Skæbne under mig!

Sov bedste Dreng! lad af at græde,
Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

O! kan han ei sin Flugt fortryde!
 Og komme fordums Fryd ihu!
 Eaa fiær han var mig, før han flyede,
 Ak! lige fiær han er mig nu!
 Og Falske! du din Sed kan bryde?
 Forlade mig! det kunde du? -

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
 Min vrede Skæbne under mig!
 Sov bedste Dreng! lad af at græde,
 Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

De Træk, det Die har min Mage,
 Jeg seer hans Blikke i dig!
 Du skal, som han, engang behage,
 Men bliv ham ei i Falskhed liig!
 See mig henjamre mine Dage,
 Bliv troe mod den, der elsker dig.

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
 Min vrede Skæbne under mig;

Sov bedste Dreng! lad af at græde,
Bedrøv mig ikke med dit Efrig.

Du fatter ei, hvorfor jeg græder,
Det blive evig skult for dig!
Anflage den, som man tilbeder
Hvad Marter er vel denne liig?
O jeg har dyrt betalt de Glæder,
Af som saa knapt tildeeltes mig.

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
Min vrede Eftærbne under mig;
Sov bedste Dreng! lad af at græde,
Bedrøv mig ikke med dit Efrig.

Her skal i denne trange Hytte
Vort Liv i Kummer svinde hen!
Bliv du min svage Vældes Ehytte,
Jeg er din spæde Barndoms Ven!
Vor Eftærbne os maae sammenknytte,
O lad os samlet bære den.

H v i d t f e l d t s W i s e.

Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte,
Der elskte Tapperhed, som Pligt,
Og skiald ei, hvor det giældte,
Saa var vor Fael og Adeler,
Og saa var han, vi synge her!
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Herr Hvidtsfeldt var den Herres Navn,
Vi synge her til Ære;
Og evig, evig dette Navn
I helligt Minde være!

Han døde for sit Fødeland,
 Og glad og villig døde han!
 Vort Fødeland var stedse rigt
 Paa raske Orlogshelte.

Saa haard en Kamp der monne staae,
 De Fiender var saa mange;
 Men næst til dem Herr Hvidtfeldt laae,
 Den Helt var aldrig bange!
 I heele Floden ingen slog
 Som Hvidtfeldt med sit Dannebrog,
 Sliændt Dannemark var stedse rigt
 Paa raske Orlogshelte.

Men som vor Hvidtfeldt mandigst slog,
 Og Lag paa Lag udsendtes,
 Hans gode Ekib, hans Dannebrog,
 Af egen Ild antændtes.
 Rap Anker, Hvidtfeldt, flye til Land!
 Med Flugt du Livet frelse kan.

Men Dannemark var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Nei! var hans Svar: flye vi derhen,
Ettæer Danmarks Glaade Fare,
Og skulde Danske vore den
For egne Liv at spare?

Dæe skal vi, men vi hævnes maae;
Til sidste Mandedrag vi slaae.
Vort Fædeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Til sidste Mandedrag vi slaae:
Hans Egemænd fik giëntoge;
De. Ild og Død rundt om sig saae,
Men uforsagt de sloge;
Til Ilden ind i Kryddet brød,
Og alle døde Heltedød.
Vort Fædeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Og aldrig uddøer Hvidtfeldts Noes,
Hans fiæffe Sømands Minde!
O maatte de i hver af os
En værdig Landsmand finde!
Naar Fædrelandet kalder os,
Som de, hjer hyde Døden Trods!
Vær Fødeland, vær altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

F r e d r i k s h a l d s M i n d e.

Kong Carl laae med en mægtig Hær
 For Fredriksteen;
 Men tappre Fredrikshald ham er
 Til megen Meen.

Hver Borger lagde Verktøi hen,
 Og greb til Sværd,
 Og fikke Peder Colbjørnsen
 I Spidsen er.

Saa stride de Nordmand for Norge.

Thi vendte Carl sin Magt saa gram
 Mod Fredrikshald;
 De Borgere da mødte ham
 I ringe Tal,

Men disse slog som norske Mænd

For elskte Land,

Og det var Peder Colbjørnsen,

Der førte dem.

Saa stride de Nordmænd for Norge.

De Nordmænd hugge tunge Hug

Blandt Fienderne,

Og Svensken sank som moden Rug

For Høstkarls Lee;

Men stærkest Høstkarl trættes dog,

Saa gik det her;

Saa mange end de Norske slog,

Der alt kom fleer.

Saa stride de Nordmænd for Norge.

Thi flyede de for Overmagt,

Som Nordmænd flye,

De drog kun bort, for uforsagt

At slaae paa ny.

Kong Carl nu over siens Liig

Sig banded Vet,

Dg Byens Herre troede sig,

Men var det ei.

Saa stride de Nordmænd for Norge.

Hans Folk fandt Død i hver en Graae,

Hvor de drog frem,

Thi allevegne Nordmænd laae,

Dg helste dem.

Da sendte Carl saa lidet froe

Til Fredriksteen,

Dg bad, han jorde maae i Noe

De Slagnes Been.

Saa stride de Nordmænd for Norge.

Men fikke Nordmand ingen Tid

At spille har,

Selvuden er han kommen hid,

Fik Carl til Svar.

Nu maae vi see, at vi igien

Ham ud kan faae !

Og det var Peder Colbiørnsen

Der svarte saa.

De Nordmænd de stride for Norge.

At sætte egen Bye i Brand

De ile hen ;

Og den, der først sit Huus stak an,

Var Colbiørnsen !

At slukke Ilden Fienderne

Wil stimle hen ,

Men Rugler fæg saa tykt som Snee

Fra Fæstningen.

De Nordmænd de stride for Norge.

Høit blussed' da mod Elterne

Den Lue rød,

Saa svenske Kongen ret kan see

Hans Heltes Død.

Da sanded' han Herr Peders Ord,

Hans Folk vil hjem;

Men Helten Steen stod uden for,

Og modtog dem.

De Nordmænd de strede for Norge.

Og herlig blussed' Fredrikshald

Blandt Liig og Blod;

Oplyste stolt de Evenskes Fald

Og fines Mod.

Og aldrig brændte nogen Bavn

Saa skøn, som den!

Og aldrig uddøe skal dit Navn,

O Colbjørnsen!

Saa strede de Nordmænd for Norge.

E f t e r
M i l l e r.

Den hele Landbye samler sig;

Saa glade alle ere!

Hver leer og bandser, af kun mig;

Mig glæder intet mere.

Forbi for mig er Dands og Leeg,

Al Glædsfab jeg forsager;

Dg Spil og Patter hader jeg,

Dg heller eensom klager.

Ehi jeg min Hanne mistet har;

Jeg glemmer aldrig hende;

Jeg veed for vel, hvor riig jeg var,

Den Tid jeg havde hende.

Hvad hun var from, og bliid, og huld!

Og hvad det var et Hierte!

Saa reent og skönt som luttret Guld,

Saa ømt ved andres Smerte!

Og Mine havde hun saa blaa,

Saa smukke, og saa gode;

Enhver i dem saa klarlig saae,

Hvad der i Hiertet boede.

Paa Limen slog jeg mine ned,

Naar hendes paa dem hvilede,

Og blev saa underlig derved,

Naar Hanne til mig smilede.

Hvor vi var glade begge to

Til sidste Maids Gilde!

Vi dansede, spøjte, sang, og lo,

Og glemte, det var silde.

Saa sprang hun op, og bad god Nat,
 Og saae paa mig, og smiilte,
 Gik dette Baand omkring min Hat,
 Og skielmsk bort fra mig iilte.

Men snart jeg hentede hende ind,
 Og kyskede den Hulde;
 Saa lidet randt mig da i Sind,
 Saasnart vi skilles skulde.

Farvel mit kære grønne Baand,
 Jeg dig ei meer skal bære!
 Men jeg dig fik af Hannes Haand,
 Du hende hellig være!

En Krands jeg paa vor Kirkevæg
 Har hængt til Hannes Minde;
 Ved Sørgekrandsens Side jeg
 Min Hannes Baand vil binde.

Dg sidde lige over for,

Dg see paa dem, og græde,

Dg tænke paa min Hannemoer,

Dg paa min tabte Glæde.

Vor Kirkegaard fra den Dag af

Jeg har til Livsted faaret,

Dg sat et Kors paa Hannes Grav,

Hvorpaa jeg Vers har faaret.

Naar Jorden bliver mig for trang,

Dg ingen Graad vil rinde,

Jeg stæler mig saa mangen Gang

Til dette Sørgeminde.

Der finder jeg min Graad igien,

Kun der jeg finder Lindring;

O daglig vil jeg gaae derhen,

Min Hanne til Grindring.

Til Gud engang forbarmer sig,
 Og mine Sufte hører,
 Og bort fra denne Verden mig
 -Hen til min Hanne fører.

Den
arme Sannes Drøm.

(Efter Bürger.)

Nys drømte jeg ved Midnatstund,
At jeg min Falske saae,
Knap troer jeg, at jeg drømte kun,
Saa klarlig jeg ham saae.

Min Fæstensring han tog af Haand,
Og sønderknuste den,
Og for min Ring et Perlebaand
Til mig han kasted' hen.

Da gik jeg i min Urtegaard,
 Saa sorgfuld og beklemmt,
 Der i mit Beed en Myrthe staaer,
 Til Brudekrands bestemt.

Mit Perlebaand nu søndergik,
 Og af faldt Perlerne;
 Og i det samme Dieblig
 Var ikke een at see.

End søgte jeg saa ængstelig,
 Og græd saa tungt derved,
 At da forvandler Myrthen sig
 Til Buxhom i mit Beed.

Og Ord for Ord det opfyldt er,
 Hvad Drømmen spaaede mig;
 Jeg trænger ei til Spaamand meer,
 Alt har forklaret sig.

Min Ring er knuust, mit Hierte med,
Og Perler har jeg grædt;
Mig Buxbom groer i Myrthens Sted,
Min Død bebuder det.

Brist Hierte! Ringen er i tu,
Den Sorg for Fryd dig gav.
I Myrthens Sted groer Buxbom nu,
Den pryde skal min Grav.

Den
Dødes Igenkomst.

(Efter en gammel Ræmpeviser.)

Den fromme Frue Signe paa Gotteseng laae,
Herr Esbern han sørged for hende saa saare;
"Vær trøstig, hun bød ham, og græd ikke saa,
Mig martre langt meer end min Død dine Taare.
Gid snart i en lyffelig Vennevindes Favn
Du glemme din Sorg, og forvinde mit Savn."

"Nei! Signelild! dersom jeg frænker vort Baand,
Den Evige mig i min Dødsstund forglemme!"
Hun trykede paa ham med visnende Haand,
Og afbrød ham kærlig med døende Stemme:
"O gierne min Ven! maae du frænke det saa,
Naar hun har dig kjær, og vil elske de Smaae."

Fem grændende Døttre omgav hendes Seng,
 Tung faldt deres Taare paa moderligt Hierte,
 Dog sørged' hun meest for sin eenbaarne Søn,
 Der end var for spæd til saa grusom en Smerte.
 Da han sine Sødsfende grændende seer,
 Quidt kælter han for dem, da græd de end meer.

Frue Signelild døde, blev jordet, og glemt,
 Herr Esbern nu ægtede Guldborg den rige;
 Berømt for sin Ekienhed, og Enilde, og Ekiemt,
 I Dands og i Harpeleeg fandt hun ei Lige;
 Thi svæved' hun stedse i Gammen og Suus,
 Og agted' saa lidet paa Børn, og paa Huns.

De Hunde de tude om Midienat,
 De Borlys de brænde i soovelblaae Lue;
 Det tuder igien, og de udslukkes bradt,
 Herr Esbern og Guldborg begynde at grue;
 Ved tredie Glam flyve Dørrerne op!
 Det suser som Vinden i Egerne's Top.

Paa Stegersets Jldsted Elinalild sad,
 Og havde paa Skibet sin grædende Broder;
 Hun dæggede for ham, og rysted', og bad,
 Og ønskede sig tit hos sin hvilende Moder;
 Med eet hun forfærdet i Maanestien saae,
 En liigklædet Skikkelse for dem at staae.

"Eline! min Datter! hvi sidder du her?
 Hvordan staaer det til med Smaasødsfende dine?"
 "O! kald mig ei Datter! af hvo du end er,
 Da lad mig med Fred!" svarte ængstlig Eline:
 "Som Æblet min Moder var hvid, og var rød,
 Men du er jo gulsten og bleeg som en Død."

J Graven der blegner den rødeste Kind,
 J Graven jeg boer, og fra Graven jeg kommer;
 Jeg hørte din Sorg i mit Hvilested ind,
 Da rørte min Klage den evige Dommer;
 Jeg reiste de mødige Lemmer med Hast,
 Og Murene revned', og Marmoret brast.

Glad gienkiendte Drengen nu Moderens Nøst,
 Og strakte mod hende de indsvundne Arme;
 "Af! sukede Signelild: tomt er mit Bryst!
 Min Arm uden Styrke, min Favn uden Varme.
 Elina! han kiender sin Moder endnu;
 Min kæreste Datter! hvi dvæler du?"

"O Moder! fra Graven du kom til os Emaa!
 O tag os nu med dig! vi lide saa ilde;
 Vi fryse, og sulte, og ligge paa Straae,
 De Lerner her raade med os, som de vilde.
 O see til din Dreng, hvor forkommen han er!
 Thi fatt' jeg mig med ham paa Ildstedet her."

Om mit favnede, Signe sin Datter og Dreng,
 Det var dem som Pust af Sydvestvindens Aande:
 Saa stæddes hun vred for sin Egtmands Seng:
 "O! Esbern og Guldborg! seer Bernenes Vaande,
 Den kaldte mig op af mit fredsomme Hiem;
 O Guldborg! hvor tager du vare paa dem!"

"Jeg efterlod eder de Bolstre saa blaa;
 Dem monne de Tærner bortrane og slide,
 De Vædlinge fryse, og ligge paa Straae,
 Ei haver jeg fød dem til saadan en Qvide.
 O havde du baaret, og fød dem, som jeg,
 Du glemte dem ikke for Tant og for Leeg!"

Nu galede Hanen, og Signelild svandt,
 Som Morgenens Taage for Solen hensvinder;
 Frue Guldborgs de brændende Taare nedrandt
 Paa Esberns af Ruelse blussende Rinder.
 I Skioldungens Land var fra selv samme Stund
 Ei ædlere Hustrue og Moder end hun.

K l a g e .

Himmel! mine Klager bede
Ikke om mig nægtet Held;
Giem kun hine Glimt af Glæde,
At! som martre meer min Siæl.

Jeg det veed, med hine Dage
Al min Fryd er flygtet hen;
Jeg den æsker ei tilbage,
Und mig kun at glemme den.

M a r i e h ø i e n .

Du, der Livets bedste Lyst,
 Dets Himmel, fandt ved din Udfaarnes Hierte,
 Din egen Lykke hærde ei dit Bryst
 Mod haables Elskovs Nød, Ulykkeliges Smerte!
 O skænk Marie, skænk Georg en Taare;
 Og aldrig Elskovs Sorg dit sømme Hierte saare!

I tatte Eskov bag Hillerød
 To skønne fyggesfulde Høie stige;
 Naturen Eskov her et Friested bød,
 En Elsker mødtes her hver Aften med sin Pige;
 Her glemte de blandt skyldfrie Elskovs Glæder,
 Hvad Kaar dem Klærkers Lov, og Frænders Had
 bereder.

Den hellige, hvis Navn hun bar,
 Hun lignede i Ynde og i Dyder;
 I Dyd og Skienhed hende værd han var,
 Men grusomt Klærkesud det sømme Bånd forbyder;

Hans Ordens Lov ham Elskov bød forsage,
Den Fordom er ei meer — O! vi har nok tilbage;

Naturens Møst tit sagde dem,
At Pavens Bud ei Herrens kunde være;
Dem tiæffe Luther nu til Trøst stod frem;
Hvor froe de hørte om hans Levnet og hans Lære!
I Haabet alt de bedre Tider smage;
O! hvad er riigt paa Haab, som Elskovs første Dage?

Hun stial sig ud, naar Soel gik ned,
Paa yndte Høi med elskte Ven at mødes,
Hvor skyldfrie glad hver Aften der hengleed!
Der lange tunge Dag belønnes og forsødes.
O Held, Held den! der langt fra Stæders Brimmel,
Fandt i en Ør, som de, ved elsket Bryst sin Himmel!

Paa eengang kom de stedse did,
Hver bange var at komme der for silde;
Med farrig Haand udmaales Glædens Tiid,
Vee den, som nænde kan eet Blund deraf at spille.
Med ingen, ingen Anger, ingen Klage,
Det spildte Nieblii du falde kan tilbage.

En Aften kom Græ" derhid,
Og savned' første Gang sin Elskerinde;

Han saae mod Hillersd, saae hid, og did ;
 Forgæves ! ingensteds Marie var at finde ;
 Med bange Næst han hendes Navn udstøder,
 Men ham fra Skoven kun en sagte Gienlyd møder.

Hvor skiald Maries summe Ven !
 Og med hvert Dieblif hans Nædler stige ;
 Den Armes Angest fattes kun af den,
 Der prøved' selv den Qual at ængstes for sin Pige ;
 En Stemme pludselig og blidt den ender ;
 Dint falder den : Georg ! Maries Næst han kiender.

"See," sagde hun, og rakte ham
 En Blomsterkøst, "jeg bære til dig søgte,
 Da jeg din trygge raste Gang fornam ;
 Den Stolte, tænkte jeg : han lære maaske at frygte !
 Men er du vred, og feilede din Pige,
 Her er hun i dit Favn, du hendes Dom affige."

"Naar saae jeg sidst min Brud saa glad ?"
 Udbrodt han, som de Hærens Top betræde ;
 "Gud ! raabte hun, "mon vi skal skilles ad !
 O Smerte, Smerte spaaer den overrættets Glæde,
 Omkring mit Hierte kryber Dødens Kulde,
 Om det var Spaadom, Ven ! "Å ! om vi skilles skulde."

Nahbets Poesier. 1 Deel. . D

"Det skal I!" tordnede en Røst;
 Af Stræk betagen hun den neppe fiender;
 Med Gyfen foer hun op fra Munkens Bryst,
 Og saae den nærmeste blandt sine Frænder.
 Dit Frænder troe, Naturen dem har givet
 Den Ret, ved Grumhed at forgifte Frænder Livet.

"Saa var dog ei min Nøie spildt!
 Den Grusomme med piinlig Spot vedbliver:
 Snart omme Var! snart skal du vorde skilt,
 Et Dieblif endnu jeg naadig eder giver.
 Høst din Prior, og hendes Frænder vante;
 I os ei undgaae skal; jeg iler dem at hente."

Han gaaer; synslagne staaer de der,
 Tilfidsst de synke i hinandens Arme;
 O! sukker hun: "den sidste Gang det er!
 Det sidste Favnetag! O! Himlen sig forbarme!
 Af! var og dette Aandedrag det sidste!
 Af! maatte i dit Favn din Piges Hierte briste."

O! raaber han: "o hvis du vil!"
 Alt blinker Morderstaalet i hans Hænder.
 "Forstaaer jeg dig? o min Georg, stød til;
 O snart! at frelse os fra mine grumme Frænder,
 Lad dem os ikke fra hinanden rive!
 Din leved' jeg, og din skal jeg i Døden blive!"

Selv styrer hun det grumme Sted,
 Og døende i Munkens Arme falder,
 Som Blomstret segner, er den Huldes Død,
 Med svage brudte Næst hun sin Georg end falder;
 "Georg, Georg! snart efter mig du ile!
 Af hisset, hisset skal os ingen meere skille."

End eengang stammer hun hans Navn,
 Og paa Georg det brustne Die hænger.
 Han maalløs holder hende i sin Favn,
 Fortvivlelse, og Nag, og Harm ham giennemtrænger.
 "Du kaldte mig! — du ædle, fromme, blide!
 Jeg kommer! men ei tør jeg hvile ved din Side."

End kysser han det fære Liig,
 Og væbnet hen paa Naboehøien haster;
 Det heele Frændetog nu nærmer sig,
 Fortviolet han paa dem det vilde Die faster.
 "Tilbage! tordner han: tilbage grumme!
 Maries Blod og mit paa eders Hoved komme!"

Nu min Marie! nu til dig!
 Han raabte, stødte til, og sank, og døde,
 Med Gysen man til begge skynder sig;
 Da aabnes begges Saar paa ny, og voldsomt bløde;
 Man gruende paa Stedet dem begraver,
 Og troer at sone Gud, og dem med Siælegaver.

En sølsom Gangsti endnu er
Om Graven, under hvilken hun er jordet,
Ved Midnatsstund Georg skal vandre der,
Saaledes gaaer endnu i heele Egnen Ordet;
Med veeftuldt Sind og taarevædet Nie
End omme Elskende besøge disse Høie.

I n d h o l d.

<p>1. Da du fremsteeg Side 3
u. t.
Mel. For Norge Kriampers
Fødeland.</p>	<p>4. D Norges Ehtsdaand . 12
u. t.
Mel. Vær du vort Selskabs
Ehtsgudiude.</p>
<p>2. Held Tyrsten, som er Insetz
Ven 6
u. t.
Egen Melodie.</p>	<p>5. Vore elste Søstre . . 15
Cl. G. m. F.
Mel. Navnløs Salighed.</p>
<p>3. Barndoms Lyst 9
u. t.
Mel. Alt vi ere Børn tilsammen.</p>	<p>6. Stille Veemodss søde Taarer
rinde 18
D. N. G. m. F.
Egen Melodie.</p>
-

Min. betyder Minerva.
 D. N. G. Odense Nytaarsgave.
 N. f. D. Nytaarsgave for Damer.
 Cl. G. Clubsangene.
 P. G. de hos Schulz udkomne Poesiesamlinger.
 D. T. Danske Tilskuer.
 m. B. muntre Bibliothek.
 Sch. G. Schulzes fordanstede Sange.
 u. t. hvad ikke tilforn er offentlig trykt.
 m. F. med Forandring.
 o m a r b. hvad aldeles er omarbeidet.

7. Og er vor Jord end fuld 21
u. t.

Mel. Du Plet af Jord.

8. Hver, som bylder muntre 24
D. T. m. F.

Mel. Fyldte hver sit Glas.

9. Brødre! hvorfor finde 27
Sch. Sange. Egen Mel.

10. Forgjæves Glædesfange 30
u. t.

Mel. Det første Glas, som

11. Frieheds, Venstabs, Glæ-
dens Sæde . . 33
u. t.

Mel. Navnløs Salighed.

12. Bedste mellem alle Fædre 35
Fris. Samme Melodie.

13. O Salage! hvo danned dig 37
Sch. S. Egen Mel.

14. Gaa iler du bort . . 40
u. t.

Mel. Nys fyldte skion Sired.

15. Kæle, hvo lyster . . 42
u. t.

Mel. Skaberen skued'

16. Min Sang, min Lina 44
D. N. S.
Egen Mel.

17. Den første Sang . . 48
Sch. S. m. F.
Egen Mel.

18. Brødre! I som Blisdom 51
u. t.

Mel. Navnløs Salighed.

19. En Skaal for hver . . 54
El. S. m. F.

Mel. Skaal for den Møe med.

20. Tung er Veien giennem 56
u. t.

Mel. Navnløs Salighed.

21. J elskte Brødres Kreds 59
V. S. m. F. Egen Mel.

22. O hvor lykkelig er den 61
Sch. S. m. F. Egen Mel.

23. Der er paa Jorden . . 64
D. T. m. F.

Mel. Nu bort med alskens.

24. Lad os drikke . . . 67
El. S. Egen Mel.

25. Man trættes nu saameget 69
u. t.

Mel. Nu bort med alskens.

26. Der var engang en . . 71
- El. S. m. F.

Bekjendt Mel.

27. Bort I Frieheds Prædikan-
ter 73
D. T. m. F.

Mel. Eier jeg en lumpen Daler.

28. Kom, Brødre! lad os 75
Sch. S. m. F.
Egen Mel.

29. De Mennesker vide saalidt 78
El. C. m. F. Bef. Mel.
30. For Studigaardens . 80
u. t.
Mel. Nu bort med alskens.
31. Der var en Lov . . 82
El. C. m. F.
32. Skal den hedde viis . 84
El. C. m. F. Eg. Mel.
33. De Dage bortile . . 86
u. t.
Mel. Det skummende Bæger.
34. Vinen er i Frød . . 88
Minerva.
Mel. Os den vise Enraf.
35. Lad miltfngge Daarer . 90
El. C. m. F. Bef. Mel.
36. Livet man med Grund 92
D. L. m. F.
Mel. Lad din Ungdoms muntre Dage.
37. Brødre hører Stormen 95
Sch. C. m. F. Egen Mel.
38. Nu bort med alskens . 98
El. C. m. F. Bef. Mel.
39. Verden er, som man den 101
D. L. m. F.
Mel. Os den vise Enrach.
40. Al Verden til Feide . 103
El. C. m. F. Bef. Mel.
41. Vor Frue og St. Hans 105
Muntre Bibl. omarb.
Mel. Hvor herlig, herlig gie det til.
42. Alting paa Jorden , 108
D. L. m. F. Bef. Mel.
43. I Ungdoms Vaar . 111
u. t.
Mel. Til dette Land.
44. Hvis jeg var riig . 113
El. C. m. F. Bef. Mel.
45. Paa Frihed høres alle 116
El. C. m. F.
Mel. Det første Glas, som.
46. Vi April bestandig rende 119
D. L. omarb.
Mel. Os den vise Enraf.
47. De gode Gamle sang 122
El. C. m. F.
Mel. Kong Christian stod.
48. Alt vi ere Børn tilsam. 125
El. C. Bef. Mel.
49. Naar hele sit Levnet 128
u. t.
Mel. Det skummende Bæger.
50. Sørge, hvo sørge vil 130
Morg. Post. Bef. Mel.
51. Alt intet er saa sundt 132
D. L. m. F. Egen Mel.

52. Lad andre raabe . 134 Morg. Post. m. F.
Mel. Alt Slynkler hæves.
53. Uærværdige Bog . 137 u. t.
54. Mit Levnet bestandig . 141 D. N. G. m. F. Egen Mel. C. C.
55. Det hændte sig éngang 144 El. C. m. F. Egen Mel.
56. I eensom Lund en Rose 147 Sch. C. m. F. Egen Mel.
57. Hymens Fakkell . 149 u. t.
Mel. Alt vi ere Born.
58. Hr. Naëmus han sidder 152 P. C. m. F.
59. Der var en Skif 157 D. N. G. m. F. Egen Mel.
60. Klare Kilde! elskte Lund 159 Sch. C. m. F. Egen Mel.
61. Hun borte er . 161 D. N. G. m. F. Egen Mel.
62. En Natfiol saa ndmæg 163 D. N. G. m. F. Egen Mel.
63. De Stierner, de tindre 165 N. f. D. m. F.
64. O Ven! du veuter . 167 Conservés dans votre ame af Glæks Iphig.
65. Sov bedste Dreng . 169 D. N. G. m. F. Egen Mel.
66. Vert Fødeland var . 172 El. C. m. F. Vel. Mel.
67. Kong Carl laae med . 176 Min. m. F.
Mel. Nolsø Skattefonge.
68. Den hele Landsbne . 181 P. C. m. F. Egen Mel.
69. Nys drømte jeg . 186 Sch. C. m. F. Egen Mel.
70. Den fromme Frue . 189 Min. m. F.
Mel. Hr. Torvald, Frue Signe
71. Himmel! mine Klager 194 P. C.
Mel. Darf ich nicht zu klagen
72. Marichoien . 195 Min. m. F.

P o e t i s k e F o r s ø g.

Af

R. L. N a h b e k,

Professor.

A n d e n D e e l.

K i ø b e n h a v n, 1802.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schulk,
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

Samlede Digte.

Af

N. L. N a h b e r,

Professor.

K i ø b e n h a v n, 1 8 0 2.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schulk.
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

Eleonore Ulfeldts .

og

Landsbyefirkegaarden

ædle Sanger

min sande Ven

E. A. L u n d

helliget.

Med Venneherte du, min Ungdoms Ven!

Alf Vennehaand den ringe Skænk modtage!

Kan den end ikke attist Smag behage,

Vil Vennefind dog ei forskyde den.

F o r e r i n d r i n g .

Meget længe har jeg staaet i Beraad med mig selv , inden jeg bestemte mig til at udgive nærværende Samling. Ikke blot var den Modtagelse, dens ældre Broder, de i Aaret 1794 udkomne poetiske Forsøg første Deel, mødte, ikke meget fristende, hvortil maaſkee i den daværende politiske Periode baade indvortes og udvortes Omstændigheder ikke lidet bidroge; men og blev Aaret derpaa ved Kjøbenhavns ulykkelige Ildbrand den største Deel af det tilbageblevne Dplag lagt i Aske; saa at et saare ubetydeligt Antal Exemplarer ere komne ud iblandt Publicum. Ikke desmindre synes Ejerne af første Deel, at have et grundet Krav paa, at den lovede Fortsættelse ikke skulde udeblive; men paa den anden Side lod sig ikke for disse allene noget Dplag gjøre; endelig faldt jeg da paa den Udvei at be-

stemme Samlingen tvende Titler, saa at den for dem, der eiede første Deel, blev en Fortsættelse, for andre Kiebere derimod et selvstændigt Værk; at imidlertid min Ven Forlæggeren, hvis et nogenlunde antageligt Antal af de nye Kiebere skulle yttre Lyst tillige at faae det første Bind, ikke vilde være uvillig til at oplægge det paa ny, behøver jeg neppe at tilføie.

Var jeg saa ubestemt, inden jeg kunde beslutte mig til at udgive denne Samling, vil man lettelig kunne troe, at det ikke har været mig mindre vanskeligt, at afgjøre Valget af de Stykker, jeg vilde give Sted deri. Ikke altid er det sikkert at troe sin egen Følelse, der saa ofte ved Stykker af denne Natur lader sig bestikke ved noget gandske andet, end deres poetiske Værdie; ligesaa lidet tør man i denne Henseelse tage den større eller mindre Overbærelse, hvormed de i deres Nyhed ere blevene optagne af Publicum, til Rettesnor, da, ikke at tale om, at Smagen ikke siælden forandres,

stundum forføres, stundum vel ogsaa forvanskes, Digte, som udgives samlede af den modnede Mand, betragtes som oftest med ganske andre Øine, end de enkelte Stykker, der nu og da undslippe Yndlingen; midlertid har jeg efter bedste Evne stræbt at udvælge det, jeg ansaae for det mindst ufuldkomne af, hvad Digte jeg paa min mere end tyveaarige Bane har bragt for Lyset; ligesom jeg og smiggrer mig, at man vil finde, at jeg, ved de tilforn bekendte Stykker i det mindste har stræbt, at lade dem her komme frem i en mindre ufuldkommen Gestalt. Til Undskyldning for, at en saa betydelig Deel af de her meddeelte Digte have været trykte tilforn, vil det, haaber jeg, tiene, deels at de, som sagt, ere — ikke sjælden meget — forandrede, deels at den største Deel deraf findes i vore ældre periodiske Skrifter, der ere nuomstunder i saare faas Hænder og Minde.

Den Modtagelse, dette Bind bliver værdiget, vil afgjøre, om jeg uden Ubefædenhed tør vove

at tænke paa et tredie, med hvilket formodentlig denne Samling vil sluttes, da de Stykker jeg af det svenske har oversat og efterlignet, ere bestemte, naar Omstændighederne tillade det, at udfomme for sig selv.

Til Slutning beder jeg om Forladelse for at have været i den Nødvendighed at skrive saameget mig selv og mine egne Arbejder vedkommende.

Wakkehuset, den 18 September 1802.

K. L. Rahbek.

I n d h o l d.

	Side.
Laurbærslunden et elegisk Digt	3

1792.

Heroïder.

Hanna til Wilhelm	11
-----------------------------	----

1781.

Anna Woleyn til Hendrik 8.	22
------------------------------------	----

1802.

Elegiske og idylliske Digte.

Elegie over Digteren Bille	31
--------------------------------------	----

1782.

Til Baaren	33
----------------------	----

1780.

Efter Snugespillet Sisserne	37
---------------------------------------	----

1780.

Elegie ved en Bruds Død	40
-----------------------------------	----

1781.

Mit Digterkald	43
--------------------------	----

1780.

Bed Hortulanø Død	Side. 46
1783.	
Den forsvindende Elsker efter Theokrit	48
1784.	
Hiemvee	52
1784.	
Luiſes Minde	58
1784.	
Mit Ideal	63
1784.	
En Elegie	65
1785.	
Over Lydas Canariesfugl	70
1785.	
Nancy	72
1785.	
Efter Tibull	76
1785.	
Til en kjær Veninde	82
1787.	
Til en Venindes Fødselsdag	83
1786.	
E. P. Noſes Minde	85
1787.	
Til Konſtnerinden M. E. Bieru	89
1787.	

Til min kæreſte Venindeſ Fødselsdag	Side. 92
1782.	
P. Gierløvs Minde	96
1787.	
De Elſkendes Salighed	97
1787.	
Madrigal	99
1788.	
Til Henriette Roſenſtands Pleiedøttre	100
1790.	
Til en kær Venindeſ Fødselsdag	104
1789.	
Til Digteren G. Fane	106
1789.	
Jaarene	107
1790.	
Til et ungt Ægtepar	110
1789.	
Den 18 December	112
1789.	
Til et landligt Ægtepar	114
1789.	
En	116
1789.	
P. H. Mognards Minde	117
1791.	

Krandsen	Sida 120
1791.	
Afsked til Rein	123
1791.	
Anacreons Gravskrift	127
1791.	
For en Ven	128
1791.	
Bernhofs Minde.	130
1792.	
Saphos Fragment	132
1791.	
Til Thalias Caroline	133
1791.	
Efter en Forestilling. af Grevinde Ulmariva	134
1791.	
Ved Fredrik Sneedorffs Død	135
1792.	
For en Ven med en Rose	136
1789.	
Bions. Klagesang over Adonis	138
1794.	
Afsked til mit Fristed.. . . .	146
1795.	
End ved min Faders Grav	147
1795.	

Til min ældste Venſ J. Nicculfs Bryllup	Side. 146
1793.	
Mira efter Waller	150
1791.	
Melpomene ved Samsøes Sørgeminde	151
1796.	
Til Digteren Falsen i Samsøes Skrifter	153
1796.	
Den ædle Digterſ Minde	154
1796.	
Et Baarsuf	155
1794.	
Til Samsøes og min ſande Veninde	156
1796.	
Til en Ven i Nathan den Wiſe	158
1796.	
Den fortviolende Elſker	159
1796.	
Venſkab efter Götter	164
1797.	
Ved Orpheus Schulzes Død	169
1801.	
Fragment af Mad. Deshoulieres Idyll, Blomſterne	170
1795.	
Til min Gamma	171
1797.	

	Side.
Til Modgang efter Gran	173
1799.	
Til minamma det ny Aarhundredes første Dag . .	176
E p i s t l e r.	
Til H. K. H. Hertuginde Lovisa Augusta	179
1792.	
Til C. A. Lund i en Afkrift af hans Digte	181
1801.	
Til Huldgudindens Digter Baggesen	183
1797.	
Til min Ven Pastor H. Laub med en Canariesugl .	185
1801.	
Til mit Ballehuus i September 1802.	187

L a u r b æ r l u n d e n.

E t D i g t

det norske litteraire Selskab

ærbødigen helliget

og

hædret med dets Præmiering.

His saltem accumulem donis , et fungar inani
Munere.

Virg. Æneid. vers 886. Lib. VI.

Utter en Cypress i Laurbærlunden!
Af! hvad nyt Forliis bebuder den!
Snart er Lundens hele Pryd forsvunden,
Sørgeminder har den kun igjen.
Festlige Mæner nu ei lyde
Her til Norges og Camenens Lov,
Alager eene Dødens Stilhed bryde
I den før saa tonerige Skov.
Kunde jeg dog glemme hine Lider,
Glemme, det ei stedse var, som nu!
Dog hvordan? nedstige Pierider
Til forladte Helligdom endnu!
Høit imellem Laurbærlundens Kroner

Hører jeg en Gang, som Zephyrs Gang;

Tier, tier! Harpens svage Toner!

Stille! taarebrudte Klagesang! —

See! Camenen vinker; jeg vil lyde,

Følge, hvor hun mig vil lede hen!

Længe, længe hun sin Dyrker flyede,

Held mig, at hun smile vil igien!

At du smiler ikke; kærslig Smerte

I dit hulde Ansyn tegnet staaer.

Dog du vinker — var det end til Smerte,

Hvor du vil ledsage mig, jeg gaaer.

Ekovens ældste Kæmpe = Geger sprede

Her en majestetisk Ekysge ud;

Dærvæ Prn opstiger af sin Nede,

Stolt, som bar den Lyn til Tordnens Gud.

O hvor langsom her Camenen svæver,

Paa en Mindesteen hun stirrer ned;

Hellig Vrefrygt mig giennembæver,

Friedhed! *) ved din Sangers Hvilested!

Men hun river sig derfra; hvor stille,

O hvor lyttende hun svæver frem?

*) H. Bull.

I det skønne Die Taarer spille;
 Men hvor er den Grav, hun offerer dem?
 See en Luth i rankest Laurus hænge!
 Neen og skøn som Sølvets er dens Klang,
 Naar en Zephyr spøger blandt dens Streng;
 Denne Luth Hornelens *) Skjald borthang.
 O nu spørger, undres jeg ei mere,
 Hvi Camenen lytter, sørger her;
 Pieridens Yngling! kan du være
 Evig grum mod den, du er saa kjær?

Af! hvi leege fielse Vestenvinde
 Mellem Roserne paa denne Grav?
 O det er! det er vor Vibes Minde!
 Cypris's Duer næbbes paa hans Grav —
 End er det den sørgende Camene
 Tungt fra denne Grav at rive sig!
 Af! men til en anden Sørge-scene
 Hendes mørke Vink henkalder mig.

Ved en Grav med Laurbærtykning over
 Nattergales skønne Chore staae. —
 Søvnens store Sanger! **) her du sover!

*) P. H. Frimann.

**) J. H. Bessel.

Her jeg tøve, græde, Enkle maae.

Dog hun flyer, hun flyer med bortvendt Hæd,

Denne Wunde blæder end som ny,

Lynsnar hun opstiger mod det Høie,

Læbes for mit Syn i klare Skye;

Hist, hvor bøiet under gylden Byrde
Bugner smilende hesperisk Træ,

Hvor, at quæge ringe næisom Hjørde,

Søløklart Band udspringer i dets Læ,

Daler hun igien; af! hendes Kummer

Lærer snart, hvis Grav her skjuler sig;

Meier! Lundens Planter! her du slummer,

Norges Skjæbnaand jamrer her for dig.

Sørgelyd fra nære Gravhøi drage
Musen flur til nye Smerter hen,

Gratierne der for Fasting klage,

Norges Wieland, deres Skjælb og Ven.

Læs hun favner disse; sorgnedbøiet

Hun med kraftløs Vinge svæver frem;

Trende nye Grave møde Diet,

Ingen Laurus grønnes over dem.

Venskabs heede Taarer ved dem flyde,

Musen saae det, og hun Venſkab gav
 Egen Laurbærfrands dermed at pryde
 Vores Meldahls, Germanns, Bernhofts Grav.

Nu ved tunge Vandrings Maal hun dalte,
 Ved Colbiørnsens *) friske Grav hun stod,
 Og en Vaar, ſaa ſkøn, ſom den, han malte,
 Blomſtred' under Pieridens Fod.

Fra Olymp nedsværende Gudinder
 Lyſte over Graven himmelft Fred,
 Stride Taarer randt paa deres Kinder,
 O! ſom end forſkønnedes derved.

"Retfærd, Uſkyld, alle Dyder græde —
 Tog Camenen Ordet — for min Skiald;
 Denne Grav, ſom ſlige Taare værde,
 Aldrig, aldrig, Blomſter ſavne ſkal.

O men ſkal man, ſkal man da forgiætte,
 Hvad for mig min elſkte Edvard var?
 Dog, hans egen Sang har hindret dette,
 Der han evigt Digterminde har.

Men ſkal han, ſkal Faſting, ſkal min Meier
 Gæne leve i ſin egen Sang?

*) Edv. N. Colbiørnsen, Foraarets Sanger.

Norges Digterlund end Skjalde eier,
 Hvis Cithar med hines forduin flang!
 Til, o iil du disse at paaminde,
 Hvad de skulde hine, sig, og mig,
 Siig, saa lover Sangenes Gudinde,
 Hun, hvis Løfte staaer tryggelig:
 Den blandt Lundens Sangere, som sætter
 Dem en Mindesteen med hældig Haand,
 Pieriden ham til Løn forjætter
 Edwards, Meiers, Fastings Digteraand."
 Saa hun talte, og forsvandt. Jeg eder
 Bringer, hvad hun overdrog til mig,
 Til, iiler at opnaae den Hæder,
 Som for mig er uopnaaelig!

S e r o i d e r.

Hanna til Wilhelm.

(Skrevet i den nordamerikanske Krig.)

Min Wilhelm! kan dig Ordet min ei sige,
Fra hvem du her faaer Brev! bedrog jeg mig,
Ifald jeg troede, ingen anden Pige
End Hanna Sin med Net kan falde dig?
Min Wilhelm! hvis du faaer det Brev, jeg skriver —
Maaskee den grumme Krig forbyder det;
Men Frankrig her jo ei forraadet bliver,
O! skaaner Brevet Grasse og Piquet! —
Seer du, min elskte Wilhelm! seer du hende,
Som kiedtes før, naar der blev talt om Krig,
Nu Frankrigs Hærdinger ved Navn at kiende,
Ven! undres ei! de stride jo mod dig.
Hvergang jeg seer dem eller Rodnei nævne,
Mit Mie svælger graadigt hvert et Ord!

Jeg frygter, de har prøvet sig at hævne,
 Og hvad jeg læser selv, jeg neppe troer.
 Hver Fare deler jeg, som truer Eder,
 Og fryder mig, naar Rodnei undgik den;
 Dog kun hans Seier aldrig Hanna glæder;
 Om den var kjøbt ved Tabet af min Ven!
 Men du forvildes, sværmer, arme Pige!
 Og uden Sands og Orden skriver du!
 Saa meget har den Arme her at sige,
 Og intet — intet har hun sagt endnu!
 O gyldne Tider! I er ikke mere,
 Da Wilhelm halve Dage hos mig sad;
 For korte syntes os selv de at være;
 Jeg sagde ofte, naar vi skiltes ad:
 "I Morgen maae din Hanna dig da vente,
 Du kommer dog! lad mig ei sårne dig?"
 Da skiendte du, og kyste mig, og skiendte:
 "Behøver du derom at bede mig?"
 Saa kom du næste Dag og alle Dage,
 Vi havde altid nok at tale om;
 Og maatte du een uden mig hendrage,

Hvor længtes begge, til den næste kom?

Naar da vi saaes igien, hvor da din Pige

Ei havde meget at fortælle dig?

Hvor meget havde du da mig at sige,

Som om et Aar du havde savnet mig?

Men nu! hvor længe er du ikke borte,

Og her du hører første Gang fra mig,

Det, hvortil mange Dage var for korte,

Jeg paa det lille Blad skal sige dig;

Det snævre Blad! hvor lidt, hvor lidt det rummer!

Her skal min hele Siæl udtømme sig,

Sit svage Haab, sin Længsel, Frygt og Kummer;

O! talte jeg kun et Qvarter med dig,

Da fandt jeg Ord dertil, nu kan jeg ikke!

Dog hvis jeg havde et Qvarter min Ven!

Jeg ei bortflynkede detø Mieblikke,

Jeg følte glad, jeg havde dig igien!

— Af selv det lidet Rum, jeg slet anvender;

Er her vel til saa lange Klager Sted? —

Nei! kommer dette Brev i Vilhelms Hænder,

Han læse her, hvad alt han længe veed,

Og glædes dog, hver Gang jeg det gientager:
 Jeg elsker dig, min Wilhelm! var du her,
 Du lærte af den Kummer, som mig nager,
 Hvor uudsigelig du mig er kær;
 I intet kan din Hanna finde Glæder,
 Al hendes Fryd med dig bortflygtet er,
 Bedrøvet seer jeg vore Yndlings-Steder,
 Og føler dobbelt, du er ikke her.
 De vise mig hver Time jeg tilbragde,
 Hvert Favnetag, hvert Kys, du gav mig der,
 Jeg mindes hvert et kjerligt Ord, du sagde,
 Jeg føler, hvad jeg var, og hvad jeg er!
 Selv vore tvende kære Træer, hvis Grene
 Sig om hinanden, som de savnede, snøe,
 Mig spørge, synes jeg, hvi du saa eene!
 I altid jo tilforn, som vi, var to,
 Hvo trykker nu min Haand, naar Maanen iiler
 Bag gylden Skye? hvo glæder sig med mig,
 Naar Skyen flyer, udækket Maanen smiler,
 Og stolt i sølvblaae Bande speiler sig?
 Jeg ingen Nattergal i Sommer hørte,

Jeg ingen Aften i Løvhytten sad,
 Jeg søgte ei en Lyst, som mig ei rørte,
 Jeg kan ei mere være eens glad.
 Vor Kleist, vor Benda mig ei mere lette,
 Og da jeg nyelig sang: Hun borte er!
 Mit Hjerte han i Steden vilde sætte,
 Estrax' stod dit Minde, og mit Mismod der.

Du borte er! jeg skilt fra dig maae leve!
 Det bittert er, men hvad imod den Qual,
 At Død og Gaar bestandig om dig svæve?
 Og dette Liv er Vilhelms eget Valg!
 O! naar jeg sukker tit-for dig, bedrøvet
 Ved Mindet af min rene tabte Lyst,
 Og klager: hvorfor blev mig Wilhelm røvet,
 Da mindes jeg, du reev dig fra mit Bryst;
 At Wilhelm selv af egen Drift udvalgte
 At gaae i Kamp; han iulte selv derhen;
 Hvo kunde ellers ham fra mig bortfalde,
 Hvad skylder vel en Dansk Britannien?
 Forlad mig! jeg min Brøde dig vil sige
 — Du veed, jeg altid dig hver Feil tilstod, —

Jeg frygter da, du kieddes ved din Pige,
 For mig at flye du Dannemark forlod!
 Men da erindrer jeg vor Afseeds Scene,
 O Wilhelm! gid jeg kunde male den,
 Hvordan jeg vaagnede, og saae mig eene,
 Og søgte dig, og daaned atter hen;
 "Mit Land, saa var dit Ord, nu ei behøver
 "Min Arm, det kan engang begiære den,
 "Jeg til den Tid i fremmed Kamp mig øver,
 "Og kommer hædret, duelig igien,
 "Min Pligt mig fra min elskte Hanna river!
 "Snart og med Ære du igien mig seer.
 "Føl, tænke dig kun, hvor stor vor Fryd da bliver!
 Jeg afbrød dig: — jeg seer dig aldrig meer!
 Og segned daanende i dine Arme!
 Du rev dig bort; man siden sagde mig:
 Du havde kyst mig, sagt: Lev vel! du Arme!
 Jeg Wilhelm leve vel! vel uden dig!
 O! var det Spaadom: jeg ei seer dig mere;
 Hvi har jeg ei hørt noget fra min Ven?
 O viis mig, disse Tanter Drømme ere!

Lær mig , at rødme ved dem ! Kom igien !
 Min Vilhelm er , som stedse , for besæden ;
 Du meer end nok har lært , det kan du troe !
 Dit Danmarks Viise vaage over Freden
 Hvad du i Fred skal vide , veed du jo !
 Og hvad vil du i Striid med dette Hierte ,
 Som kun ved andres Fryd kan glæde sig !
 Som stedse deelte fierligt andres Smerte ,
 Som ynkte hver , der leed , kun ikke mig !
 Kun engang har din Hanna tænkt med Glæde ,
 At hendes Vilhelm under Rodnei streed ,
 Da han tog Saint Eustach , var du tilstæde ,
 — Mistænker du mig vel for Gierrighed ?
 Næd , som mit Køn , jeg Krigens Grusomheder
 Har ofte ængstlig forestillet mig ,
 Har ofte zittret for indtagne Stæder ;
 Hør nu dens Sværmerie , som elsker dig :
 "Maaskee man saae min Vilhelm der beskytte
 "Et ømt , et elskende , uskyldigt Par ,
 "En Brud , Soldaten vild ansaae som Bytte ,
 Nabets Poesier. 2 Deel. B

”Da hun var værgeløs, han værget har.

”Da har han tænkt, om det var mig, som Fiender

”Saa grusomt vilde revet af hans Savn!” —

I ilige Sværmerier Hanna finder

En Trøst, som noget lindrer hendes Savn;

Jeg tænker glad, at dette siældne Hierte,

Som Hannas Elskov, Hannas Stolthed er,

En anden Verden det at fiende lærte,

Min Elskede er Indianer fier!

Men vogt dig Ven for Indianske Piger!

Og naar du kommer, da kom troe igien;

Min Troeskab fiender du, den dig ei sviger,

Med lige Troeskab bør du lønne den!

O! føler du det Wilhelm! jeg kan skiemte,

Saa har hiint Sværmerie opmuntret mig,

Jeg veed, din Hanna aldrig du forglemte,

Om Skionheds Idealer bødes dig;

Jeg mindes dine Ord! — O! de mig hædre!

Da man mig grim for Wilhelm malte af;

Og var hun end ei skion — viis mig en bedre!

O! denne Noes din Elskov dig indgav,

Og skøndt jeg føler, jeg den ei fortjener,
 Den glæder mig, den fra min Wilhelm kom,
 Han smigrer ei, og naar kun han den mener,
 O lidet agter jeg paa andres Dom.

Hvor glad, hvor stolt gif Hanna ved din Side,
 Naar tit du gif, som i Triumph med mig,
 Alt jeg var din, det skulde alle vide:

Ben! — du var stolt af, jeg tilhørte dig!
 Og selv afbrød du hine glade Dage!

Selv du bortledte Strømmen af vor Lyst,
 Giv mig min Fryd igien, o kom tilbage,
 Du saared mig, kom selv og læg mit Bryst!
 I Alt jeg finder Næring for min Kummer,
 Jeg finder Spaadom om mit Tab i Alt.

Den Drøm afbryder Hannas matte Slummer,
 Det er min vaagne Frygt, at Wilhelm faldt.
 Jeg troer, saasnart jeg seer en Ben, der sørger,
 At du er tabt, han græmmes ved min Nød;
 Naar een, om jeg har hørt fra dig, mig spørger,
 Jeg raaber bange! er min Wilhelm død!

Ven! du har sagt, jeg ligned' Ewalds Signe!"
 O gid, som hun, jeg kunde gaae i Krig!
 I Mod du skulde see mig hende ligne!
 Jeg frygted intet, naar jeg streed hos dig,
 O gid jeg fulgte dig! Hvo skal dig pleie,
 I fald du faaer et Saar, o! var jeg der
 Jeg røgted' dig, mit Skjød blev Vilhelms Leie!
 O hvem er du, hvad du din Hanna er?
 I Kampen skulde mig dit Mod besiele,
 Og mindre frygtede din Brud for dig,
 Naar hun din Fare kunde see og deele;
 Nu ængste alle Mueligheder mig! —
 Da svandt den Frygt, som nu mig grum forfølger;
 Hvor tit, hvor grusom tit, dig Hanna seer,
 Snart kraftløs kiempende med Havets Bølger,
 Snart blodig stridende med Frankrigs Hær!
 Blandt alle Farer, som min Wilhelm true,
 Er sikkert ingen, som jo Hanna saae;
 Snart drømmer jeg, jeg seer et Skib i Lue,
 Og læser Navnet Victory derpaa,
 Hvor nys jeg saae de høie Master kneise,

Seer jeg da idel Ild, og i et Nu,
 Som Taarne sig tree spidse Flammer reise,
 Og midt imellem Flammerne staaer du.
 Hist hører jeg en Flok med vilde Eder
 Alt søge Frelse i det falske Hav,
 Og finde Død; en anden Skare beder,
 Men deres Bønner Mismod dem indgav;
 Dig seer jeg sørgende, skændt roelig sige!
 O Gud! du tog, hvad du har givet mig!
 Velsign' min Hanna; styrk den arme Pige!"
 Da vækkes jeg af Drømmen ved mit Skrig.
 Snart — Pennen rives nu af mine Hænder,
 Skal Brevet bort, jeg nu det ende maae,
 Lev vel! — de sidste Ord jeg neppe kiender,
 Dem skylte Taare bort, som flød derpaa.
 Hvormeget havde jeg endnu at sige,
 Og jeg maae slutte nu; lev vel, min Ven!
 Lev stedse, stedse vel! og elsk din Pige!
 Lev vel, kom snart, kom lykkelig igien.

Anna Boleyn
 til
 Kong Hendrik den Ottende
 fra hendes Fængsel i Tower.

Forerindring.

(Hendrik den Ottende, Konge af England, som var af politiske Aarsager ung blevet gift med sin ældre Broder Arthurs efterladte Enke Catharina Infantinde af Arragonien, blev siden forelsket i Anna Boleyn, hendes Hoffrøken, lod sig derpaa under Paaskud af Samvittigheds Skrupsler skille ved Catharina, og ægtede Anna; men blev saa Ar derester igien forelsket i Jane Seimour, en af hendes Hofdamer, hørte nu villig efter Annas Kiender, der gjorde hende Forbrødelser af adskillige ubetændelige Uforsigtigheder, og lod hende paa Grund af disse fænsle tillige med hendes formeente Vndlinger, dømme fra Livet, og henrette: hvorpaa han samme Dag ægtede Jane Seimour. Et Brev, Anna fra sit Fængsel skrev til sin Mand, og som findes afdrukt saavel i Humes History of England 5 Bind Not. 9, som i den engelske Spectator 6 B. No. 397, og som i hendes egen Haand skrift bevares i den Cottonske Samling, ligger til Grund i efterfølgende Heroide, og er næsten bogstavelig fulgt.)

Min Hendrik! nei min Konge! af din Brede,
 Mit Fængsel, Alt, har saa forstyrret mig,

Ei veed jeg selv, hvad jeg dig her skal bede,
 Ei — første Gang — hvad jeg vil skrive dig.
 Du Budskab mig har sendt, jeg skal bekjende,
 Bekjende! jeg som dig saa troefast var!

Dog, han, du sendte, var min gamle Fiende,
 Fra ham jeg strax hans Budskab sluttet har.
 Bekjend! saa var hans Ord — dig Sandhed eene
 Faaer Naade af din Konge, som af Gud.

Din — Begges Naade Anna vil fortjene
 O! let og kiært er saadant Kongebud.

Hør da min Sandhed, Konge! jeg tør møde
 Med denne Sandhed Kongers Konges Dom;
 Troe ei, din Anna vil tilstaae en Brøde,
 Som ingen Tiid i hendes Tanke kom.

Du Sandhed æfket har, du huld den høre —
 Dig ei mishage nu af Annas Mund,

Hvad fordum hun har seet dit Held at giøre! —
 Din er hun, eene din til sidste Blund.

Din Anna! o! at dog min Konges Naade
 Mig stedse havde undet dette Navn,
 Du veed, jeg aldrig større Rang attraaede,

End Kiærlighed mig fiknkte i din Favn.
 Du veed, at Glands og Høihed mig ei blinde,
 At Dronningnavnet aldrig fristed mig,
 Forvel mig lærte min Forgængerinde,
 Hvor Jordens Storhed er forgængelig!
 Vel vidste jeg, den Haand, som mig ophæied',
 Og kunde styrte mig i Støv igien;
 Kun efter Hendriks Willie jeg mig feied',
 Jeg aldrig fikndte anden Lov end den.

Men har du hævet mig til saadan Ære
 Til Britters Throne fra min ringe Stand,
 O da dit eget Værk dig hellig være!
 Naar er os ikke begge, beste Mand!
 Lad ikke mine Fienders Had forlede,
 Lad Lestekonster ei bedaare dig!
 Kun for din egen Ære vil jeg bede;
 Frimodig Uskyld beder ei for sig.
 Betænk, o Konge! naar du mig fordømmer,
 Du da bestæmmer din Elisabeth,
 Mon sig ei her dit Faderhierte ømmer?
 O! at du vilde kun raadspørge det!

Dog — troe ei! troe ei! Anna vil begiære
 Benaadelse, uundersøgt, uhørt!
 Nei! Dom, og Lov, og Ret min Bøn skal være;
 For offentlige Ret jeg vorde fært.
 Kun, store Konge, kun at Annas Fiender
 Ei over hende sætte sig til Dom,
 O bedre end hun selv du disse fiender,
 Bedst veed du, paa hvis Naad herhid hun kom!
 Lad dem ei dømme mig, som mig anklage,
 Hvis Tarv, hvis Tid, hvis Miske er min Død
 For ingen anden Dom skal jeg forsage,
 Hvad frygter den, som ingen Ting forbrød?
 Da skal du enten see min Uskyld vinde,
 See hver mistænksom Anke uden Grund;
 Hvis ei! hvis mindste Brøde du kan finde,
 Da straf, afliv, bestiæm, forskyd mig kun;
 Hvad Gud og du da over mig bestikke,
 Er du for Verdens Dom og Daddel frie,
 Mig seer min Ret, og du beskyldes ikke,
 At Letsind grov den Grav, jeg styrtes i;
 Da kan du følge uden Tvang dit Hierte,

Alt længe, længe det en Andens var,
 Alt længe har du seet af Annas Smerte,
 Sit værste Vanheld hun formodet har.

Men er alt Lodden fastet, er ei eene
 Min Død, men min Bestiæmmelse dit Krav,
 Vel, ved min Lod jeg mig ei meer skal veene,
 Med Ustylds Noe jeg gaaer i blodig Grav.
 Til Ustylds Ven min sidste Bøn skal være,
 At han den svære Synd tilgiver dig,
 Dog — det min Bøn for mine Fiender være;
 For dem, som uden Skyld beførte mig!
 Men for min Hendrik vil jeg Gud paakalde
 Med forbums Kierlighed i Dødens Blund,
 At ei din Annas Blod paa dig maae falde,
 Ei Mindet martre dig i Sorgers Stund!
 Hun, jeg opoffres for, din Lykke giøre!
 Dig skænke, hvad du savnet har hos mig,

Saa huld, saa troe, saa gandske dig tilhøre
 Som — Hendrik! — af! som jeg tilhørte dig!
 Med hende du henleve gyldne Dage
 I Kiærligheds, og alle Glæders Favn,
 Og aldrig, aldrig ønske mig tilbage,
 Og aldrig, aldrig sukke ved mit Savn!
 Og naar for Herrens Dom vi eengang møde —
 — Ei møder jeg, dig at anklage der —
 Men du skal see din Anna uden Brøde!
 Da, elskte Mand! da hav mig atter kjær!

Og nu en Bøn til dig! — det er den sidste
 Kan du din Annas sidste Bøn afslaae;
 Lad eene mig den tunge Skiebne friste, —
 O! som jeg veed, mig snart at forestaae!
 De Arme, som med mig i Lænker sukke,
 — Agt paa mit Vidnesbyrd fra Gravens Bred —

Dem uforstyldte Fængsel du oplukke!

Det være nok, at jeg uskyldig leed!

Ei mere vil nu Anna dig besvære

Min Konge! — nei! min Hendrik! — nu lev vel!

Hver Bøn, hver Tanke nu til Gud skal være

For mig om Naade og for dig om Held.

Elegiske og idylliske Digte.

E l e g i e
o v e r D i g t e r e n J. V i i b e.

N. H. F r i m a n n
h e l l i g e t.

Valborgs ædle Sanger! hæv din Stemme
Danmarks Maro! klag for vor Catull!
Sanggudindens Yndling! kan du glemme
Viibe, som hun ei var mindre huld.
Evig skal hans Navn og Sange yndes,
Evig skal hans Digterroes bestaae,
Med hans Sang hvert muntret Lag begyndes,
Med en Sang af hans det endes maae.
Omme Venner, som Farvel-maae sige,
Vælg Viibes Afskeds-sang dertil,
Omme Elsker synger for sin Pige
Viibes Sang, og lønnes med et Smil.

Evig man hans muntre Aand vil ære,
 Den har han gjort uforglemmelig,
 O men Wiibes Hierte glemt skal være,
 Hvis det ei faaer Evighed fra dig.
 I hans Sang vi skimte dette Hierte;
 Vi det skimte ædelt, uden Eviig,
 Frit og varmt, skøndt knuust af egen Smerte
 Hvor ved Brødres Held det glædde sig;
 Men det Skimt forøger kun vor Klage,
 Vi, som elskte, og ei kændte dig!
 Af! jeg levede i Wiibes Dage,
 Men naar undtes mine Ønsker mig?
 Frimann, du har kændt ham, kændt hans Hierte,
 Syng os det, og dine Følelser,
 Vndig Luthen flang om Walborgs Smerte;
 Du og Wiibe er hinanden værd.
 Eviigt bliver da hans elskte Minde;
 Som hans Aand hans Hierte hædres der,
 For den Ædle Ædles Graad skal rinde
 O! som Eder begge hellig er.

Til

B a a r e n.

Du nærmer dig! du troer at bringe Glæder;
 O! ei skal Lina nyde dig med mig,
 Ei meer indvie mig de Yndigheder;
 Du spredter med saa gavmild Haand om dig;
 Ei skal hun nu, som fordem, glad mig sige:
 "Ven! lad os dele froe Naturens Lyst
 "See hvert et Spor af Vintrens Barskhed vige!"
 Da fyldte hendes Glæde dette Bryst;
 Naar da hun vilste mig, hvor soangre Knoppe
 Forraadde det endnu ufødde Blad;
 Naar Zephyrs Gang blandt høie Bøgetoppe
 Henrykked os, og Nattergalens Qvad;
 Naar første Blomst og Frugt jeg hende bragte
 Rahbets Poesier. 2 Deel. E

Hvor var mig hver Naturens Gave kjær!

Den hulde glade Tak, mig Lina sagde,

O! den var meer end alle Skatte værd.

Det er forbi! nu Naar! du mig bedrøver,
Bedrøver meer, end du har glædet mig!

Du al min Fryd, du Lina mig berøver;

Nu er din Komme kun paa Smærter riig.

Du bringer Skovens Sangere tilbage,

De falde, troer du, alting op til Lyst!

O! lad dem tie, mig de ei behage;

O! hvad er al Musik mod hendes Nøst?

Ei frydes jeg ved dine Blomsterbeede,

Din grønne Skov, hvoraf du bryster dig;

At see min Lina, det var al min Glæde!

Hvorved kan dette Savn oprettes mig?

Nei vil du glæde mig, lad dine Dage,

Vortile med en tifold dobbelt Fart,

Naar de forsvinde, kommer hun tilbage,

O! aldrig! aldrig kan de flye for snart!

Dog veed jeg ei, din Komme Lina fryder,

At længselfuld hun dig imøde seer?

Neen, hende værdig Fryd ved dig hun nyder!

Mod hendes Glæde min er intet meer.

Kom! snart hun speile sig i Kildens Bølge!

O! hendes Liv henrinde blidt som de! —

Med deres Rislelyd sin Sang hun blande,

Dens søde Klang giensynge Skovene!

O! snart hun froe nyfødte Blomster sanke,

Hvert, ungt, og huldt, og skönt, som selv hun er!

Da stiger den andægtig glade Tanke,

Til ham, som satte dem, og hende her.

Men naar da Skovens Lina, Philomele,

Med bedste Tryllesang modtager dig,

I al den Fryd, som jeg var vant at deele,

O Lina! vil du da erindre mig?

O! jeg fortæner det, jeg glad bortskrænker

Hvert Glimt af Fryd, naar det opoffres dig;

O! er det da for meget, om du tænker,

Med Omhed tænker nu og da paa mig!

Om ved dig selv du undertiden spørger:

”Mon han er glad som jeg? hvor mon han er?”

„Mon han ei savner Lina? mon han sørger,

„Og ønsker, at jeg kunde være der!

O! tænk det Lina! og iil bort til Glæder!

O! at jeg kunde skabe dem for dig! — — —

Held dig o Baar! du Fryd om Lina spreder

Hun være glad! — da er det nok for mig.

Efter Syngespillet Fiskerne.

Held mig! mit Ord var Epaadom! værdig toner
Danbardens Sang om ædle Danskes Dyd;
Ukiændte Følelser! ved Gesners Toner
Hensmelter, daaner, dør min Siæl i Fryd;
Mig griber stille Veemod; jeg maae græde,
Og søge Eensomhed, og flye min Lyst,
Men med din Sang indstrømmer mandig Glæde,
Og Dydens Gld og Styrke i mit Bryst.
Saa brændte fordum Spartiatens Hierte
Naar Tyrteus sang om Kamps og Seires Fryd,
Dans Tyrteus! dog — hans vilde Sange lærte
Grum Myrdelyst; din Sang forkynnder Dyd;
Ei er han værd, at du hans Navn skal bære;
Dog hvorfor laane fremmed Navn til dig!
Dans Skiald er du! du synger Danmarks Ære,

Og er det selv; hvad Noes er denne liig?
 Stort synes det mig Menneſke at være!
 Du lærer mig dets hele høie Værd;
 Og danſk! jeg deeler din og deres Ære,
 Hvis Daad du ſang! jeg Ederſ Broder er!
 Og i min Siæl den høie Tanke ſtiger:
 O! hvo ſig kunde viſe danſk ſom de.
 Jeg efter Egefrandsen mere higer,
 Som pryder dig, med Laurbærfrandsene.

Hvad Guddom lærte dig de høie Toner?
 Hvo gier din Sang ſaa umodſtaaelig?
 En Timon du med Menneſker forſoner,
 Og hørte Gellert dig, han glædde ſig
 Ei Polyhymnia! du ſelv mig lærte
 At kende hendes Kraft, den Kraft, ſom tvang
 Min Siæl at deele Nannas ømme Smerte;
 O den er ſmeltende, ſom Linas Sang.
 Ei heller din Veninde Melpomene,
 Hun ſtod hos dig, da du Rolf Krafte qvad!
 Men hvor er Dolken her! nei Dyden eene!
 Som Dyden mægtigt er dit høie Qvad.

Den høie Dyd, hvis Rinf de Ædle fulgte,
 Hvis stolte Handling du besunget har,
 Der straalende dem egen Fare dulgte,
 Og viiste den, hvori en Broder var,
 Den Dyd besialed dig, gav dig at grandse,
 At læse dybt i deres ædle Bryst,
 Gav dig at føle, alle sande Danske
 See Veldaads rette Løn i Veldaads Lyst.
 O! siælden er den Skiald, som synger Dyder!
 Men siældnere, hvo saa udbreder dem.
 Vort Fædreland! o føel det Held, du nyder!
 Paastien, du er den siældne Digters Hiem!

E l e g i e
v e d e n B r u d s D ø d.

Ei prøver jeg at male dig Veninde!
Hvor skøn, hvor god du var! det kan jeg ei!
En bedre Digter reiste dig et Minde,
Med dette græder jeg.

Thi Kummer var den Muse, som mig lærte
De første Toner, Sorg min første Sang
Min Luth udgyder, tolker kun min Smerte,
Og Klage er dens Klang.

O skulde den for dig da ikke klage,
O klager ei enhver, som kændte dig:
Hun reves bort, og kommer ei tilbage,
Og hvo er hende liig?

D kunde Døde grædes end til Live,
 Du skulde see, hvor høit du elsket er,
 Med heedest Graad du gienfiøbt skulde blive,
 Og evig blev du her.

Men spildt er hver en Taare, spildt vor Klage
 Og Graven giver Anna ei igien!
 Af vi kun lindre vor saa tunge Plage,
 Da vi udgræde den.

Vend ei dit Nie bort, o fromme Moder!
 Dit Billede begræder du med Ret!
 Og græder Fader, Søster, æmme Broder!
 Thi hun fortiente det.

Du hendes Ven, hvem Kiærlighed indviede
 Til tunge Lidelser, du græde skal;
 Seen er din Graad og grusom, lad den glide,
 Den lindrer dog din Qual.

Snart løstes Piet, som sin Graad ei hæmmer,
 Med Himlen, som for at formilde Gud,
 Bradt styrter det til Jorden, af den glemmer
 Dit Haab, din Fryd, din Brud.

Snart, drømte du, snart skal jeg Livet nyde;
 En Engel gjer mit Hiem til Himmelen;
 Flye Tid med dobbelt Jil! — See! Tiden flyede,
 Men alt dit Held med den.

I Haab i Fryd, bortfløi nys dine Dage,
 De kummerfulde sig henstærbe nu;
 Naar fordums Held du kalder dig tilbage,
 O! kom den ei ihu!

Gud! naar du drømmer, hun endnu bedækker
 Din Mund med kærlige, med kærlne Nys,
 Vild du de Arme da mod Himlen rækker,
 Som favned' hende nys.

O klager alle med ham! Verden lære
 Af vores Smerte, hvad den mistet har!
 O sørger! thi vor Sorg er hendes Ære,
 Som før vor Glæde var.

M i t D i g t e r f a l d . .

T i l L i n a .

I Barndoms Aar var alt min Siæls Attraae
 En Digterfrands; en Ewalds Navn begiærte,
 Jeg stolt, hvis ei en Aristarchs at naae!
 Jeg ældre blev, og Ærens Intet lærte.
 Jeg saae, at Midas ei blandt Critiker
 Var eene den, hvis Dren er for lange,
 At Uglefriig tit Fortrin givet er
 For Philomeles vellystrige Sange.
 Den gyldne Luth bortkastede jeg vred;
 Hvo kæmpe vil, hvor intet er at vinde?
 I Ladheds bløde Skjød jeg grov mig ned,
 Min Vellyst var at skue Wiinen rinde;

Men selv ved fyldte Glas min Siæl var tom;
 Engang i eensom Stund en Næst jeg hørte,
 Den kaldte mig ved Navn; jeg saae mig om;
 Det var Apoll; hans Høire Lyren førte;
 Men ved den Venstre — Lina! havde han
 En Gratie, hvis Tryllesmiil, hvis Miine
 Knap værdig Guden selv afvilde kan!
 Og hvilke Mine! hvor de fængslede mine.
 Han talte; neppe ændsede jeg hans Ord:
 ”Du vil da! spurgte han, mit Kald forlade?
 En Digters Ære synes dig ei stor?”
 Tilgiv mig! stammede jeg: hvo maae ei hade
 Foragte Hæder, som tit Løser saae,
 Som Daarer give bort? hvem kan den friste?
 Til Gratien nu med et Smiil han saae:
 Min Løn dig frister ikke? om du vidste
 Hvad Digterheld dig var bestemt af mig?
 Vil da, hvis dine Sange det fortjene;
 Skal dennes Smiil og Kys belønne dig!

Han talte! de forsvandt; jeg saae mig eene,
 Men dybt var Drømmens Minde i min Siæl;

Jeg Luthen tog, jeg slog de gyldne Strænge
Jeg ivrig slog i Haab om lovet Held;
Men hvor var Gratien? jeg søgte længe;
Alt ingen fandt jeg, som var hende liig.
Om Phæbi Ord begyndte jeg at tvivle;
Alt mattedes mit Slag; da saa jeg dig!
Mit Hie mødte dit; jeg saa dig smiile.
Nu tvivler jeg ei meer, at hun er til,
Mit Hiertes Saar mig denne Tvivl forbyde;
Men om hun Phæbi Løfte holde vil?
Vil du! — hvor sødt skal da min Sang ei lyde.

Bed Skuespilleren Hortulans Død.

”Op af din Slummer! Melpomene byder!

”Grib den borthængte Luth, der fordm læd

”Til tabte Edles Noes, og nu ei lyder

”Nu Hortulan er død!

”Ei har du glemt din gamle elskte Lærer;

”Du kommer, veed jeg, skionsom ham ihu!

”Lad Verden see, at du hans Minde ærer,

”At du er dansk endnu.

”Og siig dit Folk, du dine Landsmænd favner

”Her mellem de forroeste Fremmede;

”Siig, han, hvis Urne jeg med Taarer favner,

”Vær vel saa stor som de!”

Gudinde, Sængens Dage er ei mere,

Selv Nasos Aand i Lomi segned hen;

Det være lykkelige Skialders Vre

At synge Musers Ven!

Taus ved hans Savn og tung min Graad skal
glide!

Og Sandhed denne Gravskrift sætte ham:
Stor var han; stor endog ved Roses Side,
Og Rose priiste ham.

Den fortvivlende Elsker.

(Efter Theocrits tre og tyvende Idylle.)

Skien Nais var, som Kærligheds Gudsinde,
Men kold og stolt, liig Jupiters Gemahl;
Utalte elsked hende dem til Dval,
Og villig lod enhver sig lænkebinde.

Snap saae hun ned til de Ulykkelige,
Hvis Elskov end foregedes derved;
I denne Hovmod fandt de Værdighed!
Hvo einer Feil hos sin tilbedte Pige?

Blandt dem, der sukked for den stolte Skjønné,
Var Phaon den, der længst og grusomst leed;
Hun saae det, og bevægedes derved,
Ham med tredobbelt Haanhed at belønne.

Omsider hun ham fra sit Nafyn jager;
"Flye! aldrig meer lad Nais høre dig!
"Da vil jeg troe, at du tilbeder mig,
"Naar jeg fortaanes for de stygge Klager."

Han gik: "Du vil det, grumme, grumme Pige!
 Saa brød han ud: din Phaon lyder dig,
 Du aldrig, aldrig meer skal høre mig;
 Flye skal jeg, flye til Styggers tause Rige;

Ja Lethes Lægebæger vil jeg tømme,
 At jeg kan glemme dig! — jeg glemme dig!
 Nei evig vil dit Minde følge mig,
 Trods Lethes selv, trods alle Orci Strømme!

Dog vil jeg flye! snart, grumme! skal du høre,
 Hvor troe hengiven jeg dit Bud adlød!
 Ja du skal høre, du skal see min Død;
 O! skulde selv min Død dig ikke røre!"

Nu er det Nat! saa venlig Maanen smiler,
 Den smiler ingen Trøst i Phaons Barm;
 Hans Stolte slumrer tryk i Søvnens Arm,
 Fortvivlet han til hendes Bolig iler.

"Tag Offeret, du Tempel blev ved hende!"
 Paa Husets Dørtrin kasted han sig ned,
 Og kyssede det: "dig vie hendes Fied!
 End i dit Støv jeg troer dem at erkiende!"

Men hvad? de Blomster, nys jeg Nais bragte,
 Min Gave, af! forfastedes, som jeg!
 Men see den visnet, varler den dig ei,
 Du dine Elskere ei skal foragte?

Du saae hiin Roses Farve! dine Kinder
 Er selv ei skønnere! betragt den nu!
 Og Lilien nys hvid og stær, som du,
 Hensalmet dig om Skønheds Skæbne minder.

Agt deres Varler! spild ei Glædens Dage,
 Gjør snart en værdig Elsker lykkelig.

Han være troe, som den, der dør for dig,
 Han lære dig at elske og beklage!

O! kan du det! o Nais! naar du vækkes
 Af Mængdens Larm, der stimlet er om mig,
 Og hører, hvad det er, og seer mit Liig,
 O lad dig da mit sidste Offer tækkes!

Maaskee for mig en kærlig Taare flyder,
 O at den maatte falde paa mit Liig!
 Maaskee du ønsker da at vække mig!
 Og alt for seent din Grusomhed fortryder.

O gjør det Nais! da er alt tilgivet!
 Siig blot: o Phaon! du var søm og troe,
 I Graven finde du den sønste Roe!
 Ei er din Medynk dyrt betalt med Livet."

Nu iler han, forhadte Liv at ende,
 Døbtstukkende han falder paa sit Sværd,
 En bedre Lod, og bedre Elsket værd
 Med sidste brudte Næst han nævner hende.

Hvo Phaon saae, medynksom ham beklag'de,
 Kun Nais uden Medynk Liiget saae,
 Og følte stolt, hvor skøn den være maae,
 Hvem Elskov et saa kostbart Offer bragde.

Men vrede Amors Hævn hang over hende,
 Hans Billedstøtte pryded' hendes Bad,
 Som Nais iilde did hovmodig glad,
 Han lod den falde ned og knuse hende!

Hvo elsker, glæde sig! thi Nais Skæbne
 Hver, som er hende liig, advare maae,
 Den Gud, hvis Hævn ei Skønhed kan undgaae;
 Ved Grusomhed ei mod sig at bevæbne.

H i e m v e e
eller
W i n t e r e n 1783.

Min Gædrestad! som giemmer al min Lyst,
Dig denne Længselsfang indviet være.

Af syvfold Længsel svulmer nu mit Bryst,
Da fulde Gavn mig Vintrens Dage lære.

Hos dig den riig paa Fryd som Vaaren er;
Min sidste Glæde tog den grusom her.

Hos dig de blide Glæder verle af,
Og aldrig brydes deres Rosenkræde;
Hos dig hver for den anden Rum kun gav,
For ei at høre op at være Glæde.

Naar skal jeg i dit moderlige Skød
Gienfinde al den Fryd, jeg eengang nød?

Der viser Kunsten, at og den er riig,
Naar gavmilde Natur sank hen i Dvale;

Saa Phæbe i sin Ynde viser sig,
 Naar hun har seet guldbloffet Broder dale,
 Saa, naar den stolte Rose falmer hen,
 Med tusind Farver brammer Neglifen.

Snart river Nestor Rose Hjertet hen,
 Snart trylles Sind og Sands ved Møllers Toner,
 Snart følger Piet henrykt Lorenzen,
 Som Terpsichore og Aglaja froner,
 Snart — Af! ved hvert Gamenen heiligt Navn
 Oprives min Erindring og mit Savn.

Naar Nattergale kiærlent kalde mig
 I unge Skygger at indaande Glæder,
 Og naar sabæisk Bellugt hæver sig
 Af Blomstertæpperne, som Vaaren breder,
 Selv da jeg savner til min Fryd en Ven,
 Der kiærlig deler, og forsøder den.

Men syvfold — plyndret Eng, og Løvet's Fald
 Og harse Skrig fra stygge Navne-Hære,
 Der klæde Skoven, minde om vort Fald,
 At Mennesket blandt Mennesker skal være,

Hos mig o Vinter! spilder du dit Krav;
 Thi her er øde, øde som en Grav.

Dg disse evig lange Aftener,
 Som nøde hver i Dimgang's Skied at flygte,
 Hvad Samqvem kan ei disse give Værd,
 Hvad Tidsmord var der, mau ei gierne søgte?
 I røget Kroe de samle Bønderne,
 De Store til en keeksom Afsensemblee.

Nu tyer graae Gubbe til jærnaarig Ven;
 Umærket da den lange Aften glider,
 Forgangue Dage manes frem igien,
 De drømme sig i fierde Fredriks Tider;
 De mindes Tordenskiold; en Taare randt,
 Thi begge streed i Kamp, som Helten vandt.

Nu stiller muntre Ungdom Dandse an,
 Med Længsel ønske Vinter, dig til Væ.
 Hvo da ved elsket Arm omsvæve kan,
 Fortryllet signe Vintren og Cythere!
 Nu kaldes Polyhymnia herved,
 Dg Fryd nedsvæver i Gudindens Fied.

Nu samle faa, men valgte Venner sig,
 Og Spøg opliver et socratisk Bæger;
 Min Magdalen! her, hvor jeg savner dig!
 Her Spøg og Drue mig ei mere qvæger;
 Du fryder dem ei meer med attisk Vid;
 O! hvad jeg tabte, da jeg joges hid!

Nu den, der har en øm, en troefast Ven,
 Sin Ven hos ham for fuldbragt Dagværk nyder,
 Hvor saligt glide Timer, Dage, hen,
 Naar Siælen sig i Vennefaan udgyder,
 Den Fryd var min, og den er røvet mig!
 Held den, der ingen Tiid var lykkelig!

Jeg ikke blot i Venfæbs Forgaard kom!
 Gudindens Yndlinge mig Hænder rakte,
 Mig aabnedes den indre Helligdom,
 Jeg nød en Fryd, som Daarskab aldrig smagte,
 Kun han kan fætte den, og ynke mig,
 Der, min Lorenko! har en Ven, som dig!

Lorenko! Vintrens Harm du trodser glad,
 Med vinget Jil du flyer til elsket Pige!

— Udtøm paa mig, o Glæbue, kun dit Had,
Naar disse Edle vorde lykkelige —

O! midt i reene Fryd maaſkee de nu

Dens fordums Bidne komme ømt ihu.

Hvem Himlen Mands og Faders Lykke gav,
Nu elſket Kreds om Arneſtedet ſanker,
Hvad er ham Gæſtebud, hvad Glædeslang?
Fra Barn til Moder glade Bliſ omvanker;
Hvor det ſig vender, idel Fryd det ſeer.
Saa Gud velfigner den, ſom han har tiær.

Enhver jeg ſeer et Friſted ſøge ſig,
Hvor Vintrens Kædsomhed han Trods kan byde;
Her den paa trange Stue fængſler mig,
Med lange Drag Landſlygtighed at nyde;
Allene, uden Omgang, uden Ven,
At giennemføle, giennemtænke den.

Hvi jeg ei ſøger Lyſt, ei Omgang her?
Kun Daaren ſøger, hvad han ei kan finde,
Jeg blandt en fremmed Elægt henkaſtet er,
Os ikke Sprog, ei Fædreland forbinde;

Hvad er en Dans for dem, og de for mig!

Og hvo er stolt, som en Ulykkelig!

Hos dem, jeg elsker, at henføre mig,

Er nu min sidste veemodsfulde Glæde,

De Ædle, føler jeg, de mindes dig,

Du ved din Bortgang saae dem med dig græde;

O naar engang de gives dig igien!

O tænk din Fryd, og tænk, de deele den.

Som Vinternatten mørke Billeder

For dette Haabets sidste Glimt sig drage!

Hvad om vi samles ei til Glæde meer!

Om over dem din Skæbne sig skal drage?

O! var mig denne Marter hist bestemt!

Her lad mig bortdøe ubegrædt og glemt.

L u i s e s M i n d e.

De kom, de kom, de længe ønskede Dage
 Med søde Taarer hilser jeg mit Hiem,
 Mig Venner, glade, som jeg selv modtage;
 Og du er ei blandt dem!

Og varmere var dog ei nogens Smerte,
 Da Skæbnen fra min Fryd bortkaldte mig;
 Dog ønskede du mig hid! dog slog dit Hierte
 Saa søsterlig for mig!

Hvor dvæler du? af Døden, Døden fængsler
 Dig dybt i Gravens frygtelige Skjød!
 O grusom spotter Skæbnen vore Længsler,
 Bag Haabets Smil er. — Død!

Vi Daarer! stedse leeg vi med Drømme,
 Og hænge Hierterne ved denne Leeg;
 Vi see, hvor Floder Fjeldene bortstrømme
 Storm fælder Klippens Feg.

Dog smigrer Støvet sig, dets stolte Planer
 Er klippesfaster end Feg og Fjeld,
 Og Syner op af Fremtids Nat det maner,
 Og drømmer stolt om Held.

Naar Hiemkomsts lykkelige Dage smile,
 Saa var den Trylledrøm, jeg leeged med —
 Til Suusaaes favre Bredder vil jeg iile;
 Der froe min Barndom gleed.

Der overraster jeg en øm Veninde,
 Syddobbelt sød uventet Glæden er;
 Og samlede skal vore Taarer rinde,
 At jeg igien er her.

Med hende vandrer jeg da, ømt at drage
 Mig fordums Glæde frem; hun deeler den;
 Hvert Sted vi helse, der i fordums Dage
 Var kjær for hendes Ven.

I glatte Bærk jeg hende da skal viise
 Den Barndoms Drøm, jeg tog for Kiærlighed;
 Da — tænkte jeg — da smiler du, Luise!
 Ømt sukkende derved.

Du mindes Barndoms Aar, da Hjertet skaber
 Sig tusind Følelser, fremelsker dem,
 Misunder modne Aar de Lidenstaber,

Af! som forgifte dem!

Dg froe vil hendes æmme Hjerte stige,
 Barmt føler det Naturens Vndighed,
 Dg er der da i Dannerkongens Rige

Saa paradisiisk Sted!

Men nu! — dog end med Vaarens første Dage
 Jeg gjør en Valfart did, din Grav er der;
 O hører du igiennem den min Klage,

Jeg veed, den er dig kjær!

I Krandsen, Venskab helliger dit Minde,
 Det ved du selv, der ingen Myrthus er!
 Du yndede endog den Sang, Veninde!

Der seent dig vies her!

Seent! o Luise! af thi Aar henrunde,
 Dg endnu er dit Lab som nyt for mig!
 O svagt kun følte den, der synge kunde!

Jeg græd end ei for dig.

Blandt dette Hjertes nærmeste jeg døvet
 Saa Lynet vælge dig! og ugrædt hang
 I Diet tunge Graad! hvem Graad er røvet,
 O! har han Kraft til Sang?

Ja! jeg vil iile hen ved Sunsaas Bredder,
 Og Vaarens Børn, de skønneste den gav,
 Jeg sanker der, med smme Taarer væder,
 Og stræxer dem paa din Grav.

Da mindes jeg de bedre Foraarsdage,
 Da jeg og samlede Blomster, men med dig!
 Af at dog fordums Fryd, som fordums Dage,
 Er ugienfaldelig!

Nu kan Naturen som en Brud sig smykke!
 Du seer den ei! af! Nat indhyller dig;
 Ei seer du nu de tvende Edles Lykke,
 Af som var Alt for dig!

Men du undflyer en Jord, hvor grusom Rummer
 Er om ei Dydens Løn, dog tit dens Lod,
 Og uforstyrrelig er deres Slummer,
 Som Graven tog imod.

Og naar du vaagner, vaagner du til Glæde,
Hist er dens Hiem for dem, der ligne dig!
Veninde! o! tilgiv os, at vi græde;
Men af! vi tabte dig.

M i t I d e a l.

(Som Sidesykke til Prof. Baggesens Endia).

Min Laura stræng forskyder mine Suk,
 Hun grusom hyder mig at glemme hende,
 O Laura! Laura! o hvorfor saa sinuk?
 Din Skønheds Magt kan eene du ei kiende;
 Uppyntet, i din Pynt, i hver Gestalt,
 Dig pryde stedse nye Yndigheder;
 Kiig som Naturen du forskionner Alt,
 Og under dine Fied fremspire Glæder.

Naar gule Lof skøn under Rosenkrands
 Frit flaggret om, en Leeg for Vestenvinde,
 Naar let som de, hun svæver om i Dands,
 Da seer jeg Tempest skønneste Hyrdinde.,

Giv hende Purpuret, og Dronninger
 Skal see i Laura deres fødde Lige,
 En Nimbus om de skienne Lindinger,
 Skal Raphaels Madonna hende viige.

Om hulde Læber svæve Gratier,
 Naar ædelt Bid med reene Smil hun lønner,
 Det Hæbe med Cytheres Velte er;
 Naar Høihed hendes Yndighed forskønner,
 Naar ædel Graad hun offrer Støvets Nød,
 Lige er hun da en Engel fra det Høie!
 Saa var da Eva Dødens Æble bød
 Ithuriel! dit taarefulde Nie. —

Naar Dødens høie Glands omstråler dig,
 Naar al dens Gld dit skienne Bryst besikler,
 Da troer jeg ei at see en Dødelig
 O Laura! fuld af Ærefrygt jeg knæler.
 Og jeg for dig ei skulde sukke meer! —
 Umuelighed maae Laura mig ei byde,
 Dig maae jeg elske! — men hav du mig kjær,
 O intet Suk skal strænge Forbud bryde.

I 7 8 5.

E n E l e g i e.

It is the voice of years, that are gone

Osfian.

Naar Jenas Skjald med Nordmands Barne maler
 De Morstes Mod og Zinklars Nederlag,
 Med Dydens ædle Iver Thaarup taler
 Nødlidendes og Undertryktes Sag,
 Præms dristige Camene snart ledsager
 Stærkødder giennem Nastronds Rædseler,
 Snart tolker os Philippas ømme Klager,
 Snart Egelysts Ynde, snart vor Vessels Værd;
 Os Baggeien den Miøds Natur forkynder,
 Hvoraf han selv, voltairisk tørstig, drak,
 Mahbets Poesier. 2 Deel. E

Lund, Fave synge os Naturens Under
 Guds Godhed, og den glade Eftnings Tak;
 Til Dyd og Venfæbs Priis fin Luth indvier
 Den fromme Niber, alle Godes Ven;
 Hver Harpe høres, og kun Frimans tier,
 — Etum mellem vundne Laurbær hænger den —
 Da ligger Luthen henflængt ved min Side,
 Som Harpen ved hiin blinde Konges laae;
 Jeg føler, at de er ei meer, de blide,
 De guldne Dage, dem jeg fordum saae.

O! Venner! aldrig Avind har fornedret
 Min ærehigne Siel; med Fryd jeg saae
 Enhver af Eder yndet, elsket, hørdet,
 Det Maal, hvortil vi fappedes, at naae.
 Men naar jeg, kronede med Digterhæder,
 Med Danmarks Bifald, Eder vandre seer,
 Og mindes, eengang vandred' jeg med Eder,
 Og føler, hvad jeg var, jeg er ei meer,
 Om sig en Taare da ad Kinden sniger,
 Den Avind ei, den billig Veemod er;
 Eaa græder gammel modig qvæstet Kriger,

Naar Krigsbasunen byder Ledingsfærd:
 Den kændte Lyd hans kække Siæl henriver;
 Han glemmer Velde, Svaghed, Saar; hans Mod
 Af fordums Styrke ham et Gienstik giver,
 Sit Væрге griber han ved Leiets Fod;
 Han hine følge vil, hvor Væren falder,
 Thi aldrig kaldtes han omsonst af den;
 Af matte Haand det tunge Væрге falder,
 Afsmægtig han paa Leiet seigner hen.
 Nu stimle Helte om ham for at byde
 En gammel prøvet Ven et kært Farvel.
 "Gaaer!" stammer han, og Taarer Talen bryde;
 "Gaaer! føler, og fortæner Eders Held!"
 Da vinker han ad dem med fravendt Nie,
 Det Smertesyn de ham unddrage skal,
 Og dog han holder sig kun selv med Møie
 Fra did at see, og selv fornye sin Dval.
 Og naar han ligger eensom nu tilbage:
 Hver Ungdoms Drøm oprinder i hans Siæl,
 Hver Kraands, han vandt i de fremfarne Dage,

Dg hver han haabed, svæver for hans Siæl;
 Hver gammel Helt ham nu i Tanke rinder,
 Der lønnet har med Priis hans Ungdoms Daad,
 Da triller paa de skammeprydede Kinder
 En Helten uvant, seent og bitter Graad.

Dg jeg — jeg eengang bedre Dage kiendte,
 Mig elskede Camenens Yndlinger,
 Dg deres hulde Venkab lod mig vente,
 Gudinden, som de selv, at blive fik.
 Sin yngre Broder Danmarks Skiald mig kaldte,
 Dg Nestor Røse kaldte mig sin Søn;
 Hvad Under da, min unge Siæl afmalte
 Sig Billeder af Røes, som deres skøn!
 Tilgiver, evig dyrebare Venner!
 Jeg sveeg det Haab, hvormed I hædred mig;
 Af Sorg forjog de smilende Camener,
 Dg under Byrder Palmen bøied sig.
 O Eders Grave vidne det; kun græde,
 Dg neppe græde kunde jeg ved dem;
 Liig den, der raver mat paa Gravens Bredde,
 Jeg stønned' brudt afmægtig Klage frem.

Saa inderlig, saa sønlig jeg attraaede,
 Med kjærlig Haand at pryde begges Grav;
 En kunstløs Steen var alt, hvad jeg formaaede,
 En kunstløs, knap tilhugget Steen jeg gav.
 Dog! er selvskaaet Kors, det Bonden pryder
 Sin redelige Hustrues Gravhøi med,
 Og alt, som han det skær, og sætter, flyder
 Paa Træet mangen ærlig Taare ned,
 Ei mere værd, end kostbart Marmorminde,
 Som opblæst Croesus bød at reise sig
 Til Hæder for uelsket Gemalinde! —
 Nei! at forkynde Jorden, han var riig?
 Saa tænkte jeg, og offred, hvad jeg kunde,
 Og ønsked', haabed' bedre Liid igien!
 Men disse Dnsker dette Haab forsvunde,
 Min Kraft, mit Mod, mit Alt med dem svandt hen;
 Ei meer jeg ønsker andres Grav at pryde,
 Kun til min egen staaer mit Haab og Hu!
 O maatte kun paa den een Taare flyde!
 Det er mit sidste Haab og Dnske nu!

Over Lydas Canariefugl.

(Efter Catul.)

Græder Gratier! thi Lyda græder!
 Eders Søsters yndte Fugl er død,
 Den fortæner lige Taarers Hæder,
 O! den var saa kærle, var saa sød.
 Nippede saa tam af Lydas Hænder,
 Kom, naar Lyda kaldte den, med Lyst,
 Som et Barn sin Moders Stemme kærle,
 Kærlede den sin Herkerindes Næst;
 Var saa glad, naar hvide Haand den rørte,
 Tog saa kærle hvert tilbuden Kys,
 Ofte drømte jeg, dens Land tilhørte
 Naso forbum, eller Gallisch nys.
 Ofte vidste den at flye sin Glæde,
 Lyda! for at blive kaldt af dig!

Naar den paa din Skulder da tog Erde,
 Slog den, som at sige: See I mig!
 Dit afbrød den Toras ømme Klage
 Med sit smigrende, sit muntre Slag;
 Var utrættet Lyda at behage! — —

O end mindes jeg dens sidste Dag,
 Hvor den dobbelt vivver fløi om hende,
 Blandt de brune Loffer jubled' stolt!
 Af! saasnart fik denne Jubel Ende;
 Nys saa glade Bryst er død og foldt.

Lykkelig, hvo saa fra glade Dage
 Kan gaae over til den trygge Grav,
 Siælden er de mange, varig Klage
 Løser snart de korte Glæder af.

Yndet døde du af din Veninde!
 Maatte dog din Sanger arve dig!
 Gengang ved hans Gravhøi Taarer rinde,
 Som de Taarer, der blev offret dig.

N a n c y.

Har Jorden ingen mere Fred for mig?
 Hvor flyer jeg for at undflye Nancys Minde!
 Drest! dig martred ei din Dvalgudinde,
 Meer helvedgrum, og meer utrættelig;
 O Nancy! Kunde jeg formodet mig,
 Jeg skulde ønsket at forglemme dig!

Jeg saae dig, Nancy! som en Engel skøn;
 Hun er for skøn for dig! jeg strax mig sagde!
 Mit Hierte taus jeg dig til Offer bragde;
 Og fordred, ventet, ønsked ingen Løn,
 Min Elskovs Løn var, at jeg elsked Dig!
 Og jeg var stolt, og glad, og lykkelig.

Et større Held jeg aldrig drømte mig,
 End dig at see, at høre, at tilbede;

I dine Dyders Straale mig at glæde,

Og at opflamme's til at ligne dig!

Naar — drømte jeg — jeg vandrer Nancys Fied;

I Dydens Helligdom jeg naaer et Eted.

Som ved en blid og qvægsom Soelfkinsdag

Naturen vækkes, qvæger, og sig fryder,

Saa brune, hulde, skønne Die gyder

I dette Hierte Kraft og Velbehag.

Det gyder! — af hvad Ord undfaldt min Mund!

Det er forbi! og Mindet har jeg fun.

O! naar tilforn det Die hang paa mit,

Da tændtes hvie Dyder i mit Hierte,

Betalt, betalt var tunge Dages Smerte,

Naar jeg mig smiggred fun, du smiled' blidt,

Et venligt Ord af denne Tryllerøst

Opfyldte mig med Himlens beste Lyst.

Men falske Dyder straaled' Diet af,

Og Hiertet haaner koldt, hvad det forkyndte,

Det var et Laissvuil, det Smil, jeg pudte,

Sirene Toner, jeg henrykkes af.

Ne! ikke troner Dyden paa vor Jord,
 Naar den saa skönt et Tempel ei beboer.

Hvo! hvo er ædel, naar hun er det ei!
 Hvo vil mod seierrige Laster stride!
 Hvo drømmer, deres Baand at sønderlide!
 Mig Nancys Fald har gjort til Kampen feig.
 Naar Laster skiule sig bag Nancys Smil,
 Hvo tør da troe, at der er Dyder til?

O! saae du din og Dydens fordums Ven,
 Ei blot, hvor paa hans Kinder Rosen blegner,
 Ei blot, hvor han mod Graven kraftløs segner;
 Ne! men hvor han af Laster rives hen,
 Nu da ei meer dit tryllerige Smil
 Ham skænker Kraft, og Virksomhed, og Ild!

Fløe! hendes Falskhed dine Lænker brød,
 Hvi vil du længer hendes Slave være!
 Saa straffer jeg mig selv; men Emerter lære
 Mig snart, at denne Frihed er min Død.
 Eilig: er den frie! og er ham Frihed god,
 Hvem Lederen i Nattens Mulm forled!

Oplad den tamme Fugl det vante Buur,
 Og lad den egenraadig Flugten tage,
 Kun fort den skal sin gyldne Frieled smage,
 Glad ved den ubegrændsede Natur;
 Snart barske Hunger skal erindre den,
 Den har forladt sin Nærre, og sin Ven.

O Nancy! lad mig atter elske dig!
 Bliv den du var, vær min Veilederinde,
 Stræb mig ved laante Dyder at forblinde,
 Den Gviig er god, der gjør mig lykkelig!
 Du tog min Dyd! o! giv mig den igien,
 Lær mig at troe og at tilbede den.

Dog — er Alt Gviig, og er det falske Hav,
 Der fordum fødte skønnue Aphrodite,
 Et rædsomt sandt Symbol paa hver Charite,
 Hvis Koglesmiil kun lede til vor Grav;
 Da knus, o Himmel! med mit piinte Bryst
 Hvert Marterminde af forsvunden Lyst!

E f t e r T i b u l l.

Lad, hvo der vil, kun Tønder Guld opdyngge,
 Jeg Mammons gyldne Trældom ei attraaer;
 Hans Trælhær mange svære Sorger tynge,
 Hvoraf ei een mit trygge Hierte naaer,
 O! naar med flygtigt Blik jeg giennemløber
 Det Trælliv, al den Angst, det Nag, den Qual,
 Hvormed sig Daaren Nigdoms Plage fiøber;
 Mig er min Sindsroe ikke saadan fal,
 Paa hver en Guldhob ruge ilige Drager,
 Hver Skat man maae tilkæmpe sig fra dem,
 Med mindre Fare stræbsom Biergmand drager
 Viist giemte Guld af Jordens Indvold frem.

O vi lyksalige! som intet eie,
 For os er Natten blid og Hvilen sød,
 Vi sove tryggelig paa haardest Leie;
 Naar Skræk hiins Eøvn paa Edderduun afbrød

Da al den Sved, den Graad, det Blod, der flæbe
 Ved uretfærdig Binding, ængste ham;
 Til skændig Trældom seer han Brødre flæbe,
 Bortstiaalne, sorte Brødre, — og for ham;
 Saa piiner ham den arme Enkes Klage;
 Han viiste vaagen fold og haanlig af;
 Nu spæde Faderleses Skriig ham nage,
 Der græd utrøstet ved sin Faders Grav;
 Og svæver saa hans Afgud om paa Havet,
 Da bruser ham hvert Vindstød Helvedsqual,
 Saa gruer han, at see sin Ekst begravet
 Iblandt Ruiner af sin Naboes Fald.
 Saa drages hen hans Nætter, og hans Dage,
 Og aldrig, aldrig han tilstaaer sig det
 At med hans Rigdom vorer og hans Plage —
 O hvad er taabeligt, som Mennesket? —

Og er han end saa flog, han ei vil vove
 Sin Rigdom, for at see den vore til;
 Hvad har han da, hvad Fryd kan han sig love? —
 Saaer man da ei for Penge, hvad man vil?

Høiædle Graadsevenner dig omringe,
 Høibaarne Phryner sælge sig til dig;
 Dig tvende Verdner usund Graadsen bringe,
 Men er det Alt, vil jeg ei være riig;
 Forsøg dit Mammons Almagt! prøv at lyde
 Paa sande Edles Agt, paa Sindets Fred,
 Prøv mellem købte Venner dig at fryde,
 Køb dig en ædel Piges Kiærlighed!

Bort, bort med Guldet! fattig vil jeg blive!
 Dog Taabe! hvad er fattig, hvad er riig?
 O vilde Laura mig sit Hierte give,
 Var Indiernes Hersker arm mod mig.

Lad, Niigmand! haant om ringe straaetaft Hytte,
 Naar Laura deeler, og indvier den,
 For Roms Palladser jeg den ei vil bytte,
 O! hvad er Roms Pallads mod Himmelen!
 Naar i Triumph forbi os stolt han iiler,
 Ser Heste flyve forved gylden Karm,
 Vi gaae, min elskte Laura! men du hviler
 Med sagte Tryk din Haand paa denne Arm,

Med Konstens Trolddom han sin Villa pryde;
 Elysium hans Hofskjald kalde den!
 I Buskens Lye vi lykkelige nyde
 En Fryd, han ikke fandt i Himmelen,
 En hyret Trælsflok vogter paa hans Naade
 Opsnapper hvert et Bink, hvert Blik, hvert Ord,
 Hvortit vi kyskes, ingen skal forraade;
 Held den, der ei er riig, og ikke stor.
 I Marmorsal naar indbildt Kiænder priser
 Hans konstige Concert med kunstet Ild,
 Mig synger Laura mine Venners Viser,
 Da høre hans Concerter, hvo der vil!
 Saa synger hun min Sang til Linas Ære
 O kiælent skientende udfritter mig,
 Hvo Lina er? til hvem den Sang kan være?
 Du veed det, Laura! du gienkiænder dig.

O! bliv! bliv min! O Laura! dette heele
 Udeelte Hierte skal tilhøre dig,
 Ei Guld, ei Noes, ei Herremagt skal stæle
 Et Blik, et Suk, en Tanke bort fra dig!

Frygt ei, jeg daarlig af din Favn mig river
 Paa fremmed Kyst mig at bedrage riig;
 Nei! før forgaac alt Guld, Potosi giver,
 Før det en Laare skulde koste dig,
 End ei jeg kæmpe skal for Digterære;
 Min Laurbærfrands jeg lægger ned for dig;
 Thi Myrter, eene Myrter vil jeg bære,
 Men Myrtefrandsen flette Laura mig!
 Den gyldne Alder komme skal tilbage,
 Og ædel Elfvog bringe den med sig
 Og selv den mørkeste blandt vore Dage
 Kun Somnernattens Skumring være lig,
 Selv Aldrens Gisnehaand os ei skal fisle,
 Vor Elfvog, som vor Fryd skal trodse den;
 Med sølvgraae Ise jeg dit Værd skal føle,
 Som nu du være Alting for din Ven.
 Og daglig skal jeg meer, og meer paastionne,
 Hvad Himlen skænkte mig, da du blev min,
 Og du skal see min Fryd, du skal den lænne,
 Og — Laura! frydes ved, at du blev min;

Og naar engang mig Dødens Vink bortfalde,
 Fra alle Jordens Glæder, bort fra dig,
 Da paa min Grav min Lauras Taare falde,
 Den første Taare, hun har fældt for mig!
 Da græde du! det er mit Øreminde,
 At Laura elskte, og begræder mig!
 Lad intet Marmor reises mig til Minde,
 Mig glemme Verden, naar du mindes mig.
 Da trykke du med heede tunge Taarer,
 Det sidste Afskædslys paa færrer Liig,
 Og ingen skal gaae fra det uden Taarer,
 Hvo seer din Graad, og græder ei med dig!
 Men, Elskte! hold da Maade med din Smerte,
 O! mindes! at den sees af din Ven.
 Selv Døden — elskte Laura! mig ei lærte
 At see din Sorg, og ei at deele den.

Dog Taabe! som mig skaber slige Drømme,
 Kun for at føle, hvad der nægtes mig!
 Men er en Drøm ei Alt, hvad her den gæmme,
 Trofaste Kiærlighed tør love sig?

Dog, Laura! agt kun ikke paa min Smerte!
 Gjør blot en værdig Elsker lykkelig,
 Der elsker, der forstaaer dit store Hierte!
 Og vær ham evig kjær, som du er mig.

Til en kjær Veninde.

Dag for Dag, og Aar for Aar henflyder,
 Og urokkeligt vor Venskab stod,
 Tidens Kæmpestrøm forgæves bryder
 Sine Bølger paa dets Klippefod.
 Dette Venskab, er mit Held, min Ære,
 Lit i Mismod's Stund det trøsted' mig,
 Det min sande Himmel vilde være,
 Hvis jeg stedse saae Dem lykkelig.

Til en Venindes Fødselsdag.

Ei evig man mig forekaste skal,
 Min Luth indviet er til Kummer éene,
 Mit Die hæftet paa hver Sorgers Scene,
 Min Lyst at finde her en Jammerdal.

Ja! naar jeg mellem friske Grave gaar,
 Som mine Kiæreste med Taare vade,
 Og ei engang det liddte Tab begræde,
 Men føle ængstlig det, der forestaar;

Naar Mismods Vinter hviler tung paa mig,
 Og qvæler grim hver Lyst, naar blot min Smerte
 Erindrer mig, at jeg endnu har Hierte,
 Naar alle Drifrer mod det væbne sig;

Naar Venskab, Venskab selv ei skaber Lyst,
 Men Venners Kummer snart mit Hierte saarer,
 Snart deres Tab mig røver indtil Taarer,
 Sorg er min Sang, som Tanken i mit Bryst.

Men viis mig blot et Glimt af Held og Dyd,
 Som Bien, der af Vaarens Soel oplives,
 Min Muse qvæges, muntres og henrives,
 Og Luthen toner undrende om Fryd.

Saa toner den i Dag, og qvæder dig,
 Veninde! som paa den blev født at være
 Din ædle Mages Lykke, Kiønnets Ære,
 I Dag gjør Benners Held mig lykkelig.

Dg vel maae Dagen være Benners Fest,
 Thi Gratier paa den stod om den Spæde,
 Saae deres skønne Billede med Glæde,
 Dg streed, hvo hende kunde signe best!

En lagde da det Hierte i dit Bryst,
 Som paaer for andres Nød og andres Dyder,
 Med Aandens Gld den anden Piet pryder,
 Med Hiertets Æmhed smykker hun din Nøst;

Saa hver gav sit; den Tredie var igien,
 Den kommer ofte best, som kommer silde,
 I Dyder gav, saa sagde hun, og smiilde,
 Jeg lønner dem! da gav hun dig min Ven.

C. P. N o s e s M i n d e

Ei forgiæves lærte jeg at frygte,
Da landflygtig nys ved Pleissens Bred,
Jeg, forfærdet ved din Fares Rygte,
Faderlige Lærer! dig begræd!
O jeg følte Dødens Vink; jeg vidste
Den Gang alt, hvor huld mig Lykken er;
Følte, at jeg snart dig skulde miste;
Var du mig ei fremfor alle kjær?
Men ei da, ei der, hvor varig Smerte,
Hærdede mit Bryst mod nye Stød,
Glæde skulde aabne først mit Hierte,
Alt jeg kunde føle ret din Død,
Thi da smiilte Haabet; o saa smiiler
Det til Dødens Nov paa Graveus Rand;

Lokket af det's Hofmand'ssmil jeg iiler,
 Hjem til mine Glæders Fædreland,
 Der, — blandt Benner's første Favnetage,
 I min Hjemkomst's første Drukkenskab,
 Skulde Tordenbuddet mig modtage,
 Og min første Velkomst var dit Tab.

Saa forgifter Skæbnen al min Glæde,
 O hvi kom, hvad skal, hvad vil jeg her?
 Ved min døde Glædes Liig at græde!
 Hvor dens Tempel var, dens Gravsted er.

Roses Musa! sorgfuld jeg borthænger
 Luthen, den du engang rakte mig,
 Af hans Aand henriver mig ei længer
 I din indre Helligdom med sig.

O! naar gaaer, naar gaaer jeg Arme atter,
 Konstens Gienstie ved hans Faderhaand.

Naar skal Hartlei og hans ædle Datter
 Ængste, smelte, trylle denne Aand?

Aldrig . . .

Musers sidste troe Veninde!

Klag du for ham, han din Fader var,
 Hædre med din Sorg den Edles Minde,
 Af thi meer end vi du mistet har.
 Hvo er nu din Dommer?— af hvo skienner
 Grant, som Konstens Nestor paa dit Værd?
 Hvo er nu, hvis Noes det værdig lønner,
 Af hans Noes med Ket din Stolthed er.
 Men dit Bifald var og hans! — Veninde!
 Priis hans Konst, thi du fortjener det;
 Jeg vanhelliged' ickun hans Minde,
 Jeg, der staaer saa langt fra Alteret.
 Men hvad Mand det var; hans sjældne Hierte,
 Aabent, stort, og reent, som Himmelen,
 O! der flammede hver Dyd, han lærte,
 Med den Ild, hvormed han lærte den;
 Hvor han elskte mig! det skal min Klage — —
 Af! jeg kan ei eengang Klage her!
 Ingen Konstner saae jeg Noses Mage,
 Og hans Konst var dog hans mindste Værd:
 Men til mine allersidste Dage,

Skal det svære kært og tungt for mig,
Hvor du drog halveegne Aand tilbage,
Faderligen at velsigne mig.

Evig skal det leve i mit Minde,
Dette Sønnenavn, du kærtlig gav,
Det skal være min Pedsagerinde,
Til jeg lægger tunge Vandrestav. — — —
Evig skal jeg elske, evig ære,
Hver en kær Admindelse fra dig,
Og den Drøm min Vandring's Lise være
Lidt jeg sees, og elses end af dig.

Til

Kunstnerinden M. C. Biørn.

(Efter Balletten den fluske Rone.)

Gratie! nu undres jeg ei længer,
At vi deelte Alsas Lidelser,
At Annettes Sorg os giennemtrænger,
Og at denne Smerte er os fjer,
Erato sin Vnde om dig spreder,
Giver vore Hjerter i din Haand,
Vi henrevne troe Umueligheder,
Naar du tryller vor bestufne Aand.
Vi har troet, at man dig kunde glemme,
At din Elsker kunde glemme dig;
Al han døv mod Skønheds, Elskovs Eremnie,
Kunde glemme og mishandle dig!

Vi som saae dig huld i al din Vrede,
 Saae dig i din Smerte elskelig,
 — Snart saa skøn som i din sømme Glæde —
 Vi dig saae, og dog vi troede dig.

Kiærlighed var jo din heele Bredde,
 Og den var saa skøn som Kiærlighed;
 Og din Elste skulde ei tilbede,
 Henrykt takke dig, for du var vreed,
 Skulde ei, saasnart du vilde skændes,
 Favnende dig kysse Munden til,
 Baabnene ei falde ham af Hænde,
 Ved din Graad, og af dit Smil;
 Men vi saae din Klage, saae din Smerte,
 Du henrev os til Medlidenhed;
 Vi dig troede; tvivled' noget Hierte,
 Paa Adonis Død, da Cypris græd?
 Og naar om du lader Elskov vinde,
 Nærmes svagt modstridende din Ven,
 I hvert ømt og ædelt Bryst oprinde
 Gienfkin af dets egen Vaar igien.

Grato ei meer utrøstet græder
Ved sin elskede Anines Grav,
Myrthebrandsen, før hiin Skønnes Hæder,
Hun sin nye hulde Yndling gav;
Vær da længe, længe Scenens Smykke,
Nyd hver Skønners Priis, hrer Muses Gunst,
Og din Kunstnerhæder og din Lykke
Blomstre skøn som du, og som din Kunst!

Til

min kæreſte Venindes Fødselsdag.

Min Stolthed er, at være Deres Ven,
 O! ſkulde jeg da ei med Sang modtage
 Den første mellem min Venindes Dage?
 Dog kan jeg, bør jeg glæde mig paa den?
 Er det da Fryd at boe paa denne Jord,
 Hvor Hykleri og Ondskab ſtedſe vinde,
 Fortrængte Edles Taarer daglig rinde,
 Hvor Træſthed kaldes viis, og Blodtørſt ſtor.
 Lykneſter da en Træl den anden med,
 At han blev dømt hans Slaveſaar at deele?
 Mit Onſke er, jeg eene maatte trælle,
 Og mindre leed jeg, naar jeg eene leed.

Dog er det Lykke, naar man Andre ſeer,
 Som man er kær, ſom ſkyldte os ſin Glæde,

Som om vort Held med Varme Himlen bede,
 Mig Deres Fødselsdag bør være kjær;
 Det, det er Ordens, det er Deres Held!
 Og hvad er skönt som dette; o jeg kunde
 Skændt jeg er Deres Ven, Dem snart misunde
 Jeg eied heller selv saa skøn en Siæl,

Og er det Lykke, man ei bliver glemt,
 Men nævnes af ufødde Fremtids Slægter,
 Med al den Roes, os Samtids Alvind nægter,
 O da er denne Lykke Dem bestemt!

Hun, i hvis Helligste De eene staaer,
 Som gav Dem at beherske vore Hjerter,
 Udbrede Beemods Lyst, og hulde Smerter,
 Har sagt det: Dennes Mindz ei forgaaer!
 Ublandet evig Fryd blev Deres Lod,
 Bortgav hun Held, som hun uddeeler Hæder,
 Hun købte Dem da af Dem selv for Glæder,
 Og aldrig hendes Tempel De forlod.

Henglide Deres Dage da i Lyst?
 Tit under Roser folde Slanger hvile,

Lit har og jeg seet Dydens Taare trille,
 Hørt uforstyldte. Suf fra ædle Bryst;
 Lit røver fremmed Ondskab Dydens Held,
 Lit Skiebuen med barbarisk Haand forgifter
 Vort Hjertes Dyder som dets bedste Drifter,
 Og væbner sig med dem imod vor Siæl.
 Det har jeg seet; og det, det ængster mig,
 Er Dyden ikke Veit til varig Lykke?
 Er den da blot et Navn, en deilig Skrygge?
 O saae jeg Dem dog eengang lykkelig!
 Da kiændte jeg at Dyden havde Løn,
 Den skulde mig som før elskværdig være
 Dog det er den endnu, De mig kan lære
 At Dyden er, selv ubelønnet, skien.

O men for Dem mit cene Ønske er:
 Bliv engang lykkelig, som De fortjener,
 Og det i stemme alle deres Venner:
 Hvad kan man ønske Dem og Dyden meer?

P. Gierløvs Minde.

Klager Dydens fromme Sønner, klager!

I en ædel Broder mistet har,

Alle Pieriders Venner! klager!

At han Eder nærbeslægtet var;

Under Gierløvs Hænder Strængen talte,

Som hans Liv, hans Siæl var Harmonie;

Og hans sømme blide Epil afmalte

Umiskjændelig sig selv deri.

Endt det var, som Philomeles Klage,

Giød veemodig Glæde i vor Aand;

At men alle alle Glæders Dage,

Stedse maales os med farrig Haand.

Han er død! D elsker dog hverandre,

Afskeedstimen kommer snart og mørk,

Se den sidste Alme, der maae vandre

Venneles i Alderdommens Drif!

Held den Fromme, Døden huld bortkalder,

Blomstrende i Yndest og i Værd!

Paa hans Gravhøi mangan Taare falder,

Meer end stoltest Marmorminde værd.

Græde med os, hver som Gierlev kændte,

Hvo har kændt ham, hvem han ei var kær!

Ædel Medbyrd af enhver vi vente,

Hvem vor Smerte lærer først hans Værd.

O gid slige Brødre, slige Venner,

Evig dette Samfund pryde maae;

Og gid hver af os, som det fortæner,

Kiendes, mindes, elses, savnes saa.

De Elskendes Salighed.

(Efter Høitn.)

End er du ei til Himlen vendt tilbage,
 Du Paradisets reene Lyst;
 Dig kan endnu den Lyffelige smage,
 Der hviler ved et elsket Bryst.
 Til Paradiis forvandler Elskov Jorden,
 Den skaber Fryd i Sorgens Hiem,
 Forandrer med et Vink Naturens Orden,
 Og maaer Fryd i Drøner frem,
 Hver Fryd er mørk mod Glintet af dens Glæde,
 Dens Veemod selv er Salighed,
 Og tiærlent i sin Elstes Gavn at græde,
 Kan ingen Jubel lignes ved.
 Den Elskende her Himlens Forsmag nyder,
 Hans Hierte helliges dertil!

Thi Kiærlighed indvier det til Dyder!

Dens Flamme tænder Dydens Ild.

En Cæsars Magt han ingentid begiærte,

For ham er ingen Throne stor;

Han herste vil i sin Tilbedtes Hierte,

Det er for ham den heele Jord.

Ei Perus Guld, ei heele Verdens Skatte,

Kan lokke ham af hendes Arm,

Ei kan de ham det Dieblis erstatte,

Han ikke nød ved hendes Barm.

Han for et Bliks bortgav al Verdens Throner,

Blot for et Smil hver Rummer veeg,

Et kiærligt Kys med Verden ham forsoner,

Om end hans bedste Ven ham sveeg.

Naar hendes Arm sig kiærlig om ham slynger,

I Lyffens Favn han føler sig,

Al henrykt Hierte Verdens Lovsang synger,

Er viis og god og lyffelig.

Glad hjælper han enhver af Aarets Dage,

Hver bringer ham fornyet Lyst,

Glad seer han til fremfarne Tiid tilbage,
 Thi han den nød ved hendes Bryst.
 Med Livet selv end deres Fryd ei endes,
 Den giennem Graven følger dem;
 Hun bliver evig hans, han evig hendes,
 I Kjærligheds og Glæders Hiem.

M a d r i g a l.

(Efter Quinault.)

Før skal, saa svor du Chloë, Bølgen tage,
 Til Kildens første Bærd sit Løb tilbage,
 Før jeg ophøre skal at elske dig,
 See! Bølgerne ad fordums Bane vandre,
 O Chloë! de ei deres Løb forandre,
 Og du! du har forandret dig.

Til
Henriette Rosenstands
Pleiedøttre.

Græder Jettas elskte Piger! græder!
Strøer med Blomster vor Venindes Grav!
Hvo kan dadle, eller trøste Eder?
Alt I græde ved en Moders Grav.
Vilde dog saakaldet Moder standse,
See, hvor Moderømhed lønnes her!
See af disse Taarer, disse Krandsse,
Sine glemte Pligters høie Værd.

Dog lad dem kun flane hen blandt Daarer,
Glemme sig, og Hiem, og Børn, og Mand,
Men er disse Blomster, disse Taarer
Alt, hvad Døttre Jetta offre kan?

Blomster visne, skøndt dem Taarer værde,
 Hastig, hastig, Taaren tørres hen;
 Selv J holde eengang op at græde!
 Skal vor Jettas Minde da døe hen?
 Nei! naar ingen Taare mere flyder,
 Naar hver Blomst til Støv hensmulret er,
 Da lad Eders Wandel, Eders Dyder,
 Herlig vidne om den Siældnes Værd.

Som med Solens Lys sig Maanen klæder,
 Naar sin Bane Solen fuldbragt har,
 Verden finde undrende hos Eder
 Gienstik af hver Dyd, som Jettas var.
 Gaaer den Vej, som hendes Fodspor lærte,
 Som hun leded hver med Moderhaand!
 Mindes hendes mageløse Hierte,
 Hendes fordomfrie og lyse Aand!
 Som den sande Dyd hun var besteden,
 Unfsom, om, milddømmende som den,
 Og som Evas første Smil i Eden,
 Til sin Adam, hendes Siæl var reen,

Stor var hun i Emertens sidste Dage,
 Modtog Sorgens Kalk med Taalmods Aand,
 Som man seer et kærsligt Barn modtage
 Bitter Lægedom af Faders Haand.

Dg som Solen fra sin Himmel smiler,
 Med til hver en Fryd, den kalder frem,
 Dg med stadigt Skridt ustandset iiler,
 At forege og forskjønne dem;

Saa var Jettas Vandring giennem Livet,
 Arme Piger! at I føle det,

Eder Jetta var til Moder givet!

Stort er Eders Tab! begræder det!

O! det føler hver, som nød den Hæder,

Han den Ædle var bekendt og kær!

Mange, mange sørge tungt med Eder,

O hvis Sorg et Hædersminde er.

Jettas Ven! hvis mandig stærke Hierte,

Ved Religion og Dyder fast,

Stod urokket ved al anden Emerte;

Men som sank, da Jettas Hierte brast,

O du føler det ; thi hendes Hierte
Manded', slog, og fælte kun for dig,
Uden Lige er din tunge Smerte,
Uden Lige var du lykkelig,
Jettas Børn ! vor heede Smerte lære
Eder Dydens mageløse Værd,
Ingen, ingen saa skal savnet være,
Der ei ædel, som vor Jetta er.
Det er Dydens bedste Løn paa Jorden,
Hist en større Løn den tildeelt er;
Ogsaa den er nu vor Jettas vorden,
Bliver den, og Eders Jetta værd!

Til en kjær Venindes Fødselsdag.

Utter gleed et Aar af Deres Dage,
Af ei huldt, og skönt, som Deres Siæl;
Tit det mærkedes ved bitter Klage
Over røvet eller nægtet Held.
Deres Dyder lønnedes med Smerte,
Deres Omhed bar Dem Sorg og Frygt,
Af end martres Deres hulde Hierte
Af en Mages Savn, en Moders Frygt;
Men vær trøstig, ædlest Veninde!
Om end Lynet hænger over Dem,
Thi dets Straaler rammer ei i Blinde;
Men retfærdig Wiisdom styrer dem.
Dydens Fader i det Høie skønner,
Elsker, signer, hvo der ligner ham,
O! vær trøstig, han som Dyden lønner,
Deres Værd og Deres Guf fornem.

Held skal vende smilende tilbage,
 Manden liig til kærslig Hustrues Favn;
 Hvad er skönt, som Gienforeenings Dage,
 Efter smerteligt langvarigt Savn?
 Dobbelt tryller Glæden efter Kummer,
 Kær, som Soelsmiil efter Storm og Slud,
 Kær og tryg, liig Vandringsmandens Slummer,
 Naar af Dagens Last han hviler ud.

O Veninde! over mange Dage,
 Mange glade Dage seer jeg hen,
 Da hver svunden Sorg De skal fremdrage,
 Henrykt takke Godheds Gud for den. — —
 Deres Fryd og Held mig skal forsone,
 Med vor Jord og heele dens Besvær;
 Evig Deres Lykke — ædle Kone! —
 Dette Hiertes første Puske er!
 Lit vi da skal kalde os tilbage,
 Kært, som Mindet om bortdraget Ven,
 Vort ældgamle Venkabs Foraarsdage,
 Nyde hver dets skyldfrie Fryd igien.

O vær trøstig æbleste Veninde!
 Misliænd ikke Deres eget Værd,
 Vore Kaar uddeeles ei i Blinde,
 Etøvet's Dyder lønnes ogsaa her.

Til G. F a y e.

Vor Lod er Summer; ingen Bøn bevæger
 Den strænge Parce at formilde den;
 Dog rækker hun os stundum Glædens Bæger,
 Det vil vi nyde og udtømme Ven!
 Og henrykt himmelsk glad vil jeg modtage
 Hvert Blik, hvert Smil, som Laura skænker mig
 Ei grubble paa, om denne Fryd er Plage,
 Om denne Lykke gier ulykkelig!
 Og Glædens Skaal'er vil jeg først see tomme,
 Før jeg og mine Venner skilles ad;
 Og kommer Sorgen siden, lad den komme,
 Saa var jeg dog, den Stund jeg kunde, glad.

F a a r e n e .

(Efter Mad. Deshoulières)

Ukyldige og muntre Faar!

Hvor lykkelige ere Eders Aar,

I græsse i vor Eng for selskabt Kummer frie ;

Saasnart I elske, elkes I.

Ei drømte Savn afsvinge Taare,

Ei spildte Musser Eder saare,

Selv Kiærlighed i Eders sorgfrie Bryst

Aldlyder huld Naturens Røst.

Dens Glæder nyde I, men kiænde ei dens Plage,

Og Hovmod, Ufredlyst, Bedrag og Gierrighed,

Af! — som saa grumt forgifte vore Dage,

Blandt Eder ikke finde Sted.

Vel sandt, at vi Fornuften have,

Som Eder — siger Hovmod — nægtet er,

Misunder os ei denne Skæbnens Gave,
Ei stor er denne Fordeels Værd.

Hovmodige Fornuft, hvoraf man praler saa,
Et uselt Forsvar er mod Lidenfhabers Vælde,
Lidt Viin forvirrer den, et Barn den tit kan fælde,
Alt hvad den Stolte kan formaae,
Er blot det Bryst at sønderlide,
Som daarligt sætter Liid derpaa;
Den stræng og frøbelig vil alt bestride,
Men aldrig man den seire saae.

Bevogtede af Eders Hunde,
Er I langt tryggere for Hovdyrs Oversald,
End vi, som denne Uting værge skal,
For vore Sandfers Vold os vide kunde;
Var det ei bedre at hendrage
Ufiænde, blide, ørkesløse Dage,
End uden Eindsroe være fornem, riig,
Besidde Bid og Yndigheder?
O disse drømte Herligheder,
Hvoraf man saa hovmoder sig,

Er mindre værd end Eders sorgfrie Dage.

Af dem fra Last til Last vi styrtes ned ;

De vore Hjerter grusomt nage ;

Vi dem vil give Evighed ,

Vi Daarer , som os ei besinde ,

At vi og de skal som en Drøm forsvinde.

Paa denne vide Verden intet er ,

Hvorpaa man trygt og fast kan bygge ,

Den blinde Skæbne styrer Alting her ,

Alt efter eget underlige Lykke.

Vor heele Kunst , vor Klogskab , vor Forstand ,

Ei selv dens mindste Stød afbøde kan.

O græsser frit , I sorgfrie Faar !

Paastjønner Eders gyldne Aar ,

Trods det bedragelige Skin er I ,

Som lykkeligere , saa fligere , end vi.

Til et ungt Ægtepar.

Falsk og frygtig er al Jordens Glæde,
 Winterdagens korte Svølskin liig,
 Naar du tryk paa Roser troer at træde,
 Bryde Torne frem, og saare dig.
 Lykken er en Hofmand; naar den smiler,
 Mener den det sikkert ondt med dig,
 Og hvori dens Favn sit Hoved hviler,
 Er det første Offer for dens Eviig.
 Nækker Æren dig sit Honningbæger,
 O da tøm ikke, smag det kun,
 Første Nip deraf som Nectar qvæger,
 Men der ligger Galde paa dets Bund.
 Rosenkrandses Venstreb for dig træder,
 Faver, ung, og blid, som Vaarens Gud,
 Under hvert hans Fied fremblomstre Glæder,
 — Skade, Blomster gaar saa hastig ud —

Kun, hvo Himlen gav en huld Veninde,
 Han har Fryd i hendes sømme Favn,
 Han kan trodse Lykkens Hvirvelvinde,
 Tryk i denne sikre glade Havn.

Daarers Bifald, Ondskab's Daddel svinde,
 Vintersneen liig for Solens Magt,

O! han seer, han hører sin Veninde,
 Hvor kan han paa hine give Agt?

Aldrig hendes Venstab ham undfalder,
 Tiden styrker det med kjærlig Haand,

Og hvert elsket Barn, de farne, falder
 Dobbelt Glæde frem i begges Aand.

Eene Dyd kan nyde disse Glæder,
 Denne Lykke Daaren er for reen.

Dyrebare! den blev skænket Eder!
 Eier, nyder, og paaftjønner den.

Den attende December.1 7 8 9.

Atter, atter kommer du tilbage,
Dag, paa hvilken jeg til Sorg blev fød,
Helligholder Eders Fødselsdage,
I hvem Livets Kalk er blid og sød,
Men for mig var Malurt paa dens Bredde,
Da min Læbe rørte den, jeg græd,
Og saa skal jeg evig, evig græde,
Ehi til Bunden er den fyldt dermed.
Skulde jeg da dig med Sang modtage,
Som den beedste Kalk mig rækket har!
Nei, som du, var alle mine Dage,
Et Decemberdøgn mig Livet var;
Kort og skummel var dets Morgenrøde,
Svagt og mat dets fjerne Middagsmiil,

Sorte Uveirsfyer tit det brøde,
 Fæle Aften kom med grusom Jil!
 Ingen Etierne venligt Lys mig sender,
 Hulde Maane smiler ikke meer,
 Held mig, at dog Natten engang ender,
 Winterdagens leede Nædseler.

Mørke stille Nat! du mig modtage!
 Snart jeg slumre i din trygge Favn,
 Ingen, ingen ved min Urne flage,
 Døe med mig, mit Minde og mit Navn!

Til
et landligt Ægtepar.

Den lyffelige, hvem den blide Himmel,
Med Yndest, Dagens Lys at helse saae,
Ham skænkte den langt, langt fra Stæders Brimmel,
En stille Hytte i affides Bræne,
Da tidlig rørte den hans Dienlaage,
At intet Koglerie ham blænde kan,
At Lyffens Gøglelys, og Høiheds Taage,
Forvirre ei granseende Forstand;
Veldædig lukke den sit Yndlings Dre,
For Guldets Lyd, Eyrenes Vres Sang,
Men Dydens Stemme gav den ham at høre;
At ofte vælges den af hines Klang!

Hans Kald det blev at elske milde Dyder,
 Og Lyk og Lykke frem med Faderhaand;
 Og syvfold vender hver en Fryd, han gyder,
 Tilbage til hans egen ædle Land,
 Til sidst den ham en Huldgudinde bringer,
 Som om endnu hans Lykke ringe var,
 Og snart en Kreds af Engle dem omringer,
 Og slynge Rosenbaand om glade Par.

Du seer, o Ven! af hvem min Musa lærte
 De Træk, hvormed den skildrer Lykken her;
 Du veed, hvor reen en Fryd det er mit Hierte,
 At du den sande Lykkelige er.

O meget skænkte dig den blide Himmel,
 Dog er end ei dens rige Væger tømt:
 Du til din Boelig, langt fra Stæders Brimmel,
 En Mage bringer, som dig elsker om;
 Kun det, som vise Oldtid os bebuder,
 De skønne Genier med Rosenbaand,
 De blide Hymener og Elskovsguder,
 Der danser rundt om Parret Haand i Haand,

Dem savner du endnu, men Tiden iler,
 Den eene savnte Fryd at bringe dig! —
 Naar sprøde Glut paa Moderarmen smiler,
 Da, da er du tilfulde lykkelig.

S u f .

Lyksalig den, der langt fra Mennesker,
 Sit skjulte Liv i eensom Vraae hendirger,
 Der ingen Ven med sine Griller plager,
 Der ingen elsker, og er ingen fiær.
 Hver Hjertets Drift kun skabtes til vor Smerte;
 Sit eget Græskar her hver Jonas har,
 Snart Venskab, og snart Kærlighed det var,
 Og eene til vor Marter fik vi Hjerte.

P. H. Aagaards Minde.

Ostendent hunc terris tantum fata, neque ultra
Esse sinent.

For hvem er denne Klage, som gienlyder
Fra Høiheds Borg og Kingheds mørke Braa?
Hvo er den tabte Værdige, der nyder
Den stældne Hæder, at beklages saa?
See! hvor utrøstelig hist Svada græder!
Hvis Tab begræder hun saa moderlig?
Hvo var han, at den unge Frihed spreder
De sønderrevne Brandse paa hans Liig?
See Armod vride haabløs sine Hænder,
Hør Undertryktes trøstesløse Skrig!
Af disses Smerte jeg vort Tab erklænder.
Vor Aagaard! — havde de en Ven, som dig? —
Ei var det usel Guldthørst, der udvalgte
Den Bane, den med Kæmpestridt du gik,

Fortrængtes Gul, og Ufles Nød dig kaldte,
 I dig en ædel Talsmand begge fik,
 For dem dit Hierte, som din Haand, var aaben,
 Og uden Trøst gik ingen bort fra dig!
 Til deres Forsvar vied du de Baaben,
 Hvormed Athene havde rustet dig.
 Alt hvad du vidste, foretog, og tænkte,
 Blot dine Brødres Lykke helligt var,
 Hvad Lykke og Natur dig gavmild skænkte,
 Dit Pund, din Gliid, dit Liv dem helligt var.

Alt fremkeeg Ondskab dristig af sin Hule,
 Vor Demosthen nedlagte Lovens Sværd,
 Da greb du det, og tvang den, sig at skule,
 Og at erkende dig dit Mynster værd.

Du liig Carthagos Helt, ved elsket Minde,
 Svær Trældom, Vold, og Uret evig Krig!
 Held dig! du saae den gode Sag at vinde;
 Den Fryd du tog i Graven ned med dig.

O blev du da kun viist os til vor Smerte,
 Forgæves var det skienne trygge Haab,

Som Vennekab, Fædreland, og Musen nægte!

Forgiæves af! som vore Klageraab —

Dog — skøndt du midt af Banen blev bortrevet
Til alle Godes smertelige Savn,
Du for din egen Hæder nok har levet,
Og aldrig, aldrig døer dit elskte Navn!

Naar skienksom Fremtid hine Ædle nævner,
Som kæmped for frigivne Bondes Held,
Da skal de nævne dig, de Ædles Hævner,
De Godes Haab, vort Fædrelands Marcel.

Og som du nys sprang modig frem at stride,
Ved Siden af din lumst angrebne Ven,
Saa skal du stedse nævne ved hans Side,
Som den, hos hvem man fandt hans Aand igien,
Og bedre Digtære dig skulle sætte,
Et Minde, dine Dyder mere værd,
Saa denne Noes skal aldrig nægtes dette:
At Sandhed skrev hvert Ord, som findes her.

Udtrykt af H. C. Orlow.

— — — — —

K r a n d s e n.

(Efter Prior.)

Af Vaarens faure Blomsterhær,
 De skønneste, jeg kunde finde,
 Violer, Roser, Lilier,
 Jeg sankede til min Veninde.

En Krands til Ære for sin Ven,
 Sig Laura af min Gave binder,
 Men nær ved hendes skønne Kinder,
 Hvert Blomsters Skønhed falmeth hen.

Den heele Dag hun gif dermed,
 Den smme, iegode Pige.
 De blomstred', hørtes mangel sige,
 Da bedre end i eget Bed,

Mod Aften hun sin Krands astog,
 Og visne var de Blomster alle,
 Bedrøvet lod hun Krandsen falde,
 Og Diet ned til Jorden slog.

O! hulde Die talte da,
 Saa sødt, som aldrig Muser kunde,
 Da ned af hviden Kind derfra
 De stærke Taarestømme runde.

Jeg saae dem, men anstilled' mig,
 Som jeg ei vidste Grund at finde,
 Og spurgte ømt: hvad fattes dig?
 Og hvorfor græder min Veninde!

Til Krandsen hun da viste hen,
 Med taareblandet Smil, og sagde,
 O see! hvor stor Forandring, Ven,
 Saa stakket stakket Tid frembragde.

O Ven! som Blomsterne er vi,
 Vor Tid, vor Skæbne er den samme,
 Om Morgen vi favre bramme,
 Om Aftenen er alt forbi.

I Morges' Stella smilte, sang,
 Af tusind Ynglinger tilbedet,
 Før Aften Dødningskloffen, klang,
 Min Taare hendes Læg har vædet.

Som Stella, der i Dag er død,
 I Morgen kan din Laura være!
 O! Ven! o dig dit Hierte lære,
 Hvorfor din Lauras Taare flød.

Afskæed til J. Rein

kaldet til Sognepræst i Caudocheno.

Du — min Rein! bortrives af mit Favn!
 Snart har jeg ingen, ingen Ven tilbage;
 Dog — flaged' jeg ved hvert af mine Savn,
 Mit heele Liv blev en langvarig Klage.
 Nei heller, heller glædes jeg med dig,
 At Skæbnens Himmel eengang dog opflarer,
 At eengang dog du bliver lykkelig!

"En herlig Lykke! nogen her mig svarer,
 "Til halvbarbarisk Folk blandt Nordens Snee,
 "J alle Pieriders Yndling stikke,
 "Du vil han det for Lykke skal ansee!
 "Saa lønnes Virgil og Glaccus ikke."

At disses Lykke altid siælden var,
 Fra Orpheus af, og indtil Charis Walter,

Misfiendelse og Avind været har,
 Hvad meest blev offret paa Geniets Alter.
 Det veed du, Nein! ei heller klager du,
 Selv ringe Kaar du næisom veed at nyde;
 Hvo kommer dine Dnster ei ihu?
 Og var det eene nok, til dig at fryde:
 Ei meer du skal i slavisk Torgemak,
 Af lumpne Tieners Gunst den Naade tigge,
 At lades ind, og spises af med Snak,
 Og trøstelige Ord, der holdes ikke.
 Ja! jeg i Tanken seer dig lykkelig,
 I dit saa fælt udskregne Caudocheno,
 Og næsten — næsten jeg misunder dig,
 Skjendt jeg ei troer med Crantor og med Zeno,
 At den, der vil fortjene Navn af viis,
 Saa glad og veltilfreds sig maae befinde,
 I Drens heede Bug trods Phalaris,
 Som Medor hos sin nye Herskerinde.

Hvad skulde til din Lykke mangle der?
 At du ei mellem Klipperne kan nyde,

Den Sværm af feedsomme Forlystelser,
 Som med saa viis en Omhue her du skædede?
 At ei en Giæfkehær omsværmes dig,
 Og dig med deres Venſkab vil bæere,
 Og troe, dermed de lønne værdelig
 En Arving til vor Viibes Aand, og Værelse?
 Siig, lokke dig de Kiævelier hid,
 Der nu Parnassets Hovedfrugter ere?
 Men! hvo, som vi, har nydt dets Blomstertiid,
 Kun ilde kan han sig med Tidſler nære!
 Og vore Skjønne . . . dog lad mig ei her
 Paa nye fornærmte Jordens Herſkerinder,
 Hvis Vid og Dyd ſaa ſand og ægte er,
 Som Roſerne paa deres Purpurfinder,
 Men knap du ſavner dem, hvor Lina er;
 Nei! hvis herved et Længſelsfuld du ſender,
 Det er for os, ſom have dig ſaa kjær,
 Hvem du af længe prøvet Venſkab kiænder.
 Snart Vennesavnet ſelv dog ſvinder der,
 Du har dit Hiertes elſkede Veninde,

Hun dobbelt dig hver Dag vil blive kjær;
 Og dobbelt Lykke i din Minhed finde;
 Af ingen Club til Flane viet ind,
 Usmittet af saakaldte Modens Eader,
 O Ven! med ømt og troefast Vennesind,
 Hun deele vil din Sorg, og dine Glæder.
 Og naar engang til lunge Dages Løn
 Med Faderfryd dig Himlen vil velsigne,
 Naar Lina skænker dig en elsket Søn,
 Du seer ham vore frem, og dig at ligne,
 At arve mod hver nedrig Last dit Had,
 Din Gld for Venskab, Dyd, og Norges Ære,
 Da skal du i dit Gaudicheno glad,
 Og lykkelig trods nogen Fyrste være.

O Ven! det skee! du vorde lykkelig!
 Din Ven skal høre det, og sig skal fryde;
 Den Fryd, som Venners Lykke skænker mig,
 Er Alt, hvad Skæbnen under mig at nyde.

Anacreons Gravskrift.

(Efter Anthologien.)

Alle Glæder dig til Herker faare,
Du som Emerdias saa trofast var,
Musers Yndling, som med Længsels Taare
For Bathyl tit Vinen blandet har.
Selv i Dødens Rige Kilden flyde,
Med Udødeliges Drik for dig!
Dig hver elsket Vaarblomst seig frembryde,
Og dugperlet Myrthus fransse dig!
Hos Proserpina i Dans du slynge
Om din Euripyle færlig Haand!
Ogsaa der du Glædens Sange synge,
Lige dem, som her henrev vor Aand.

For en Ven
til
en ædel Piges Fødselsdag.

Er det den sande Lykke her paa Jorden,
At skabe milde Glæder rundt om sig,
Veninde! din den skønne Lod er vorden,
Og syvfold du i Dag er lykkelig;
Thi skøndt imellem alle dine Dage,
Ei een svandt ubrugt, uvelsignet hen,
Med syvfold Fryd vi dog den Dag modtage,
Da du blev skænket os af Himmelen.
Med frydfuld Stolthed hver af Dine nyder
Det skønne Syn af mageløse Værd,
Og dvæler ved enhver af Dine Dyder,
Og føler henrykt, at han er dig kjær.

Og jeg, Veninde! jeg som tidlig lærte
Dit fulde Værd, som tidlig blev din Ven,

O tænk, hvad Fryd det var for dette Hierte,
 Hvergang dets første Hæitid kom igien!
 Ja! vil end Skæbnen mig engang bortrive,
 Langt fra hver Ungdoms Ven, og langt fra dig,
 En Glædesfest skal dog din Dag mig blive,
 Maaskee den eeneste, der er for mig!
 Glad skal jeg da gienkalde mig dit Minde,
 Hvor ædel, from, og huld og god du var,
 Gienkalde mig, at du var min Veninde,
 Og føle: du er stedse, hvad du var.
 Og høit skal da min heede Bøn opstige,
 For din Lyksalighed til Dydens Ven,
 Og dine Dyder, iegode Pige,
 Mig være Borgen, han bønholder den.

O bliver du engang saa lykkelig,
 Du end ei har det mindste at begiære,
 Da tænk, at Himlen dig ei skænkte mere,
 End du var værd, og end jeg ønskede dig.

J. C. Bernhoffs Minde.

Dg du, min Bernhoff! du ei heller meer,
 Nys iilte jeg saa freidig giennem Livet,
 Af ædle Venners muntre Kreds omgivet,
 Dg kun eet Glimt, og jeg mig eene seer.

Grum saarer Skæbnen Stød i Stød det Bryst,
 Hvis sidste Saar end utillukte bløde,
 Hvor jeg seer hen, mig mines Grave møde,
 Jeg finder Kummer, hvor jeg søger Trøst.

Naar Skæbnen ynksom kalder den herfra,
 Der vaandes under kummerfulde Dage,
 Hvem Morgenrøden vækker kun til Klage,
 O! ei er det hans Ven, der klager da!

Men du! ei gunstig Lykken til dig saae,
 Hun sine Gaver eene den tildeler,
 Der smiggrende for hendes Alter knæler,
 Paa Qvindeviis Gudinden vindes maae.

Men hendes Günst var Qvindegunst for dig,
 Du begges heele Intet viis erkiændte,
 For begges Yndest intet Suk du sendte,
 Og ingen Klage astvang begges Eviig.

Bed ædel Nøisomhed du sandt dig riig,
 Den gav dig Evne Brødres Hielp at være,
 I disses Venskab satte du din Ære,
 Og dette Held var nok, var Alt for dig.

Og aldrig skal du tabe denne Løn,
 Din Grav skal mangen Ven, med sølvgraae Iøse,
 Og disse Ord til yngre Broder vise,
 Han var min Ven, og ægte Norges Søn.

S a p h o s F r a g m e n t.

(Oversat.)

Som Zeus lyksalig er den Mand,
Der ved din Side sidde kan,
Og see dit hulde Smil, og høre,
Din Tryllerøst med henrykt Dre.

 Af dette Smil! den Tryllerøst,
Beruser, daarer dette Bryst,
Igiennem alle Aarer flammer
En ukændt Lue, Læben stammer,
Naar jeg dig hører, skimter, seer,
Jeg aander, sandser neppe meer,
Jeg gyser, bæver, blusser, blegner,
Og halvdød for din Fod nedsegner.

Til Thalias Carolina.

(I en Samling Poesier.)

Du her ei Evald, ei vor Wiibe finder,
Da du bortveeg for nedrig Alvinds Eviig,
Med Gratierne alle Sanggudinder
Forbittrede vortiilte efter dig.

Ein Evald tog Camenen strax tilbage,
Snart kaldtes Wiibe bort af Gratien,
O! vort Parnassæs korte Sommerdage,
Med dig, o Caroline! svunde hen.

Forgiæves! o forgiæves lytter du
Her efter fordums Tryllemelodier,
Af eene vi Smaaefugle quiddre nu
I Musers Lund, og Philomele tier,
Dog quiddre vi saa godt, vi have lært,
At tækkes Musers yndigste Veninde,
O! er vort Qvad end ei dit Bisald værdt,
Vor gode Willie dog din Yndest vinde.

Efter
En Forestilling af Grevinde Almaviva.

Veninde! paa Parnas en hæstig Trætte
Nys mellem begge Scenens Muser var,
Den var om dig; tro vil jeg den berette;
Du veed jeg overalt Espioner har,
For hendes beste, ypperste Præstinde,
En Laurbærfrands hver af dem bundet har,
Da pludselig de begge sig besinde,
At begge Krandsse een bestemte var.
Der vilde længe ingen af dem vige,
Gudinder ere Damer, som man veed,
Og denne deres Trætte, sandt at sige,
Hver Dommer kommet var -i Knibe med.
Omsider eentes begge, at de vilde
Dig overlade Valget mellem sig,
Men studsende de saae, de kom for silde;
Alt havde Gratierne frandsset dig.

Bed Fredrik Sneedorffs Død.

Han var saa god, som han var viis og lærd!
 Saa ved din Faders Grav led alles, alles Klage,
 Vi ved din tomme Gravhøi den gientage,
 O Ven! den Noes var du ei mindre værd.

Glad Musers yngre Søn med dig gif Haand i Haand
 Med Lyst han agted paa, hvad du ham lærte,
 Din iegode Blidhed vandt hans Hierte,
 I det din Lærdom dannede hans Aand.

Og hvo blandt Landets sande Hædersmænd,
 Hvis allermindste Yndest alt er Hæder,
 Hvo agted dig ei høit, var ei din Ven?
 Held den, en Rothe; den, en Suhm begræder.

O tør min Graad med disses blande sig?
 Som disses den dig ei kan hædre,
 Dit Værd de fiænde, og bedømme bedre,
 Men meer end jeg, de ikke elske dig.

For en Ven med en Rose

til

Mad. M. C. Biørn.

En bedre Digter os fortalte, *)

At mellem alle Blomster du

Dig til din Yndling Rosen valgte,

Da den er huld, og skøn som du,

Og Lige altid søger Lige.

Men hvis, som vi, han kændte dig,

En bedre Grund han kunde sige,

*) Vor Tode, som nselia i et Vers, der maaskee er den smukkeste Compliment, vi eie paa dansk, til Mad. B; som tilkændte Rosen Skjønhedens pris, havde sagt:

O! du behøver ei at sige,

Du har den smukkeste blandt Blomster kjær,

Vi veed jo: Lige elsker Lige.

Hvi Rosen er dig kjær, og llig.
Ei er dens Skønhed al dens Værd;
Ei blot vort Nie den behager,
Ved indre Fortrin den indtager,
Derved din Gænst den værdig er!
Thi selv du føle maae i Løn,
Dit Hjerte, og din Aand Veninde!
Dig alle Hjertes maatte vinde,
Var du endog langt mindre skøn.
Den første mellem dine Dage,
Huld denne Rose du modtage,
O gid du vilde ynde den,
Fordi den sendes af en Ven.

Bion's Klagesang over Adonis.

For Adonis er min Klage;

Den deilige Adonis er ei meer.

Elkovsguderne gientage,

At Adonis er ei meer!

Utværdige, uværdige Cythere,

Hvil ei paa Purpurleiet mere,

Vaag op, og flag, og hyl, og slaae det skønnue Bryst,

Adonis er ei meer! din Elskede, din Lyst!

For Adonis er min Klage,

Alle Elkovsguder klage,

At Adonis er ei meer.

Paa Bierget, hvor han dristig gik at jage,

Han af et grusomt Rovdyr myrdet er.

End synes han sin Ande svagt at drage,

Af! men over hvide Hud,
 Fuser sorte Blodstrøm ud;
 Stivt og brustent er hans Die,
 Nosen paa hans Læber dæer,
 Guder! Guder i det Høie!
 Kyssset, selve Kyssset dæer.
 End ved det Dione hænger;
 Skøndt han aander ikke længer,
 Elsker hun hans Kys endnu . .
 Af! Adonis, af men du
 Ei Diones Kys fornemmer,
 Af Adonis! af for dig,
 Hver en Elskovsgud med mig,
 Høie Klagesang istemmer:

Stort og rædsomt er dit Saar;

Større Cypris Hjertesaar!

Dine Mynder, dine Evende,
 Jamre høit omkring dit Liig!
 Nympherne begræde dig!
 Alle sørge svagt mod Hende.

Gjennem Skov, og gjennem Lund,
 Trøstløs omvanker hun,
 Vildt udslaget flaggret Haaret,
 Nægen er den skønne God,
 Lierne vædes af dens Blod,
 Selv hun føler ei til Saaret.
 Med trøstesløse, skarpe Skrig,
 Sin Ven, sin Elskede, sin Mage,
 Hun fordrer jamrende tilbage.
 Forgæves! over folde Liig,
 Ustandset sorte Blodstrøm rinder;
 O! Ulyksaligste iblandt Gudinder!
 Høit jamre Elskovsguderne med dig.
 Skal alt da tabt med din Adonis være;
 Al! ei er du den skønne Cypris mere,
 Din Skønhed døde med din Ven!
 Bierg, og Skov Diones Skrig gientage,
 Lundene istemme hendes Klage,
 Kilderne begræde Cypris Ven,
 Blomsterne af Kummer visne hen;

Over alles, lyder hendes Klage:

Adonis! af Adonis er ei mere!

Fierne Gienlyd jamrende gientage:

Af Adonis er ei meer!

Hvo sørger ei med Kærligheds Gudinde;

Da over døde Elfers Liig

Hun saae hans Purpurblod at rinde,

Med smertelige Jammerfriig

Mod ham hun rakte sine Arme,

Og raabte: bliv Adonis! bliv du Arme!

End eengang, sidste Gang med kærlig Arm

Dig din Dione trykke til sin Barm,

Hæfte sine Læber fast til dine!

Vaag op Adonis! hør din Crycine!

Et Kys, et kærlent Kys jeg kræver kun!

Lad det til Afskæed dvæle paa min Mund,

Eet Kys, som Kærlighed det giver,

At jeg i sidste Favnetag,

Inddrukke maae dit sidste Aandedrag!

At, da du mig for evig røvet bliver,

Jeg der indaande kan din heele Kiærlighed,
 Kan giemme det i min Adonis Sted,

Adonis! af du flyer, du flyer din Elskerinde,
 Du flygter til Cocyti Strand,
 Til Ekyggers grusomme Tyran.

Jeg Arme lever! o jeg er Gudinde,
 Wee! Wee! jeg er uædelig!

Af! jeg kan ikke følge dig!

Du, Persephonia! modtage

Min Ven, min Elskede, min Mage!

Af langt er du i Vælde over mig;

Al Jordens Herlighed maae hylde dig,

Ufigelig er jeg ulykkelig!

Evindelige Smærter mig fortære;

Adonis! min Adonis er ei meer!

Af du er død, min Elskede! min Ven!

Min Elskovs Lykke som en Drøm svandt hen,

Du er Enke, o Cythere!

Og faderløse Elskovsguder ere!

Din Cestus selv med ham du mistet har,

Dog uden ham hvad Gavn din Cestus var?
 Ubesindige! hvi skulde du dig vove,
 Mod vilde Rovdyr i de grumme Skove,
 Mon det for dig, du Yndesfulde, var?

Saa led Diones høie Klage;

Elfskovsguderne gjentage:

Vee! vee dig, Cypria! Adonis er ei meer!
 Din skønnue elskede Adonis er ei meer!

Strømmeviis Gudindens Taarer flyde,
 Strømmeviis, som hendes Elfers Blod,
 Af hendes Taarer Lilier frembryde,
 Og Roser af Adonis Blod.

For Adonis er min Klage,

- Den deilige Adonis er ei meer.

Du ei i Skovenē gieufordre nu din Mage,
 O Aphrodite! her hans Baal du seer.
 Du seer ham paa dit eget Leie hvile!
 O! hvor han end er skøn, som død!
 Saa skøn, som hvilde han i Søvnens Ekid,
 Cypria! til din Elskede du iile!

Smyk! o smyk det kære Liig
 Med dyrebare Purpurklæder,
 Minderne om fordums Glæder,
 Af som evig svandt for dig!

Med Blomsterkrandsen du det pryde,
 Hvis ei hver Blomst med ham henvistnet er.
 Med Myrrha du det overgyde,
 Du ei behøver Myrrha meer.
 Hist hviler han paa skønne Purpurklæder,
 Omkring ham Elskovguders Skare græder,
 Og paa hans Liig, de offere favre Haar.

Hist een sit Kogger under Joden træder,
 En anden Buen senderslaaer,
 En brækker Pilene, i Guldkar bringer
 En fjerde Kildevand at toe Adonis Saar,
 En kiser det med sine Vinger,
 Men har ei Kraft at see derhen;
 Men alle jamre for Cytheres Ven!
 Mod Døren udslog Hymen Fakkelen,
 Sin Blomsterkrands han sønderbryder,

Ei meer til Fryd hans Hymenæus lyder,

Men Graad og Sukke quæle den.

Chariterne begræde Myrrhas Søn!

Af han er død, som var saa huld, saa skøn!

Saa, høiere end Cypris selv, de klage;

Selv Parcerne begræde hendes Ven,

Med Sang de falde ham fra Gravens Land tilbage,

Men af! han hørte ikke deres Klage,

Ei giver Persephone ham igien.

Græd ei, o Cypris! mere for din Ven!

Hold eengang inde med din Klage,

Naar Aaret bringer os hans Fæst tilbage,

For ham med dig vi jamre skal igien.

Afskeed til mit Fristed.

I 7 9 5.

Farvel! Farvel! Tak for hver Glimt af Glæde,
 Saa sjældent det end var, jeg hos dig nød!
 Men dobbelt Tak, fordi du lod mig græde,
 Useet, uspottet i dit trygge Skød.
 Maaskee, jeg aldrig, aldrig seer dig mere.
 Af idel Tak mit Liv en Kærde er,
 Men evigt helligt skal det Fristed være,
 Jeg fandt i Livets værste Dage her!

Suk ved min Faders Grav.

Fader! lad mig konne dig ihu,
 Mindes, lære, arve dine Dyder,
 At naar Døden Timeglasset bryder,
 Jeg da kan henstumre blidt som du.

Til
min ældste Ven, J. Kierulfs
Bryllup.

Min Ven! som næsten i min Barndoms Dage,
Mit rakte broderkærlig Haand,
Veileded troe mit Hjerte og min Aand,
Og mig fra mangen Afgrund drog tilbage,
Hvis Venfæb var, og er, og skal for stedse være,
Min Væns Lyst og Held, min Vandrings Væge;
O kald dig i din Fryd ved elsket Piges Bryst,
Hensarne mørke Dages Frygt tilbage,
— At mindes fordums kummerfulde Dage,
Forsøder bedre Tiders Lyst —
Da vi med ængstligt Blik ud over Livet saae,
Der låg et rædsomt Hav for vore Pine laae,

Hvor Farer truede, hvorhen vi Synet vendte,
 Hvor ei vor Reises Maal, og ingen Havn vi fiændte,
 — O Held dig, Ven! nu i din Elstes Favn,
 Du fundet har den ønskte trygge Havn,
 Der kan du hver udstanden Storm forvinde,
 Og skulde Uveir drage op paa nye,
 Did kan du tryk om Hielp og Tilflugt tye,
 Og freidig Kraft til Fremtids Vandring finde,
 At iile Sturlesonners Bane frem,
 Og naae Udødeligheds Havn med dem.
 Og jeg min Ven! naar Sorger mig nedtrykke,
 Naar dybt jeg savner, hvad vel evig nægtes mig,
 O Held mig da, at jeg kan tye til dig,
 Og glemme Savn og Sorger ved din Lykke.

Og du, hans Lotte! gode, skønne, hulde!
 En Rosenknop jeg saae fremspire huld og skøn,
 Mindst troede jeg, det var min bedste Ven til Løn,
 At den saa skøn og huld fremspire skulde;
 Stadfæst ham nu, den reene, æmme
 Trofaste Ægtekiærlighed,

Den Fryd, en kiærlig Mand og Fader lønnes med,
 Bort gamle Ideal for sand Lyksalighed,
 Er meer end Ideal og Digterdrømme!
 Det vil du, gode Pige! du vil finde
 Din Lykke i at see ham lykkelig,
 Og vide, han er blevet det ved dig!
 Og vær da og hans ældste Vens Veninde!

O nyder, nyder, dyrebare Venner!

— For at indfatte Alt i eet —

Saa reent et Held, som Dyd og Kiærlighed fortjener,
 Og som jeg ønsker Eder det.

M i r a .

(Efter Waller.)

Om Aftenen blev Adam skabt,
 Et rax stirred hans henrykte Die,
 I frydefuld Beundring tabt,
 Paa Stierne, der funkled i det Høie,
 Snart Edens korte Nat forsvandt,
 Da skien frembrød den unge Morgenrøde,
 Nu Nattens Døttre flygted', blegned', døde,
 Dagmoders Tryllesmiil hans Hierte vandt;
 Men straalende i herlig Majestæt,
 Han Dagens stolte Hersker seer fremstige,
 Glax glemmer Adam alt, hvad han har seet,
 Tilbedende den Uforlignelige.

O Mira! kan du forekaste mig,
 Jeg før for andre Skionne brændte,
 Jeg da som Adam intet større kiændte;
 Nu først jeg dig har seet, og elsker dig.

M e l p o m e n e

Ved Samsøes Sørgeminde.

Maangen Taare paa min Strands er runden,
 Glædestaare, medens jeg den bandt,
 Af! og da den var forgæves bunden,
 Mismods Taare randt.

Nu den pryde Samsøes Sørgeminde,
 Denne til hans Linding bundne Strands!
 Bramme der, til den en Skjald kan vinde,
 Ved et Værk som hans.

Du, som denne Hæder stolt begjærte,
 Udræk ikke uindviet Haand,
 Nærm dig ei, har du ei Samsøes Hierte,
 Samsøes Mand.

Nærm dig ikke, voved du at spille
 Dyrebare Tid paa Gias og Tant,
 Draf du ei som han af Kundskabs Kilde
 Kiærlighed for Ret og Skjönt og Sandt.

Nærm dig ikke, kan du ikke hente,
 Af dit Hierte Dyds og Omheds Eprog,
 See! o see, hvor grant han begge kiændte,
 Viid, hvor han det tog.

Vil du liig min Samsøe vorde Digter,
 Da som han, vær Borger, Ven, og Mand,
 Elst da dine Venner, dine Pligter,
 Elst dit Fædreland, som han.

Seent, jeg frygter, seent vil nogen vinde
 Krandsen, jeg paa Urnen sætter hen,
 Længe Melpomenes Taare rinde,
 For sin tabte Ven.

Til

Digteren Falsen.

(Et Exemplar af Samsøes Skrifter.)

Ben, som fortolked Melpomenes Savn,
Jil, iil! hun kalder dig, det at oprette,
Og til din ædle Tinding vil hun flette
En Krands liig den, der hædrer Samsøes Navn;
Naar Themis Fjeldvei trætter dig at vandre,
Du hvile blidt ved Hippocrenes Bæld,
Lit, Ben! du giæste det! det lader vel,
At Ceg og Laurus grønnes hos hverandre.
O! saa var og min Drøm i bedre Tid,
— Saa mangen gylden Drøm med hine Dage flyede, —
Dog synes mig min Aften mere blid,
Naar jeg mig nægtet Krands seer Benners Tinding
pryde.

Den ædle Digters Minde.

(Efter Littleton.)

Ei kom jeg Eders Ekaansel at begiære,
 For Scener af! hvis Digter ei er mere,
 Nei de, som han, imens han vandred' her
 Bedst Talsmand finde vil i eget Værd,
 Hans Venner! — seer min Graad, tilgiver den,
 Hvad her I see, er ikke Kunstneren, —
 Hans Venner elskte han, saa varmt, saa ømt,
 Saa frie for Egennytte, reen for Skrømt!
 Hans Trofasthed, hans Iver uden Lige:
 Ei Ord beskrive kan, men vore Taare sige.
 O ædle Sanddruehed! o Troskab uden Meen,
 O Dyd, saa mild, saa ægte, og saa reen!
 O sømme Kiærlighed for Brødres Vel!
 Hvor finde I et Tempel, som hans Siæl?
 Saa Manden var; I kiænde Digteren,
 Til yndig Veemod rev han Hiertet hen,

Fra fulde Siæl brød fyrigt Bifald ud,
 Naar han fortolked Dydens milde Bud,
 Sin himmellærte Luth indvied hans Samene
 Til ædle milde Følelser allene,
 Og intet Ord undslap hans kydffe Pen,
 Han kunde døende attraae udluft igien.

E t N a a r s u f.

(Efter det Franske.)

D kom! kom snart tilbage, hulde Naar!
 Hvi dvæle dine glæderige Dage?
 See taus, og død, og skaldet Lunden staaer,
 Giv Liv og Sang, og Skygge bid tilbage!
 Al naar med tætte Løv du Lunden klæder,
 Da kan jeg Arme useet følge der
 Den heedffe Graad, jeg for min Falske græder,
 Til andet Gavn mig aldrig Skyggen er.

Til

Samsoes og min sande Veninde.

(Et Exemplar af Skuespillet Sommeren,

Direktes første Forestillings Dag.)

Laus hviler Laurbærlundens Philomele,
 Af alt for kort dens skønne Sommer var;
 Og ingen, ingen Sanger Lunden har,
 Der kan med lige Toner den besjæle.
 O du! som skjennede dens fulde Værd,
 Hvem til Behag det var dens Lyst at være,
 Kan Du vel faae den svage Qviddrer kjær,
 Der vover Lundens Laushed at afbryde,
 Og lader sine vilde Tonetag
 I de forladte Skygger lyde,
 Som nys gienlød af Nattergalens Slag?

Af jo! det vil du; thi den beiler ikke
 Til Philomeles Hæder eller Rang;

Nok, naar den ikkun med ufonstlet Sang
Dig kan adsprede nogle Diebliske;
O! herlig er den lønnet, dersom kun
Med mindre Bitterhed din Taare rinder,
Og mindre seen henglider Sorgens Stund,
Og mindre mørk og fæl du Lunden finder.
Og hvis et flygtigt Bifalds Smil du gav,
Da vilde den — dog stille Daare! stille!
O! see de heede tunge Taare trille,
Og sæt dig taus ved Philomeles Grav.

T i l e n W e n .

(I Nathan den Vise.)

Med denne Gennegave lad mig, Wen!
 Min kærlige Admindelse forkinde,
 At naar onsfider jeg er slumret hen,
 For savnet Noe i stillen Grav at finde,
 Du ved at tage Læssings Værk i Haand,
 Det Venneminde trofast mig kan yde:
 "Vel har man undertiden roest hans Aand,
 "Men liden Næt hans Hierte monne nyde;
 "Af og det dog hos ham det bedre var.
 "Hans Glæde var at vide andre glade,
 "Hans Hiertes allerstørste Qual at hade,
 "Dhi ene til at elske skabt han var;
 "Som Lyn forsvandt hans korte Fornærdsdage,
 "Ei har jeg fiændt min tabte Wen deri;
 "Men de, hvis Byrde jeg ham saae at drage,
 "Gud være lovet, at de er forbi.

Den fortvivlende Elsker.

Nei bort med Sange, bort med Dands,
Bort med Lyxi Vedbendfrands,
Og bort, langt bort med alle Glæder.
Og langt, langt ogsaa bort med dig,
Du som er froe og lykkelig,
Hvi martre den, som trøstløs græder?

For vel jeg kommer kun ihu
Den Tid, da jeg var glad som du,
Den skønne Tid, som ei er mere,
Da glad jeg drømte Polly min,
O! hvad mod denne Fryd kan din,
Og hvad kan nogens Glæde være?

Da var mit hele Liv en Dands,
I Fryds og Elfsøvs Blomsterfrands,

Mig Polly giennem Livet ferte,
 I, hvad jeg hørte, hvad jeg saae;
 I, hvad min Tanke kun faldt paa,
 Jeg Polly tænkte, saae, og hørte.

Om hende Nattergalen sang,
 Om hende Skovens Choreklang,
 Om hende risled Væld og Vælde;
 Hver Trætop sused hendes Priis,
 Zephyr og Storm, hver paa sin Viis,
 Sang hendes Skønhed, hendes Tælle.

Til Fryd mig da hver Dag frembrød,
 Den oprandt kun af Nattens Skied,
 For til min Polly mig at bringe;
 Hos hende fandt hver Aften mig,
 For den, der elstes lykkelig,
 Flyer Dag, og Aar med Lynets Vinge.

Da randt hver Bæk med Vin for mig,
 Thi hver Drik Vand var Skaal for dig,
 Min elskelige, elste Pige!
 Sin Nectar Cypris giød deri,

Og Gratierne stemte i
En Sang for mig, og for min Pige.

Ekjent var mig da det hele Aar,
Thi Sommer, Winter, Høst, og Vaar,
Om min og Pollys Yndest streede,
Mig var hver Aarstid lige kjær,
Thi ivrig fappedes enhver
At bringe mig, og Polly Glæde.

O Vaar! hvor lykkelig jeg var,
Naar jeg din første Rose bar,
Din første Gave til min Pige!
Hvor froe hun tog den af sin Ven?
Saae nu paa mig, og nu paa den,
Og Læben kunde intet sige.

Da, skønne Sommer, da kom du!
O dig jeg komme skal ihu,
Saa længe jeg mig selv husommer.
De underlige Vandringer
Ved Aftenrødens Tryllekiær,
O det var mine Dages-Sommer!

Rahbets Præst. 2 Deel.. L

Og naar med Høstens Gaver riig,
 Jeg iilte, Polly! glad til dig,
 Og saae dig dem med Fryd modtage!
 Og saae hver mindste Frugt dig kjær,
 Og saae, min Haand gav Frugten Værd,
 Hvor signed' jeg da Høstens Dage.

Og naar da glade Winter kom,
 Og samled os fortroelig om
 Den lilleavn i trange Stue,
 O der var Elskovs Helligdom,
 Thi der var Dydens Helligdom;
 Ved Vestas tændtes Amors Lue.

Hvert Blik, hvert Ord, var Fryd, var Held,
 I hvert stod Pollys hulde Siæl,
 Med Vid og Æmhed, Kraft og Ynde.
 O hvor mig Jorden da var kjær!
 Hvor Dyden for mig havde Værd?
 Jeg hørte Polly den forkynde.

Den Tid, den gyldne Tid svandt hen,
 Og Mindet har jeg kun igien,

Mig daglig Saaret at oprive,
 Dog lad det bløde, smerte mig,
 O lad det, lad det æddre sig,
 Helbredet skal det aldrig blive!

Thi bort med Sange, bort med Dands,
 Bort med Lyxi Vedbendfrands,
 I Glæde, bort med Ederis Glæde,
 Min Glæde tabtes med min Nøe,
 Thi — til Gud under mig at døe,
 Af! — under, under mig at græde.

V e n s k a b.

(Efter G o t t e r.)

Om Dyd og Mand ei Skiebuen rører,
Og ei dens Egensind formilde kan,
Der snart os korte Gravvei fører
Ad Blomstersti, snart giennem Orkens Sand;
Om alt omskiftes, Haabet troløst bliver,
Sit Spil med vore Mnsker Lykken driver,
Selv bedste Hierte tit forvilder sig,
Og dette Bildspors Dffer bliver,
Skal jeg derfor i Dorsthed hulle mig,
Og glædeskye mit Liv bortsukke,
Og ei de hulde Blomster plukke,
Der smile mig imøde paa min Sti?
Gaae fromme Vandrere fremmed, kold forbi,
Ei vennehuld ham Haanden byde,

Og — af! den korte Stund, jeg kan —
 Det Held, at være. Menneſke, ei nyde!
 Opfindſom ſig til Qual er den Forſtand,
 Der ſlige Love give kan;
 Den, ſom et Fortrin os blev givet;
 Men af! i det vi deraf ſtolte ſee
 Ned med Foragt paa Dyrene,
 Vi kun os ſelv forgifte Livet,
 Og for vor Møie hæſte Qual.
 Forgaares har ei Godheds Fader,
 Paa Livets Tornevei ſtræes Glæder uden Tal,
 Blandt hvilke han os Valget overlader.
 Hiſt byder Rigdom os ſin Ekſat,
 Her peger Vren til hvert gyldent Sæde,
 End i Olympen ubefat;
 Omblomſtret af den unge Glæde
 Hiſt kneiſer Elſkovstempelet;
 Sit Hiertes Naahed at formilde,
 Og ſig til Sæders Blidhed bilde,
 Med Jilen flagger Ynglingen til det.

Selv Wiismænd søge det, og smile,
 Og sanke ved dets korte Hvile,
 Ny Kraft til Livets Rejsfærd.

Bort Ære, Rigdom, Elskov her!

En blid, en ædel Siæl at finde,

Bed Sympathie at faae hinanden kjær —

Og i et Dieblif af himmelsk Værd,

For Evigheden Venfæbsbaandet binde,

Det Jordens bedste Himmels er,

Mig at opflamme ene værd.

Det er saa sødt igiennem Ørkener,

Hvor aldrig Folkesied end sporet er,

Bed Vennehaand en Vei sig at opdage,

Saa sødt paa Afgrundssvælgets steile Bred,

At støtte trygt sin Vens usikre Fied,

Og Haand i Haand hinanden at ledsage.

Saa sødt, sin Ven, i Tørstens Dieblif,

Af hule Haand at række Lædskedrik.

Saa sødt, naar barske Storme tude,

Og Vandringsmanden Død bebude,

At dele med sin Ven sin Kappes Lye ;
 Saa sødt i Middagssoel og Midnatsfye,
 I rædselfulde Skov, hvor Rovdyr skrige,
 Og Røvere sig efter Rov omsnige,
 Tryk ved Uskyldighed at ligge ;
 End sødere blandt Skovens Jubelchor
 Vor Skabers Herlighed at prise,
 Og ved Naturens Moderbord,
 I høie Lindes Mulm at spise,
 Og efter tung og møjsom Gang,
 Ved Bennetale sig at glæde,
 Og under Spøg og Jubelsang,
 Ved fiøle Bæk at tage Eæde.

O Venstab ! Venstab ! Livets Lyst !
 Alkiærlighedens Førstefødde,
 Er selv for haablets Syges Bryst,
 Helbredningsdrømme halv saa søde ?
 O Livets Labyrinth ! hvad var den uden dig !
 Du over hvert mit Fied dit milde Lys udsprede,
 Stolt af, din Guddom mig vil lede,

Jeg gaaer, hvorhen du fører mig.
 Paa Moderarm du mig, som Barn, har baaret,
 Som Ungling styret mig med Varselsraad,
 Høvt Medynk med min Klagegraad;
 Og naar du har mit Hierte saaret,
 Med nye Glæder qvæget mig.
 Thi jeg i Fryd vil takke dig,
 Vil takke, selv naar Afskedstaarer trille;
 O tit sig disse Taarer stille.
 I Favnet af nyfundne Ven;
 Lit, naar end saaret Hierte bløder,
 Uventet ad en Omvei møder
 Vor tabte Broder os igien;
 Og de, der skiltes ad om Morgenens,
 I Aftenfygger samles med hverandre,
 Og Haand i Haand til Hvile vandre.
 O I! mit Valfarts første Held!
 I ømme Vidner til mit Foraars Drømme,
 Da Morgensolen Lysets Strømme
 Udøste over os af rige Væld.

Forgiæves signende jeg helfer Eder,
 Forgiæves vil min Barm mod Eders flaae;
 Forgiæves af forgiæves jeg udbreder
 De længselfulde Arme efter Eder,
 Vidt spredtes I! ad fjerne Stier maae
 Jeg som et Spil for Lykken gaae,
 Mon paa den dunkle Huulvei, den mig leder,
 Jeg aldrig haabe tør at møde een af Eder?

Ved Orpheus Schulzes Død.

Farvel! o Schultz! til hine bedre Kloder,
 Der ingen Sorg, ei Sviig, ei Sygdom boer,
 Gienfind din Harmonie i Engles Chor,
 Og i hver Engel find dit Hiertes Broder!

F r a g m e n t .

(Af Mad. Deshoulières Idylle, Blomsterne.)

Mon da saa stor en Lykke Livet er,
At vi os skulde ønske det tilbage,
Og mindes, hvo det har 'saa færr,
Hvor Livets Tab befrier ham fra Plage?
Det blot en Samling er af Frygt, af Smerte,
Af Meie og Betsymringer;
For den, der Etøvet's Lod at kende lærte,
Ei Død det største Vanheld er.

Til min Emma,

den 19 October 1797.

J Fjor paa deune Dag landskytig, elste Pige!
 Jeg neppe torde hviste Carl dit Navn,
 J Aar, i Dag, jeg ved dit elste Favn,
 Kan dig min Tak, min Fryd, min Lykke sige,
 Kan sige dig, hvordan mit heele Færd,
 Mit hele Jeg sig gandske har forandret;
 Hvordan ei blot nu Roser blomstre der,
 Hvor jeg blandt hvasse Tiern har hidtil vandret.
 Hvordan jeg ved dit troe, dit æmme Bryst,
 Ei blot forvundet har hver fordums Smerte,
 Ei blot gienfundet tabte Haab og Lyst,
 Men meer endnu, mit tabte fordums Hierte.
 Bortmanet er nu den Misantropie,
 Som nys i marterfulde Hierte boede,
 Hver Spire Had, man havde saaet deri,
 Er nu opluget, rykket op med Rode.

Jeg ved din Barm er søm og god igien,
 Undskylder Evaghed, Uret jeg forlader,
 Ere alle Brødres broderlige Ven,
 Og elsker sønlig alles store Fader.

Smil ei, min elskte Pige! naar du seer,
 Jeg ber dig snakker for om mine Dyder,
 Og jeg for dem dig skylder meget meer,
 End for al den Lyksalighed jeg nyder.

Naar jeg mig finder bedret i din Arm,
 Da, Elskede! da føler jeg tillige,
 Den glade Vished, at ved denne Barm
 Skal dine Dage rinde lykkelige!
 Om jeg end ei min Elskte liig og værd,
 Saa god, saa skyldfri reen, som hun kan blive,
 — Den Sne, hvis Reenhed engang plettet er,
 Ei Solen selv kan fordums Hvidhed give —
 Jeg dog hver Dag, jeg lever glad med dig,
 Skal bedre, ænnere, dig mere værdig blive,
 At jeg da ret maae see dig lykkelig,
 Os Himlen mange, mange Dage give!

Til Modgang.

(Efter Gran.)

Himlens Datter! uforsønlige!

Du, som tæmmer Dødeliges Hjerter,

Du, hvis Jernriis med sin Tugtelse,

Skrækker Lasten, og tit Dyden smerter.

Opblæst Hovmod's følelseløse Aand

Lære Lidelse i dine Demantsbaand!

Sig ved ukjendt Qual forgiæves veene

Purpurflædt Despot unsket og allene!

Inden din og alt det Godes Fader,

Sendte Dyd sin Yndling til vor Jord,

Dig han hendes Barndom overlader,

Spæde Sind at danne dig betroer.

Barste Pleiemoder, hvad du bød,

Længe, længe hun med Taalmod lød,

Gorgen hun ved dig at fiænde lærte,
 Vant ved egen Qual at ynke andres Smerte.

Efrækket ved dit Nædselsblik sig spreder
 Selvtilfredse Slægt af Daarfskabs Blod.

Efogger, Etrøi, de tankelese Glæder,
 Unde Siælen Tid at være god.

Let henføres de, og med dem flye
 Commervennen, og den sleedste Fiende,
 Til lettsindig Medgang de dem vende,
 Sværge hende Troe, og troes paa ny.

Mærklædt Wiisdom dybt nedstænket i
 Tanter, dem hun henrykt giennemtrænger,
 Og den tause Næe Melancholie,
 Hun, hvis Stierneblis i Støvet hænger,
 Alles Ven, om Broderfiærlighed,
 Retfærd, strængest egen Dommerinde,
 Medynk, bitterfødt hvis blide Tare rinde,
 Vogte paa dit heitidsfulde Fied.

Grygtede Gudinde! tung ei blive
 Straffens Haand paa vore Hoveder!

Kom ei flædt i dine Nædseler,
 Ikke Hævnens Skarer dig omgive,
 — Som Ugudelige skue dig! —
 Ei med Tordenrøst, og Trudfels Mine,
 Ei med Jammers fæle Dødningskriig,
 Mismod, dødbleg Trang, og Hellsots grumme Pine!
 Du dit vennefulde Afsyn bære,
 Venlig vorde din Indflydelse!
 I dit Følge komme gavnlig Lære,
 Ei at saare, at formilde Hierterne,
 Du hver udslukt ædel Gnist oplive!
 Lære os at elske og tilgive!
 Lære hver af os sin Feil at see,
 Føle andres Værd, og sig som Menneske.

Til minamma,
paa det nye Aarhundredes første Dag.

Lad andre tvistes længe nok om Tiden,
Og naar det gamle Sekel endte sig;
Mit nye er begyndt for længe siden,
Dets første skønne Dag gik ud fra Dig!
O vilde Himlen Jubelaar os give,
Som mangen Jubeldag den skænket har;
Vort Samlivs allersidste Dag vil blive
Saa skøn, saa glad, som allersørste var.

E p i s t l e r.

. Rahbets Poesier. 2 Deel.

Til

Hos. R. H.

Hertuginde Lovisa Augusta.

(Tilsegnelse af de foranstaaende skuliste Sange.)

Da Guldgudinden i sin Yndighed
 Betraadde Cypræns lykkelige Bred;
 Alt Folket iilte hende froe imøde,
 Og henrykt kappedes enhver
 Med Hylning og med Oftringer;
 Hist reises Altre op, her Hefatomber bløde,
 Og Viraktaage mærkner skyfrie Dag.
 Gudinden seer det alt med Velbehag;
 Kun lidet Ekærnf og Oftring hende fryder,
 Men sig at at see tilbedet af enhver,
 De gode Gunders største Lykke er,
 Og denne hun i al sin Fylde nyder.
 Men fiern og frygtfom stod en fattig Hyrdepige,
 For første Gang misundende de Rige,

Af! sukked hun saa forrigfuld ved sig:
 Med hvilken Gave skal jeg nærme mig?
 Og skulde hun da mig misgiende,
 Som jeg, jeg eene ikke hylde' hende!
 Nu pludselig et Glimt af Haab oprinder,
 Hun i Gudindens Fied seer Blomster spire frem,
 Glad plukker hun de skønneste af dem,
 Og til en Blomsterkrands dem binder;
 Den vil hun lægge for Gudindens Fod,
 Hun nærmer sig dermed, men af! hun fattes Mod.
 Gudinden blev den Armes Angest vaer,
 Da vinked' hun, Hyrdinden henrykt iilte
 Til hendes Fod; hun Krandsen tog, og smiilte;
 Og ingens Glæde som Hyrdindens var.

Liiig denne arme frøgtfomme Hyrdinde,
 Fyrstinde! min Camene nærmer sig;
 Hun ikkun Blomster har at byde dig;
 O! maae de tækkes Nordens Huldgudinde!

Til

Digteren C. M. Lund.

(Foran i hans samlede Digte., affrevne af en Veninde.)

Med Hyldest, Ven! modtag fra Vennehænder
 Af Danmarks Digterchor den eeneste,
 Du — ellers den saa strængt retfærdige —
 Saa stadig uretfærdigen misliender.

Skændt Lyren, han modtog af Sangens Gud,
 Stolt brammer med de fire Tryllestrænge,
 Som af de Lyrer, der paa Pindus hænge,
 Selv Guden til sin Yndling kaared ud.

Den første Gulmos kælnes Skjald tilhørte,
 Paa den han tolked' os, hvad Hero leed,
 Og — liig din Leonoras *) Trofasthed —
 Os giennem Sekler hendes Klager rørte.

Den anden majestætiske kraftfuld bød

Den stolte Romerbarm til høie Glæder,

*) Eleonora Christ. Ulfeld, see Minerva Jan. 1786.

Naar under Tiburs Sangers Haand den led
 Til Gunders Priis, og Roms og Dydens Hæder.
 Den tredie ved landlig stille Grav
 Af Tungsinds veemodsmilende Camene
 Gik Brittebarden Gray *); i denne eene
 Hun Digterværd og Digternavn ham gav.
 Den fierde, Ven! du selv har ønsket dig **)
 Den fordum Thomsons hæie Lyra pryded',
 Dog — veed jeg ei — i Skottens Haand den lyded
 Ei nær saa sølvreen, hiine tre saa liig.
 O lyt! o hør, i Trylleharmonie
 Af fordums Sang den fierne Gienklang bære!
 Hør Strængene din elskte Haand at fræve,
 Riend Sanggudindens, Danas Kald deri.

*) Landsbyskirkegaarden, Grans meest bekjendte Digters
rør.

**) Lunden ved Jægerspriis, Minerva Februari 1788.

Til

Huldgudindens Digter

J. Baggesen.

(Eilegnelsen af Poesiesamlingen Charis 1797.)

I Afgudsdyrkelses og Blindheds Dage
Man troede, at Chariterne var tre;
Selv jeg og længe stod i liig Vilfarelse,
Men endelig fra den dog kom tilbage,
Og saae, at disse tre var eet,
At det var een og samme Huldgudiinde,
Der nu i Fryd, nu Sorg, nu Espøg, nu Alvor seet,
Trefoldig forekom Banskundige og Blinde.
Fuld vel jeg veed det nu, det er kun een,
Der alle Dyders Søster, Uskylds Datter,
Fortryller os, i Taarer, som i Latter,
Hvis Alvor blid, hvis Sorg er huld, hvis Glæde reen

Thi hende denne Samling hellig være!

Dog — vil den tænkes hende? — — Baggesen!

Med riig og gavmild Haand du pryded den,

For Huldgudinden du den selv frembære.

Til
min Ven H. Laub.

(Med en Kanariesugl.)

En lille Qviddrer kommer her,
Som over Land og salten Bølge
Din Velærværdighed vil følge
I Haab om dig at være fiær.
Ei vil den dig bortsynge Sorgen,
Den Tid til Lykke er forbi;
Den med ukonstlet Melodie
Til Fryd vil vække dig hver Morgen;
Den dig i din Luises Favn
Lit vil gienkalde med sin Qvidder,
Den gamle Efterlægt, Nyhavn,
Og Borups Selskabs Jordumstider.
Ja den maaskee iblandt og tør
Afbryde selv Luises Stemme,

Til Minde om, at Venſkab bør
Man ſelv i Elſkows Favn ei glemme.
Men om den gjør nok ſaadan Larm,
O Ven! lad dig dit Hierte ſige,
At du har efterladt dens Lige
Paa Bakkehuſet i min Varm.
At enten mine Dage rinde
I Sorger eller Glæder hen,
Mig ſtedſe kalder Alt i Minde
Min Summers, og min Glædes Ven.

Til
 mit Baftehus
 i August 1802.

Mihi parva rura
 Et spiritum graiæ tenuem Camenæ,
 Parca non mendax dedit;
Hor. Carm. Lib. II. Cd. XVI.

Omsider da! omsider mit du er,
 Du gamle Hiem i Fryds og Sorgers Dage!
 Min aarle Vaar, min Sommer henrandt her,
 Hos dig jeg og min Fremtids Høst hendrage!
 Hos dig henleve jeg i landlig Boe
 Et stille Liv i Fred for Stadens Brimmel,
 Dens Larm og Sorg forstyrre ei min Roe!
 Dens Taage mørkner ei din rene Himmel.

Hos dig jeg som i Tryllespeil paa ny
 Min Fortids underlige Vandring nyde,
 See hver henrunden Dag igien fremgrye;
 Ved nydte Lyst, og soundne Sorg mig fryde!
 Hos dig i Lye af løvrig Linderad,
 Der Bidne var til Ungdoms smme Smerte,
 Jeg giennemføle skal erkiændtlig glad
 Hvert huusligt Held, der læger saaret Hierte.
 Du, stille Dam, som da modtog saa tit
 Den unge Sværmers veemodfulde Taarer,
 Groe skal du see hans Nafsyn kummerfrit
 Afbilde sig i dine blanke Baarer.
 I Marzvioler! elskte Rosenly!
 Som Dammens Rand i hine Dage flødde!
 Med dobbelt Pragt omblomstrer den paa nye,
 Glad eders Ven nu hviler ved dens Bredde.
 Min Cammas Hauge! hvor jeg Billedet
 Af eget Liv taknemmelig erkænder,
 Som nys en ukrudtækket steenstøet Plet
 Et Eden blev ved hendes Skaberhænder;

I hver en frodig Vert, hver Blomst fra dig
 Min Lykke froe erkiænde skal sin Broder
 Hvis vennehulde Smil indbyde mig
 At signe henrykt deres gamle Moder!
 Her — o hvor kan jeg mig henvende her,
 Hvor tusind Følelser mig ei modtage,
 Hvor tusind hellige Erindringer
 Hvert Fied, hvert Blik, hver Tanke ei ledsage!
 De, de indvie mig mit Yndlingssted,
 Derfor dets Savn har fulgt mig alle vegne
 Til Rhinens Bred, Ortungas Trylleegne,
 Hvor, hvor jeg var, der ønske jeg det med.
 Lad vidtbereist Udlænding henrykt skue
 Den vide Synskreds over seilklædt Strand,
 Til gamle Malmø fiernt i Sveas Land,
 Et Belvedere i min lave Stue!
 Saa langt fra dig jeg søger ei dit Værd;
 Hos dig har jeg i Sorg et Fristed fundet,
 Hos dig er bedre Stierne mig oprundet,
 O derfor være du mig evig nær!

O Kierlighed, som af min lave Hytte
 Ved Emma skabte dig en Helligdom,
 Saa trofast huld som hun, ved hvem du kom
 Du dit og hendes elskte Hiem beskytte!
 Du blide Vennekab, som ved ædle Pram
 Mig allerførst til disse Skygger bragte,
 Som her saa tit mig Nectarbægrete rafte
 I beedste Stund til Bredten fyldt ved ham,
 O aldrig kan du dette Sted forlade!
 Dig fængsle tusind Minder her som mig!
 Her falder hver en Plet dig ham tilbage,
 Her svæver Hein, her ømme Carl for dig!
 Og du Camene! du har haft din Bolig
 I disse Skyggers Fred fra Arilds Tid,
 Her du din Erichsen omsvæved blid,
 Her lærde Ancher glæstet du fortroelig;
 Da fik du disse Bakkers Gienlyd kjær,
 Thi de gientog din Træls muntre Toner,
 Endnu før Pram dig vied Altre her
 Rigt prydede med vundne Laurbærkroner;.

Glad her du i din Thaarups Alföl saae
 End meer end yndefulde Søstres Lige,
 Og længselfuld endnu du vogter paa,
 Naar du dog frandse skal den skønne Pige.
 Her har Tibullus Rein saa mangen Gang
 Din uforanderlige Gunst erfaret,
 Hvis kære Minde han i skønne Sang,
 Som i sit skønne Hierte har bevaret;
 End søxer for min Tanke mangt et Navn,
 Som Haanden nærsom væggrer sig at skrive,
 O Sanggudinde! for ei dine Savn
 Som Fædrelandets grusom at oprive.
 Ei skabe de dig her et Pindus meer!
 De er forbi, de fordums gyldne Dage,
 Mig, ikkun mig du taus og ene seer,
 Neent du dog gamle Hiemstavn ei forsage!
 Du, du med Venskab, og med Kiærlighed
 Min Hyttes Genier, som hidtil blive,
 Og Mandoms Held, og Alderdommens Fred,
 Og Gravens Pryd treenige mig give!

Her Baucis og Philemon leve, døe
Tilfammen i hinandens Arm af Ælde,
Giengivne Zeiberg Graad ved Graven fælde,
Og Monas Flaccus den med Blomster strøe.

